

Синтия Д'Апри Суини

A decorative gold frame with intricate scrollwork, floral motifs, and four birds in flight at the top. Inside the frame, a red and black bird is perched on a branch of grey flowers.

ГНЕЗДОТО

» Роман «

Издателска къща „Хермес“

СИНТИЯ Д'АПРИ СУИНИ ГНЕЗДОТО

Превод: Вихра Манова

chitanka.info

Как бихте живели, ако очаквате да получите огромно наследство на четиридесет години? А какво ще направите с живота си, ако в крайна сметка не го получите?

Ленард Плъм основава попечителския фонд „Гнездото“, за да подsigури четирите си деца. Те ще получат сумата обаче чак когато най-малкото от тях навърши четиридесет.

Мелъди, Джак и Беатрис прекарват целия си живот в очакване на сумата, която ще разреши всичките им проблеми. Внушителното състояние ще погаси ипотеката на къщата на Мелъди и ще подsigури таксите за образованието на двете ѝ дъщери. Чрез него търговецът на произведения на изкуството Джак ще спаси бизнеса си от фалит. А писателката Беатрис ще върне солидния аванс за книгата, която така и не написва.

Единствено най-големият им брат — Лео, съумява да изгради успешна кариера, разчитайки само на себе си. Всичко се променя, когато той катастрофира, губи цялото си състояние и застрашава получаването на сумите от фонда.

Братята и сестрите Плъм се изправят срещу най-големия си кошмар. Дали обаче това няма да е възможност за ново начало?

На семейството ми — родителите ми Роджър и Тереза, сестра ми Лаура и братята ми Ричард и Тони, които повече от всичко обичат хубавата история, разказана добре.

*Винаги изникваше това
раздвоение:
какво да запазиш, какво да
промениш.*

*Уилям
Тревър,
„Съпругите на
акордьора“*

*Така разбрах, че тази история
ще разбие сърцето ми, когато я
написа*

*така разбрах, че тази история
ще разбие сърцето ми*

*Ейми
Ман,
„Забравената
ръка“*

БЛАГОДАРНОСТИ

Заради така щедро предложената подкрепа, време и мъдрост (а понякога и позволенията да заимствам от живота им) дължа милион благодарности и почти толкова коктейли на: Белинда Кейп, Маделин Дълчин, Рори Евънс, Кейт Фланъри, Робин Голдуосър, Джон Ходжман, Наташа Лерър, Джени Макфий, Лайза Пауъл О'Брайън, Ребека Одис, Рейчъл Пастън, Ейми Полър, Ейми Шейби, Катрин Шултън (която с ентузиазъм прочете толкова много чернови на тази книга, че започнах да се опасявам за здравия ѝ разум), Джил Солоуей, Джен Струозър, Сара Тайър, Джейни Хадад Томпкинс и Пол Юн. Както и на покойния велик Дейвид Рейкоф.

Бенингтънските писателски семинари са идеално място да посветиш две години от живота си. Там намерих *моето* Гнездо — верни приятели, доверени читатели: Роб Фаус, Ерин Касдин, Мелиса Милс–Дик, Кетрин Савидж и (силно липсващата ми) Меган Ренехан. Благодаря на колегите ми от семинара и на преподавателите и служителите в Бенингтън, особено на Брет Антъни Джонстън, който прочете първите трийсет страници от нещо, което смятах за несполучлив разказ, а той ми каза, че е начало на роман. Неговият ентузиазъм ми вдъхна увереността да започна тази книга, неговите съвети, прозрения, хумор, търпение и приятелство ме водиха до края.

Моят агент Хенри Дъноу и редакторката ми Меган Линч не само направиха всичко на тези страници по-добро, но и работата с тях е изключително удоволствие във всяко отношение. Не знам какво село съм спасила в някой предишен живот, за да ги заслужа, но трябва да е било голямо. Благодаря и на Даниел Халпърн, и на всички в „Еко“, че работиха толкова усилено за моя успех, особено на Елинор Крисман и на Соня Чуус.

Благодарна съм на моите родители, че ми четяха и ми предадоха любовта си към книгите и към езика. Благодарна съм на децата ми Матю и Люк, че ми позволяваха да им чета, докато не започнаха да си

лягат по-късно от мен; че станаха забележително интересни, интелигентни и забавни хора и че изпълват дома ни с музика.

Накрая и повече от всичко — цял свят от обич и благодарност на моя съпруг Майк, чиято вяра в мен беше толкова абсолютна въз основа на толкова крехки доказателства, че тази книга е моят опит да го спра да изглежда като глупак. Щом можем да се накараме един друг да се смеем, всичко в този свят е наред.

ПРОЛОГ

Докато гостите се разхождаха из терасата на плажния клуб под здрачаващото се лятно небе и отпиваха малки, оценяващи глътки от коктейлите си, за да решат дали барманите са използвали скъп алкохол за направата им, балансирайки с миниатюрните ордъоври с раци върху хартиени салфетки; докато говореха подходящи неща, като какъв късмет са извадили с времето, защото влажността утре отново ще се повиши, или мърмореха неподходящи неща за плътно прилепналата сатенена рокля на булката, чудеха се дали огромното деколте се дължи на лош шивач, на лош вкус (стил, както биха се изразили собствените им дъщери), или на неочаквано напълняване, намигаха си и споделяха уморени шеги за замяната на тостери с памперси, Лео Плъм напусна сватбата на братовчедка си с една от сервитьорките.

Лео отбягваше жена си Виктория, която почти не му говореше, и сестра си Беатрис, която пък не спираше да му говори — опяваше ли, опяваше да се съберат за Деня на благодарността. Денят на благодарността. През юли. Лео не бе прекарвал празник със семейството си през последните двайсет години, от средата на деветдесетте, ако си спомняше правилно; и не беше в настроение да започва сега.

Раздразнен и в търсене на така обсъждания празен външен бар, Лео забеляза Матилда Родригес, която носеше табличка с чаши за шампанско. Тя се движеше сред тълпата, окъпана в мек блясък — отчасти защото залязващото слънце обливаше източната част на Лонг Айланд в неприлично розово, отчасти защото наистина отличният кокаин си играеше със синапсите на Лео. Мехурчетата, които се издигаха и падаха върху табличката на Матилда, възторжено го зовяха; при това поканата бе предназначена само за него. Живата ѝ черна коса, прибрана назад в удобен кок, очертаваше овала на лицето ѝ; цялата беше едни черни очи и пълни червени устни. Лео наблюдаваше елегантното полюшване на бедрата ѝ, докато се провираше между гостите на сватбата; сега вече държеше празната табличка високо над

главата си като факла. Той взе едно мартини от преминаващ сервитьор и я последва през люлеещите се метални врати в кухнята.

На деветнайсетгодишната Матилда, начинаеща певица и неуверена сервитьорка, ѝ се струваше, че докато в един миг раздаваше шампанско на седемдесет и петте членове на фамилията Плъм и най-близките им приятели, в следващия вече се носеше към Лонг Айланд в чисто новото лизингово порше на Лео, ръката ѝ бе пъхната в предната част на ленения му панталон и палецът ѝ неумело галеше долната част на члена му.

Тя бе устояла в началото, когато Лео я бе завлякъл в един страничен килер и стискаше китките ѝ с пръсти, докато я обсипваше с въпроси: „Коя си ти? Откъде дойде? С какво друго се занимаваш? Модел ли си? Актриса? Знаеш ли, че си красива?“.

Матилда знаеше какво иска той; по събития като това предложенията не спираха, но те обичайно идваха от много по-млади мъже — или от абсурдно по-възрастни мъже, направо древни — с арсенала им от тъпи свалячески лафове и леко дискриминиращи опити за ласкателство. (Постоянно ѝ викаха Джей Ло, въпреки че изобщо не приличаше на нея; родителите ѝ бяха мексиканци, а не пуерториканци.) Дори сред тази изобилна тълпа Лео изглеждаше безумно красив — дума, която Матилда със сигурност не би употребила, за което и да е от момчетата, на чието внимание се бе радвала. Би използвала „секси“, „сладък“, дори „прекрасен“, но „красив“? Момчетата, които тя познаваше, още не бяха дораснали до красиви. Матилда осъзна, че се взира в лицето на Лео в опит да определи съвкупността от кои елементи създаваше красотата. И той като нея имаше тъмни очи, тъмна коса, добре оформени вежди. Но там, където неговите черти бяха правоъгълни и остри, нейните бяха заоблени и меки. По телевизията Лео би играл ролята на някой бележит човек — може би хирург, а тя би била неизлечимо болният пациент, който се моли за изцеление.

През вратата на килера Матилда чуваше групата — оркестър всъщност, трябва да имаше поне шестнайсет инструмента, който свиреше обичайните изпълнения за сватба. Лео грабна ръцете ѝ и я поведе в бърз танц. Запя близо до ухото ѝ в такт с музиката, гласът му

беше приятно игрив и плътен: „Някой ден, когато ми е ужасно тъжно, когато светът е студен, аз просто ще — та–та–там — мисля за теб и за начина, по който изглеждаш тази вечер“.

Тя поклати глава и леко се засмя, отдръпна се. Вниманието му ѝ действаше изнервящо, но също така караше нещо дълбоко в нея да пулсира. А и да се отбранява от Лео в килера, определено бе по-интересно от това да увива аспержи с прощето в кухнята, което се очакваше да прави в този момент. Когато срамежливо сподели, че ѝ се иска да бъде певица, той веднага съобщи, че има приятели в „Кълъмбия Рекърдс“, приятели, които винаги горят от желание да открият нов талант. Лео отново се приближи и ако Матилда се бе притеснила от лекото му препъвване и нуждата да се подпре с ръка на стената, за да запази равновесие, то тази тревога се изпари, когато той я попита дали има демо, нещо нейно, което биха могли да чуят в колата му.

— Защото, ако ми хареса — завърши Лео, докато обгръщаше тънките ѝ пръсти със своите, — бих искал веднага да се заема с това. Да ти помогна да го дадеш на правилните хора.

Докато Лео ловко я прекарваше покрай отговорника за паркирането, Матилда погледна назад към вратата на кухнята. Братовчед ѝ Фернандо бе уредил тази работа и щеше да побеснее, ако разбере, че просто си е заминала. Но Лео беше казал: „Кълъмбия Рекърдс“. Беше казал, че винаги търсят нови таланти. Кога щеше да ѝ се отдаде такава възможност? Щеше да отсъства само за малко, само толкова, че да направи добро впечатление.

— Марая е била открита от Томи Мотола, докато е била сервитьорка — подхвърли тя полушеговито, донякъде в опит да оправдае поведението си.

— Така ли? — Лео енергично я побутваше към колата си, докато оглеждаше прозорците над паркинга. Виктория можеше да го види от страничната тераса, където се събираха всички. Най-вероятно вече бе забелязала липсата му и го търсеше навсякъде. Бясна.

Матилда спря до вратата на колата и свали черните си платнени работни обувки. От вехта найлонова торба за пазаруване извади чифт сребристи сандали с високи токчета.

— Наистина не се налага да се преобуваш за това — каза Лео, устоявайки на порива да увие ръце около тънкия ѝ кръст точно там и

тогава, пред погледите на всички.

— Но ние отиваме за по питие, нали? — попита тя.

Лео беше ли споменавал пред нея нещо за питие? Питието не бе възможност. Всички в малкия му роден град го познаваха, познаваха семейството му, майка му, жена му. Той довърши мартинито си и захвърли празната чаша в храстите.

— Ако дамата желае питие, ще ѝ намерим питие — отсече.

Матилда обу сандалите и нежно плъзна една тънка метална каишка около глезена на левия си крак, след това и на десния. Изправи се, сега на нивото на погледа на Лео.

— Мразя да нося плоски обувки — каза тя и придърпа тясната си бяла блуза малко по-надолу. — Карат ме да се чувствам плоска навсякъде.

Лео на практика бутна Матилда на предната седалка, далеч от погледите, безопасно прикрита от тъмното стъкло.

Седнала на предната седалка в колата, Матилда беше потресена да чуе тънкия си, носов глас през безобразно качествените колони на автомобила. Звучеше толкова различно на древния „Дел“ на сестра ѝ. Толкова по-добре.

Лео потупваше с длан по волана, докато слушаше. Халката му блестеше на вътрешното осветление в колата. Женен определено бе против правилата на Матилда. Виждаше го как се бори със себе си да прояви интерес към гласа ѝ и да измисли нещо ласкаво, което да каже.

— Имам по-добри записи. Сигурно съм свалила грешната версия — изрече тя. Усети как ушите ѝ пламват от срам. Лео гледаше през прозореца. — По-добре да се връщам. — Матилда посегна към дръжката.

— Недей — спря я той и сложи ръка на крака ѝ.

Матилда устоя на импулса да се отдръпне, и седна малко по-изправено. Мислите ѝ запрепускаха. С какво да задържи вниманието му? Мразеше работата като сервитьорка, но Фернандо щеше да я убие, ако липсваше при поднасянето на вечерята. Лео смело зяпаше гърдите ѝ. Матилда погледна надолу към скута си и забеляза малко петно върху черния си панталон. Тя остърга с нокът изцапаното с балсамов оцет място; бе забъркала литри от него. В момента всички в кухнята

вероятно разпределяха салатата „Мескун“ и скаридите на грил по чиниите, изстисквайки дресинга от бутилката по ръба на всяка чиния във форма на вълнички, подобни на онези, които децата рисуваха, за да представят морето.

— Бих искала да видя океана — каза тя тихо.

И тогава — толкова бавно, че отначало Матилда не беше сигурна какво се случва — Лео взе ръката ѝ в своята (за миг наивно помисли, че ще я целуне като герой в някой от сапунените сериали на майка ѝ) и я постави в скута си. И Матилда винаги щеше да помни тази част, в която той така и не откъсна поглед от нея. Не затвори очи, нито наведе глава назад, както и не се наведе напред за сочна целувка, нито пък се занимаваше с копчетата на блузата ѝ; само гледаше дълго и упорито в очите ѝ. *Видя я.*

Тя усещаше как реагира под дланта ѝ и това бе вълнуващо. Докато Лео приковаваше погледа ѝ, Матилда приложи лек натиск с пръсти и съотношението на силите в колата рязко се промени в нейна полза.

— Мислех, че ще отидем да видим океана — настоя тя, искаше да се дръпне извън полезрението на хората от кухнята. Той се ухили и включи на задна. Матилда бе разтворила ципа на панталона му още преди да успее да си сложи колана.

Лео не можеше да бъде обвинен за това, че свърши бързо. Жена му го бе отрязала няколко седмици по-рано, след като го хвана да опипва детегледачката в коридора на лятната къща на един приятел. Докато караше към океана, той се надяваше, че комбинацията от алкохол, кокаин и уелбутрин^[1] ще отложи този момент, но когато ръката на Матилда стисна решително, разбра, че всичко се случва твърде бързо. Затвори очи за секунда — само секунда — за да се стегне, да спре да вижда опияняващата картина на ръката ѝ, на нацърбените ѝ сини нокти, движещи се нагоре и надолу. Лео така и не забеляза джипа, който се носеше надолу по Оушън Авеню и идваше отдясно, перпендикулярно на тяхната кола. Не осъзна, докато вече не беше прекалено късно, че пронизителното скърцане, което чу, не бе гласът на Матилда от колоните, а нещо съвсем различно.

Нито един от двамата нямаше време дори да изкрещи.

[1] Антидепресант. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ
СНЕЖНИЯТ ОКТОМВРИ

ПЪРВА ГЛАВА

Тъй като тримата Плъм се бяха разбрали по телефона предната вечер, че не бива да пият пред брат си Лео, и тримата — тайно един от друг — седяха в различни барове около „Гранд Сентръл“ и се наслаждаваха на по един скришен коктейл преди обяда.

Есенният следобед бе доста странен. Два дни по-рано по средноатлантическия бряг бе фучал североизточен вятър, сблъсквайки се със студен фронт, настъпващ източно от Охайо, и арктическа маса, спускаща се от Канада. Последвалата буря беше донесла рекордно количество сняг на някои места и бе покрила градовете от Пенсилвания до Мейн с бялата пелена на необичайно ранната зима. В малкото градче в прилежащата зона на петдесетина километра северно от Манхатън, където живееше Мелъди Плъм, повечето от дърветата все още носеха есенната си премяна и много от тях бяха унищожени или увредени от снега и леда. Улиците бяха отрупани с паднали клони, в някои от градовете все още нямаше електрическо захранване, кметът говореше за отмяната на Хелоуин.

Въпреки сковаващия студ и случайните прекъсвания на захранването, Мелъди пътува с влак до Манхатън без произшествия. Беше се настанила в бара на хотел „Хаят“ на Четирийсет и втора улица, където знаеше, че няма да се натъкне на брат си или на сестра си; бе им предложила ресторанта на хотела за обяд вместо „Ойстър Бар“ в „Гранд Сентръл“, обичайното място на събиранията им, и Джак и Беатрис ѝ се бяха присмели. Хотел „Хаят“ не присъстваше в списъка за сбирки, явно се смяташе за неприемлив по някакви мистериозни критерии, които тя нямаше интерес да дешифрира. Мелъди вече не желаше да се чувства по-низша от тях двамата; отказваше да се черви, задето не споделя благоговението им пред всичко, което бе част от Стария Манхатън.

Докато седеше на масата си близо до високите прозорци на горния етаж в масивното фоайе на хотела (което беше, трябваше да го признае, абсолютно негостоприемно — прекалено голямо, сиво и модерно, някаква ужасна скулптура от стоманени тръби бе надвиснала

над главата ѝ; почти чуваше подигравките на Беа и Джак въпреки отсъствието им и изпитваше облекчение, че не са там), Мелъди поръча най-евтината възможна чаша бяло вино (дванайсет долара, повече отколкото щеше да похарчи за цяла бутилка у дома) с надеждата, че барманът сипва щедро.

След бурята времето се бе задържало необичайно студено за сезона, но слънцето най-сетне се бе показало и температурите започваха да се покачват. Купчините сняг на всяко кръстовище в центъра на града бързо се топяха и се превръщаха в непроходими локви от киша и лед. Тя загледа една особено безвкусно облечена жена, която се опита да прескочи застоялата вода и не успя с няколко сантиметра, яркочервената ѝ пантофка попадна право в кишата, най-вероятно мразовита и мръсна. Мелъди би обожавала изящни обувки като тези и определено не би ги носила в такъв ден.

Усети как я пробужда притеснение, като си помисли за дъщерите си, които трябваше да се приберат от центъра и да минат по опасните пресечки и ъгли. Тя отпи от виното си (горе-долу ставаше), извади телефона от джоба си и отвори любимото си приложение — онова, което Нора наричаше „Преследвил“. Натисна бутона „намери“ и зачака картата да зареди и точките, които представляваха двете ѝ шестнайсетгодишни близначки, да се появят на екрана.

Мелъди не преставаше да се удивлява на устройството, което ѝ позволяваше да следи точното местоположение на Нора и Луиза, докато телефоните им бяха в тях. А те бяха тийнейджърки; телефоните им винаги бяха в тях. Щом картата започна да се появява, тя усети познатото паникьосано сърцебиене, докато малките сини пулсиращи кръгчета и думата „Намерени!“ не изскочиха на екрана, показвайки момичетата точно там, където трябваше да бъдат, в центъра за подготовка за SAT в горната част на града.

Ходеха на курсовете през уикенда повече от месец и обикновено Мелъди следеше сутрешната им разходка от масата в кухнята, гледаше как сините точки бавно се носят на север от „Гранд Сентръл“ според педантичните ѝ указания: от гарата трябваше да хванат автобуса, който минаваше по Мадисън Авеню, до Петдесет и девета улица, където трябваше да слязат и да вървят на запад, към образователния център по Шейсет и трета, точно до „Кълъмбъс“. Не трябваше да вървят откъм паркираните коли, а по южната страна на улицата, покрай множеството

униформени портиери, които биха ги чули да викат за помощ, ако изпаднат в беда. Беше им строго забранено да влизат в Сентръл Парк или да се отклоняват от маршрута си. Мелъди им втълпяваше страх от Бога всяка седмица, като им пълнеше главите с истории за отвлечени или изгубени момичета, принуждавани да стават проститутки или убивани и захвърляни в реката.

„Горен Уестсайд не е точно Калкута“, кротко се опитваше да възрази съпругът ѝ Уолтър. Но тя се плашеше. При мисълта, че скитат из града, лишени от нейната закрила, сърцето ѝ започваше да препуска и дланите ѝ да се потят. В момента се потяха. Когато слязоха на „Гранд Сентръл“ сутринта, Мелъди не искаше да ги пусне. В събота гарата беше пълна с туристи, които проверяваха наръчниците си и разписанията на влаковете и се опитваха да намерят Шепнещата галерия. Целуна ги за довиждане и ги гледа, докато вече не можеше да види главите им в тълпата — едната руса, другата тъмна. Не приличаха на посетители; нямаше нищо несигурно в начина, по който се движеха из тълпата. Изглеждаха така, сякаш са съвсем на място в града, и това изпълваше майка им с ужас. Тя искаше да си останат само нейни, да спрат да растат. Вече не споделяха всяка своя мисъл, желание или притеснение; не познаваше сърцата и умовете им както преди. Мелъди знаеше, че да ги остави да пораснат и да си отидат, беше в реда на нещата; така бе устроен животът. Тя искаше те да са силни, независими и щастливи — повече от всичко желаше да са щастливи — но от това, че вече нямаше да има представа от вътрешните им преживявания, направо ѝ се завиваше свят. Ако не можеше да е сигурна как се движат из света, поне можеше да наблюдава как се движат из него, точно там, на дланта на ръката си. Поне това ѝ бе останало.

„Лео никога няма да ви върне парите — бе казал Уолтър, когато тръгваха към гарата. — Всички само си мечтаете и си губите времето.“

Макар да се страхуваше, че е прав, тя трябваше да вярва, че не е. Бяха взели назаем много пари, за да купят къщата си — малка, но историческа сграда на една от най-красивите улици в града им, само за да видят как икономиката се срива и цените на имотите потъват. Плаващият лихвен процент щеше отново да вдигне цената на ипотекацията, която и в момента не можеха да си позволят. При ниска стойност на къщата не бяха в състояние да рефинансират. Колежът

наближаваше, а нямаха почти нищо в банката; тя бе разчитала на Гнездото.

Мелъди гледаше как хората на улицата свалят ръкавиците си и развиват шалове си, като вдигат лица към слънцето. Усети лек изблик на задоволство при мисълта, че може да прекара целия следобед на закрито, ако иска. Основната причина да харесва толкова много бара на „Хаят“, беше, че до него се стигаше и през един доста пуст и невзрачен коридор, който свързваше хотела с „Гранд Сентръл“. Когато станеше време за обяд, щеше да се върне на гарата през тайния си проход и да слезе долу в „Ойстър Бар“. Можеше да прекара часове в Ню Йорк и изобщо да не се наложи да стъпи на настилката; можеше изцяло да избегне дишането на манхатънския въздух, който винаги си представяше като изпълнен със сиви пращинки. По време на краткото им пребиваване с Уолт в Горен (горен) Манхатън, където бяха родени близначките, беше водила жестока битка със саждите на града и бе загубила. Без значение колко пъти избърсваше дървените части с влажен парцал, черните точици се появяваха отново, понякога само след няколко часа. Тези наслоения без какъвто и да било видим източник я притесняваха. Изглеждаха ѝ като физическо проявление на упадъка на града, всички тези изобилни тълпи, превърнали се в мрачен сив прах по прозорците.

Мерна някаква жена в другия край на помещението, която държеше чаша с вино, и ѝ отне известно време да осъзнае, че вижда отражението си. Косата ѝ беше по-руса от обикновено — бе избрала по-светъл нюанс в дрогерията и се надяваше, че цветът ще смекчи издължения нос и силната брадичка, които и тя, и сестра ѝ Беатрис бяха наследили от предшествениците на баща си от Нова Англия. По някакъв начин силните черти, които работеха в полза на Беа (Мадам Х^[1], както я наричаше Лео, от портрета на Сарджънт), просто караха Мелъди да изглежда безпричинно строга. Най-много мразеше лицето си около Хелюин. Една година, когато момичетата бяха малки и бяха излезли да купят костюми, Нора бе посочила към реклама с вещица — не особено грозна, нямаше брадавици, зелено лице или развалени зъби, но все пак вещица — която стоеше над димящ казан, и бе извикала: „Виж! Това е мама!“.

Мелъди взе сметката си от масата и я подаде на сервитьора заедно с кредитната си карта. „Никога няма да ви върне парите“, бе

казал Уолт. „О, ще го направи“, помисли си тя. Нямахте начин една нощ на Лео, нощ на глупост и разпуснатост, да съсипе бъдещето на дъщерите ѝ, не и когато се бяха трудили толкова много, не и когато ги бе учила да мечтаят за големи неща. *Нямаше* да позволи да отидат в обществен колеж.

Мелъди погледна отново картата на телефона си. Имаше още една тайна причина, заради която толкова обичаше сините точки с анимираните им вълнички; те ѝ напомняха за първия преглед с ултразвук, на който тя и Уолт бяха видели два сърдечни ритъма, две размити сиви сенки, които пулсираха аритмично дълбоко в тялото ѝ.

„Две в едно“, им бе казал жизнерадостният лаборант, когато Уолт беше хванал ръката ѝ и двамата се бяха взирали в екрана, а после един в друг, ухилени като грейнали наивници, каквито всъщност си бяха. Спомняше си, че в онзи момент си помисли: „Никога няма да стане похубаво от сега“. И донякъде се бе оказала права, дори тогава бе знаела, че никога няма да се чувства толкова непоколебимо сигурна в способността си да ги закриля, след като веднъж изтласкаше тези уязвими биещи сърца в света.

Келнерът се връщаше при нея с разтревожено изражение на лицето. Мелъди въздъхна и отново си отвори портмонето.

— Съжалявам, госпожо — каза той, като ѝ подаде „Виза“-та, в която се бе надявала, че има още малко живот — но картата беше отхвърлена.

— Всичко е наред — кимна тя и извади тайната карта, която бе активирала, без да каже на Уолт; щеше да я убие, ако разбере. Щеше да я убие и ако разбере, че макар цената на курсовете в града да бе по-ниска от тази на частния учител от предградията, който Мелъди искаше да наеме, все пак бе двойна спрямо онова, което му бе казала, затова ѝ трябваше допълнителна карта. — Объркала съм ги, тази е правилната. — Тя го загледа как се върна до мястото си и я плъзна през четеца, и двамата бяха затаили дъх и издишаха чак когато машината изплю касовата бележка.

„Харесвам живота ни — ѝ бе казал Уолт тази сутрин и я бе придърпал по-близо. — Харесвам теб. Не можеш ли да се престориш — поне малко — че и ти ме харесваш?“. Усмихна се, докато го казваше, но Мелъди знаеше, че той понякога се тревожи. След това се беше отпуснала в прегръдката му, която ѝ вдъхваше увереност, и бе

вдишала успокояващия му аромат — на сапун, току-що изпрана риза и ментова дъвка. Беше си затворила очите и си бе представила Нора и Луиза, прекрасни и жизнени, с абсолвентски шапки и тоги наред покрит с листа квадратен вътрешен двор в старомоден град в Нова Англия, сутрешното слънце озарява нетърпеливите им лица, бъдещето се разстила пред тях на вълни като топ коприна. Те бяха толкова умни, красиви, честни и мили. Искаше да разполагат с всичко — с шанса, който тя не бе имала, с възможностите, които им бе обещала. „Наистина те харесвам, Уолтър — бе промърморила, забила нос в рамото му. — Харесвам те толкова много. Мразя себе си.“

В другия край на „Гранд Сентръл“, нагоре по едно покрито с килим стълбище и през стъклената врата, на която пишеше „Кембъл Апартамент“, Джак Плъм връщаше питието си, защото смяташе, че ментата не е разбъркана добре.

— Просто е сложена вътре, сякаш е декорация, а не съставка — оплака се той на сервитьорката.

Джак седеше с партньора си от две десетилетия и законен съпруг от почти седем седмици. Беше убеден, че останалите от семейство Плъм няма как да знаят за това място, което представляваше бивш офис на магнат от двайсетте, възстановен и превърнат в луксозен коктейлбар. Може би само Беатрис, но пък не бе нейният тип заведение. Твърде тежкарско. Твърде скъпо. Имаше дрескод. На моменти се случваше барът да е досадно пълен с хора от крайградската зона, които, слава богу, този съботен следобед почти липсваха.

— Версия 2.0 — подхвърли Уокър, когато сервитьорката сложи прясно приготвеното питие пред Джак.

Той отпи.

— Става — одобри.

— Извинявайте за неудобството — обърна се Уокър към сервитьорката.

— Да — додаде Джак, докато жената се отдалечаваше, под носа си, но достатъчно силно, за да го чуе Уокър, — ужасно се извинявам, че ви накарах да си свършите работата.

— Тя само сервира напитките. Не ги приготвя. — Уокър продължаваше да звучи дружелюбно. Джак беше кисел. — Защо не си пийнеш една хубава, голяма глътка от това и не опиташ да се отпуснеш?

Джак си взе листенце мента от чашата и го задъвка.

— Чудя се — каза той — имало ли е случай, когато да кажеш на някого да се отпусне, е свършило работа? Все едно да кажеш „дишай“ на някого с хипервентилация или „прегълтни“ на човек, който се е задавил. Абсолютно безполезен съвет.

— Не ти давах съвет. Само ти предлагам.

— Все едно да кажеш: „Каквото и да правиш, не мисли за розов слон“.

— Разбирам — отвърна Уокър. — Какво ще кажеш аз да се отпусна, а ти прави каквото искаш?

— Благодаря.

— Ще се радвам да дойда на този обяд с теб, ако ще помогне.

— Казвал си го и друг път. Около хиляда пъти. — Да се опитва да провокира Уокър, беше подло и безсмислено, но Джак въпреки това се опитваше, защото знаеше, че като се сопва на Уокър, щеше за кратко да разхлаби стегнатия възел от гняв вътре в себе си. А и наистина бе обмислял да покани Уокър на обяда. И без това семейството му предпочиташе компанията на Уокър; кой ли не я предпочиташе? Уокър, с гърления си смях, милото си лице и бездънното си добродушие. Той беше като един гладко обръснат и поиздокаран хомосексуален Дядо Коледа.

Само че Джак не можеше да покани Уокър, тъй като все още не беше казал на останалите от семейството за сватбата им в началото на септември — сватбата, на която не ги бяха поканили, защото Джак искаше денят да е свършен, а свършен за него означаваше да няма други Плъм. Не искаше да слуша притесненията на Беа за катастрофата на Лео или как тромавият съпруг на Мелъди обяснява на всеки, който пожелае да го чуе, че името му било Уолтър-а-не-Уокър. (Това, че Джак и Мелъди си бяха избрали партньори с почти еднакви имена, бе нещо, което глождеше и двамата от десетилетия.)

— Извинявай, че ти се троснах — каза Джак накрая.

Уокър сви рамене.

— Няма нищо, любими мой.

— Извинявай, че съм такъв задник. — Джак завъртя глава, ослушвайки се за тревожното, но удовлетворително леко пукване, което се бе появило напоследък. Боже, остаряваше. Шест години до петдесетте и кой знае какви нови ужаси бе подготвило това десетилетие за стройното му, но започващо да се отпуска тяло, за изневеряващата памет, за тревожно оредяващата коса. Той се усмихна вяло на Уокър. — Ще съм по-добре след обяда.

— Каквото и да се случи на обяда, ние ще бъдем наред. Всичко ще бъде наред.

Джак потъна по-дълбоко в кожата фотьойл и се зае да си пука кокалчетата на всяка ръка — звук, който знаеше, че Уокър мрази. Разбира се, че според Уокър всичко щеше да е наред. Той не знаеше нищо за финансовите затруднения на Джак (още една причина да не го иска със себе си на обяда, в случай че изникнеше възможност да каже на Лео точно колко му струваше неговото малко приключение по задните улици на Лонг Айланд). Пенсионната им сметка бе понесла ужасен удар през 2008-а. Живееха под наем в същия апартамент на Уест Стрийт, откакто бяха заедно. Малкият антикварен магазин на Джак в Уест Вилидж никога не бе носил значителни доходи, но през последните години се чувстваше късметлия, ако въобще успееше да покрие разходите си. Уокър беше адвокат, практикуваше сам и винаги той бе осигурявал парите в тяхната връзка. Единствената им стабилна инвестиция беше скромната, но много обичана лятна вила на Норд Форк, срещу която Джак вземаше заеми тайно. Бе разчитал на Гнездото не само за да изплати цялата кредитна линия, но и понеже това беше единственото, което имаше да предложи на Уокър като принос към тяхното бъдеще. И за секунда не бе повярвал, че Лео е разорен. А и не го интересуваше. Просто искаше това, което му се полагаше.

Джак и Лео бяха братя, но не бяха приятели. Рядко разговаряха. Уокър понякога го притискаше („Човек не се отказва от семейството си“), но Джак здраво се бе потрудил да се дистанцира от останалите Плъм, особено от Лео. В неговата компания Джак се чувстваше като опростена версия на по-големия си брат. Недотам интелигентен, интересен или успешен, самоличност, която му бе лепната още в гимназията и никога не бе успял напълно да се отърве от нея. В началото на девети клас някои от приятелите на Лео бяха кръстили

Джак *Лео Лайт* и омаловажаващият прякор си остана дори след като Лео завърши. През първия си месец в колежа Джак бе срещнал случайно младеж от родния си град, който автоматично го бе поздравил със: „Здрасти, Лайт. Какво става?“. Едва не го бе цапардосал.

Вратата към бара се отвори и група туристи нахлу вътре, внасяйки със себе си полъх от твърде студения за октомври въздух. Една жена показваше на всички подгизналата си обувка, евтина и ниска, в пошъл нюанс на червеното. „Напълно съсипана е“, казваше тя на приятелите си.

— Малките радости — каза Джак на Уокър, като кимна към обувката.

— Сигурно не трябва да закъсняваш. — Уокър повдигна ръка, показвайки часовника, който беше сватбен подарък от Джак, рядък масивен „Картие“ от четирийсетте, отлично запазен. Струвал му бе цяло състояние; Уокър и представа си нямаше.

И още нещо, заради което негодуваше срещу издънката на Лео: сега Джак не можеше да се спре да слага мислено огромни неонове стикери с цени на всичко, което притежаваха, като за кратко съжеляваше за всяка една покупка от последната година, години, включително всички не-незначителни разходи, съпровождали иначе идиличната им сватба.

— Обичам този часовник — заяви Уокър и нежността в гласа му накара Джак да пожелае да метне чашата си в тухлената стена отсреща. Почти можеше да усети сладкото облекчение, което щеше да се разлее, когато оловният кристал се пръснеше на милиони малки парченца. Вместо това той стана и сложи чашата обратно на масата със сила. — Не ги оставяй да те дразнят — помоли Уокър, като успокоително положи длан върху ръката на Джак. — Просто изслушай какво има да каже Лео и след това ще поговорим.

— Добре.

Джак закопча палтото си и тръгна надолу по стълбите и през вратата към Вандербилт Авеню. Трябваше да си поеме малко свеж въздух преди обяда; може би щеше да се поразходи из квартала. Докато си проправяше път през мудните тълпи в почивните дни, чу някой да го вика по име. Обърна се и му отне известно време да разпознае жената с баретата, която се хилеше лудо над розово-оранжев

ръчно плетен шал, махаше му и го викаше. Той спря, загледа я как се приближава и пряко волята си се усмихна. Беатрис.

Беатрис Плъм беше редовен клиент в „Мърфис“, една от попътните кръчми, които покриваха малкия участък от Четирийсет и трета улица, перпендикулярно на гара „Гранд Сентръл“. Беа се държеше дружелюбно със собственика Гари, стар приятел на Тък от Ирландия. На Тък му харесваше как Гари си налива бира и как, когато барът бе притихнал, Гари пееше с приятния си леко писклив тенор — не обичайните туристически песнички, „Дани Бой“ или „Уайлд Роувър“, а от репертоара си с ирландски въстанически песни: „Излезте насреща, черно-кафяви“ или „Балада за Балинамор“. Гари беше един от първите, които се появиха на вратата на Беа, след като Тък почина. Бе извадил малка бутилка „Джеймисън“ от джоба на палтото си и бе налял и на двама им по чашка. „За Тък — беше обявил тържествено. — И нека пътят се надигне, за да го посрещне.“

Понякога, при подходящо осветление, Беа намираще Гари за привлекателен. Понякога смяташе, че той я харесва, но не искаше да разбира дали е права — чувстваше го твърде близък с Тък.

— Днес си подранила — отбеляза Гари, когато тя пристигна малко преди пладне.

— Семеен обяд. Искам едно кафе с бонус.

Гари отпуши „Джеймисън“-а и наля щедро количество в чашата, преди да добави кафето. Слънцето беше ярко и достатъчно ниско в безоблачното небе, за да заслепи за кратко Беа, докато седнаше на любимото си място, до малкия преден прозорец. Тя се изправи и премести разнебитения бар стол на сянка, по-далеч от вратата. Чувстваше се така, сякаш бе януари, а не октомври. Помещението миришеше на пещ, мръсен парцал и бира. „Ароматът на боговете“, както казваше Тък. Той най-много обичаше слабо осветен бар в слънчев следобед. Джубокът се включи и Розмари Клуни и Бинг Кросби запяха „Скъпа, навън е студено“. Беа и Гари си размениха насмешливи усмивки. Хората бяха толкова успокояващо лишени от въображение.

Беа беше нетърпелива да види Лео, но и нервна. Не бе приел нито едно от обажданията ѝ, докато се възстановяваше. Сигурно им

беше бесен, на всички. Тя се зачуди как ли щеше да изглежда. Последния път, когато го бе видяла, онази нощ в болницата, шиеха срязаната му брадичка и лицето му бе изпито и вцепенено. Месеци преди инцидента бе изглеждал ужасно: подут, уморен и опасно отегчен.

Беа се притесняваше, че днешният обяд щеше да е конфликтен. Джак и Мелъди ставаха все по-неуравновесени покрай ситуацията с Гнездото и предполагаше, че и двамата идваха подготвени да разкажат съответните истории за нуждите си. Това, което Беа искаше от Лео, не беше най-важният ѝ проблем. Днес желанието ѝ бе да удържи обикновено неприятните си брат и сестра в състояние, в което да бъдат в някаква степен приемливи, дори и само за един следобед, достатъчно дълго, та да накара Лео да... е, не знаеше какво точно да направи. Да измисли някакъв план, който да умиротвори Джак и Мелъди за малко и да даде на Лео достатъчно пространство, за да диша и да не ги отреже напълно... или да избяга.

Чувстваше как уискито отпуска крайниците и успокоява нервите ѝ. Вдигна чантата си от гърба на столчето. Изпита леко вълнение, като усети тежестта ѝ. Беа беше писателка. (Изчерпала се писателка? Писателка, която — съвсем скоро — бе спряла да пише? Така и не беше сигурна как да мисли за себе си.) Понякога, вече не толкова често, но от време на време, в литературното списание, където работеше, някой разпознаваше името ѝ. *Беатрис Плъм? Писателката?* — започваше оптимистично разговорът. Вече знаеше как протичаха нещата след това, щастливото сияние на разпознаването, последвано от объркано сбърчено чело, докато човекът се опитваше да си припомни нещо от последните ѝ произведения, нещо друго освен ранните ѝ отдавнашни разкази. След десетилетие практика тя знаеше как да отблъсне неизбежното. Беше въоръжена с купища най-различни отговори за отдавна чакания ѝ роман, които не водеха доникъде: изтъркана самоиронична шега за това колко бавно пише, как, ако разпреди аванса си през годините, той се превръща в почасова надница, най-добре измервана в половинки пенита; престорено суеверие да не говори за недовършената си работа; развеселено раздражение от натрапливия ѝ перфекционизъм.

От огромната си платнена торба Беа извади тъмнокафява кожена чанта за документи — онази, която бе хванала окото на Лео, докато се

бе скитал из уличния пазар „Портобело“ в Лондон преди много години, когато тя беше в колежа и бе започнала да пише сериозно. Беше ѝ я подарил за рождения ден. Чантата бе от ранните години на двайсети век, с размера на голяма тетрадка и изглеждаше като миниатюрно куфарче с малката си дръжка и кожените каишки, като нещо, което някой може да е носил във Виена при смяната на века. Беа се беше влюбила в нея и я бе смятала за късметливската си чанта, докато не започна да изглежда сякаш всичкият късмет, на който някога се бе радвала, беше изчезнал. Преди седмици я бе открила на един от горните рафтове в гардероба и я бе занесла при местния обуцар да ѝ поправи едната каишка. Той я бе почистил, беше излъскал кожата и чантата изглеждаше почти нова, с точно толкова патина от възрастта и използването си, сякаш бе приютявала с години успешни ръкописи. Беа разкопча каишките, отвори капака и извади купчината листове, покрити с разкращения ѝ почерк. Тя бе писала повече през последните няколко месеца, отколкото през последните няколко години, взети заедно.

И това, което пишеше, беше наистина хубаво.

А Беа се чувстваше ужасно.

Преди години, когато току-що бе завършила училище, Лео я беше убедил да работи заедно с него в екипа на едно списание, което бе помогнал да се създаде в онова време, когато създаването на списания не беше абсолютна лудост. „Скрито-покрито“ бе остроумно и достатъчно непочтително, за да бъде леко скандално, което моментално го превърна в хит в островния свят на нийоркската медия — точно тази общност, на която то безпощадно се подиграваше. Лео пишеше колонка всеки месец, медийни новини, поръсени с пикантни клюки, които свободно се подиграваха със старата градска консервативна буржоазия, флашкана с наследени пари, безкраен непотизъм и смехотворна изолация. Колонката го направи малко по-известен и твърде нехаресван. Списанието спря да излиза само след няколко години, но почти всички от първоначалния екип се бяха преместили в по-големи издания, пишеха бестселъри или се бяха отдали на други достопочтени литературни занимания.

Доста време Лео бе служил като пример за преуспял човек. Беше събрал някои от по-младите от екипа и с тях бе започнал онлайн версия на „Скрито-покрито“ от малкия си апартамент. Запази подигравателния тон и разшири обхвата, вземайки на мушка всичките си любими противни хора и индустрии, като разрасна бизнеса си от един сайт до седемнайсет за около петнайсет месеца. Само три години по-късно Лео и съдружникът му продадоха малката си империя на един медиен конгломерат за цяло състояние.

На Беа все още ѝ липсваше първоначалният период на „Скрито-покрито“. Офисът беше като шумен летен лагер, където всички бяха умни и забавни, схващаха шегите ти и можеха да пият. Тъкмо Лео беше човекът, който я бе накарал да завърши онези ранни разкази. Лео беше този, който бе седял до късно, за да тълкува абзаците ѝ и да прави всичко по-хубаво, по-стегнато и по-смешно. Лео беше този, който бе дал първия ѝ разказ на редактора, отговарящ за художествената литература в „Скрито-покрито“ (и неин настоящ шеф, Пол Ъндъруд), за встъпителния им брой с разкази „Най-новите гласове на Ню Йорк: кого би трябвало да четете“. Лео беше този, който бе използвал снимката ѝ за корица на списанието (заедно с много „Скрито-покрито“-то заглавие „Сестрата на редактора написа любимия ни разказ, съпреживейте го“). Тази снимка на Беа все още изскачаше, за да придружи по някоя възпоменателна статия за „Скрито-покрито“ („Къде са те сега?“) или за групата млади писателки, включваща Беа, която някой журналист влудяващо бе кръстил „Глитературните^[2] момичета“. Снимката беше направена на Мот Стрийт, в Чайнатаун, пред витрина с блестящи патици по пекински, повесени на сребърни куки, а главите им, които все още си стояха на мястото, бяха обърнати всички в една посока. Беа бе облечена в яркожълта рокля с надиплени поли и подпираше на рамото си лакиран зелен слънчобран, изрисуван с малки розови и бели божури. Дългите плитки, които все още носеше, тогава бяха тъмнокестеняви и вдигнати на врата ѝ. С наведена брадичка, затворени очи и профил, окъпан от августовското слънце на късния следобед, тя изглеждаше като модел на съвременна картина на Благовещение. Снимката се намираще върху задната корица на първата ѝ (единствената) книга. Години наред зеленият слънчобран бе висял от тавана над леглото ѝ. Все още пазеше онази жълта рокля някъде.

Беа махна на Гари и той се приближи с още кафе, а бутилката с „Джеймисън“ постави до чашата ѝ. Видя го как хвърли поглед на бележките ѝ и после бързо извърна очи. Беше чувал достатъчно от оплакванията ѝ пред Тък през годините за романа, който така и не се появи, за да знае, че не бива да я пита за работа, което я накара да се почувства още по-жалка, ако това изобщо бе възможно.

Лео бе харесал — и издал — първия ѝ разказ, защото беше за него. Героят, когото бе нарекла Арчи, беше съвсем леко променена версия на по-младия Лео, забавен, самовлюбен, хаплив донжуан. „Пари Ривю“ публикува втората история за Арчи. Третата излезе в „Ню Йоркър“. След това Беа подписа договор с агент — приятелка на Лео, Стефани, чиято звезда току-що изгрываше и която уговори сделка за две книги за толкова много пари, че на Беа ѝ се зави свят и трябваше да седне в офиса на Стефани и да диша в хартиена торбичка. Сборникът ѝ с разкази (най-добрите, от които, съгласяваха се критиците, бяха трите истории за Арчи — „възхитително иронични“, „забавни и остроумни“, „без значение дали сте «за», или «против» Арчи, ще бъдете безсилни да устоите на съмнителния му чар“) се продаде *тихомълком*.

— Всичко е наред — успокои я Стефани тогава. — Това е само подготовка за романа.

Беа се чудеше дали тя и Лео все още поддържаха връзка, дали Стефани изобщо знаеше какво се случва. Последния път, когато Беа говори със Стефани, беше преди повече от година, по време на един неловък обяд в центъра. „Нека се видим на някое тихо място“, ѝ бе написала в имейл Стефани, предупреждавайки Беа за трудния, но не и изненадващ разговор, който щеше да последва по повод на дълго забавения ѝ и усърдно преработван роман.

— Виждам усилието, което е вложено в тази чернова — бе казала Стефани. (Щедро — и двете знаеха, че не е влагано особено усилие в черновата от доста време.) — И въпреки че тук има на какво да се възхити човек...

— О, боже. — Беа не можеше да повярва, че чува същия израз, който самата тя бе ползвала толкова много пъти, когато не успяваше да види абсолютно нищо достойно за възхищение в нечия проза. — Моля те, спести ми това „има-на-какво-да-се-възхитиш“. Моля те. Просто кажи каквото имаш да казваш.

— Права си. Съжалявам. — Стефани изглеждаше нервна и почти ядосана. Изглеждаше и по-възрастна, отбеляза учудено Беа, но вероятно и двете изглеждаха така. Стефани се бе заиграла с едно пакетче захар, откъсна малко парче от единия му край, след което го сгъна и го сложи в чинийката си. — Добре, това е. Всичко, което харесвах в разказите ти, остроумието им, находчивостта и изненадите — всичко, което вършеше работа на онези страници... — Тя замлъкна и сега изглеждаше просто объркана. — Не мога да намеря нищо такова на тези страници.

От този момент нататък разговорът беше тръгнал главоломно надолу.

— Късаш ли с мен? — бе попитала най-накрая Беа в опит да се пошегува и да разведри настроението.

— Да — беше отговорът на Стефани, която не желаше да оставя никакво съмнение за отношенията им с Беа. — Много съжалявам, но да.

— Искам романът ми да е *голям* — каза Беа на Стефани и Лео през нощта, в която празнуваха сделката за книгите ѝ, дълга алкохолна вечер, през която радостта ѝ бе толкова непоколебима, че можеше да измести въздуха в стаята, когато минаваше през нея като атмосферен фронт.

— Това е моя работа — бе кимнала Стефани. — Ти само го напиши.

— Говоря за самата книга. Искам да те оставя без дъх. Да ти е нужна. Искам да си направя малък експеримент с композицията. — Беа помахна на келнера и поръча нова бутилка шампанско. Лео запали пура.

— Експериментирането може да е хубаво — колебливо се съгласи Стефани.

Беа беше много пияна и много щастлива, облегна се назад, вдигна краката си на един стол, взе пурата на Лео, направи три кръгчета от пушек и ги загледа как се носят към тавана, като се изкашля леко.

— Но без повече Арчи — обади се внезапно Лео. — Оттегляме Арчи, нали?

Беа се бе изненадала. Не беше планирала повече истории за Арчи, но и не бе мислила да го *оттегля*. Като гледаше Лео през

масата, прочистваше си гърлото и се опитваше да фокусира погледа си през дима, шампанското и онези малки лъжички кока в банята преди няколко часа, тя си помисли: Да. Какъв беше онзи стих от Библията? Време да напуснеш детинското?^[3]

— Да — установи, че казва. — Без повече Арчи. — Беше решителна.

— Добре — отвърна брат ѝ.

— И без това не си толкова интересен. — Подаде му обратно пурата.

— Да, вече не е — подхвърли Стефани и Беа се бе престорила, че не забелязва пръстите ѝ, които се движеха все по-нагоре по крака на Лео и изчезнаха под ленената покривка.

Колко страници беше написала оттогава? Колко бе изхвърлила? Прекалено много, за да мисли за тях. Хиляди. Романът със сигурност беше голям. Петстотин седемдесет и четири страници. Не искаше никога повече да го поглежда.

Сипа си още малко „Джеймисън“ в чашата, отказвайки се от кафето, и пак погледна новите страници, които още никой не бе виждал, нито знаеше, че съществуват. Това не беше история за Арчи. *Не беше*. Но имаше енергия и движение, същата лекота на езика, която толкова лесно ѝ бе идвала отвътре преди толкова много години и след това като че ли беше изчезнала изведнъж, сякаш бе забравила някакво важно умение в съня си — как да си връзва обувките или да кара колело, или да щрака с пръсти — а после не знаеше как да си го върне.

При последната им среща Стефани беше оставила вратата съвсем леко открената: „Ако имаш нещо ново да ми покажеш — бе казала тя, — наистина ново, може би пак ще поговорим“. Но Беа трябваше да покаже страниците първо на Лео. Вероятно. Може би. Може би не.

— Кога ще четем за твоя живот — бе я попитал той малко сопнато, след като тя публикува последната история за Арчи — онази, в която се бе приближила прекалено до по-малко привлекателните му, хищнически качества.

Е, ето го. Използваше живота си. Как смееше да възразява? Лео ѝ бе задължен. Особено след нощта в болницата. Онова, което се бе случило миналия юли, се бе случило и на нея. Това беше и нейният живот.

Нора и Луиза вървяха в южната част на Сентръл Парк, хванати ръка за ръка, задъхани от тичането през трите пресечки от класната стая дотук, останали без дъх от очакване.

— Ето ни и нас — каза Нора и стисна ръката на сестра си. — Запътили сме се право към сигурна смърт, сексуално робство или и двете.

Луиза се засмя, но беше нервна. Да зарежат подготовителните часове, бе започнало като шега.

— Можем да оставим телефоните в шкафчетата си и просто да изчезнем — беше предложила тя на Нора след един изтощителен учебен ден. — Единственият човек, на когото му пука дали сме тук, е мама.

По изражението върху лицето на сестра си Луиза разбра, че несъзнателно е дала началото на нещо. И двете мразеха часовете. Учителката, която отговаряше за тяхната група, изглеждаше съвсем малко по-възрастна от тях самите, рядко проверяваше кой присъства, не помнеше имена и не изглеждаше да ѝ пука кой с какво се занимава. „Това е преди всичко самообучение — обичаше да казва отегчено и монотонно, докато гледеше през прозореца от страната на Кълъмбъс Авеню, с вид, сякаш най-силното ѝ желание бе да изскочи навън и да се върне към безценния си уикенд. — Получавах каквото си вложил.“

— Ти си гений — бе отвърнала Нора. — Да го направим!

— Шегувах се. Мама и татко плащат за това.

— Всичко е в учебника! — Нора бе извадила огромната книга за подготовка за стандартизирания изпит. — Те са платили за него. Всичко, което прави тази учителка, е да чете определена глава и да ни дава упражненията. Можем да го правим във влака или у дома. Дори не е толкова трудно. Имаме още една година преди да кандидатстваме за колеж. Още сме в гимназията.

Луиза се изкушаваше, обаче беше нервна. Съгласна бе, че часовете са тъпи, но се чувстваше гузна. Вкъщи ставаше нещо, свързано с парите — винаги ставаше нещо, свързано с парите, те все не стигаха — но сега случаят изглеждаше по-различен и вероятно бе по-сериозен. Родителите ѝ прекарваха доста време в разгорещено шепнене, а предната вечер дори бяха пренесли разговора си отвън на

ледения и снежен двор. Но тя знаеше, че щом сестра ѝ си науми нещо, е просто въпрос на време то да се случи.

— Само си помисли колко красив ще бъде паркът днес с този сняг — започна Нора, готова с доводите в секундата, в която се изплъзнаха от зоркия поглед на майка си. — Снегът в града е мимолетен. Видя ли? Току-що използвах дума от подготовката за изпита. Хайде. Днес е идеалният ден.

Никой не ги спря, когато се изстреляха през една странична врата от сградата и затичаха надолу по улицата, в очакване всеки момент да чуят някой да ги вика по име. Заровиха телефоните си дълбоко в едно шкафче, в случай че майка им провери къде точно се намират с *Преследвила* (това все пак беше майка им; тя винаги проверяваше къде се намират).

Луиза се колебаеше. Предупрежденията на Мелъди за Сентръл Парк и тъмните му алеи, пълни със злонамерени мъже, които искаха смътно обезпокоителни и опасни неща, истински я плашеха. Но Нора искаше да намери продавач на хотдог, въртележката и замъка „Белведере“, както и други неща, за които само бяха чували, но никога не бяха виждали. Беше свалила карта от интернет и я бе разпечатала, преди да излязат от къщи.

— Днес ще се придържаме към главните пътеки — заяви тя, разгъна картата и посочи към една точка, отбелязваща мемориала „Ягодовите полета“. — Да започнем оттук.

Лео Плъм се беше изгубил. Обичайно нямаше работа в жилищната част на града и това, което бе взел за пряк път през Сентръл Парк, го бе отвело до район, който не познаваше. Не помагаше и фактът, че паркът приличаше на бедствена зона след снежната буря. Снегът и ледът, натрупани върху все още покритите с листа дървета, опасно бяха наклонили клоните, унищожавайки или повреждайки безброй дървета. Много от пътеките за пешеходци приличаха на трасета с препятствия, хлъзгави и отрупани с опаднал боклук. Бяха се заели със сериозно почистване и звукът на моторни резачки ехтеше от всички посоки. Някои участъци бяха заградени с полицейска лента, което налагаше да се отклони и да заобиколи; Лео беше напълно объркан.

Той погледна нагоре към небето в опит да открие отличителните върхове и фронтони на сградата „Дакота“ в западния край на парка и да се ориентира, но от мястото, на което стоеше, виждаше само високи непознати сгради. Лео закъснвяваше за срещата си — тази, която бе уговорил по телефона веднага щом излезе от клиниката, за да се види със стария си приятел Рико в мемориала „Ягодовите полета“. Трябваше да намери пътя към по-високите части. Преди знаеше някакъв трик как да разбере къде се намира в парка, нещо за числа в основата на металните стълбове на лампите. Той отиде до най-близката. Да! Малка метална плочка, прикрепена към основата, беше гравирани с четири цифри: 6107. Дали това значеше, че е само на Шейсет и първа улица? А „07“ не показваше ли и нещо друго? Ийстсайд или Уестсайд, или право в проклетата среда? Майната му на Олмстед^[4] и на криволичещите му изкуствено пасторални пътеки. Лео пъкна ръце в джобовете си и тръгна в посока, която му се струваше, че го води на запад.

— Готино е, предполагам — каза Луиза, докато гледаше надолу към черно-бялата мозайка на земята с думите „ПРЕДСТАВИ СИ“ в центъра ѝ. Бе си представяла нещо много различно, може би със снимка на Джон Ленън. Или ягоди. Или полета.

Нора подскачаше на пръсти, защото беше развълнувана и бе студено.

— Да влизаме в парка. Погледни го. Пълно е с хора и семейства. Навесът за лодки е точно след онзи хълм наляво.

Беше права. Паркът изобщо не изглеждаше опасен. Беше оживен и светъл.

— Направо *кипи* от живот — отвърна Луиза, като използва още една дума от теста. — Водѝ.

Като вървеше толкова бързо, колкото му позволяваше ледената покривка върху паважа, Лео най-накрая стигна до път, който разпозна. Вече можеше да види сградата „Дакота“. Пътеката бе временно затворена, обградена с полицейска лента, а зад нея огромен счупен клон на стар бряст опасно се люлееше на няколко метра от земята. Той

се наведе под лентата и се затича леко по пътя. Беше по-стръмно, отколкото изглеждаше, а подметките на скъпите му обувки бяха тънки като хартия. Докато маневрираше покрай паднали клони и заобикаляше бряста отдалеч, Лео се подхлъзна на дълга, почти невидима замръзнала локва, която се пропука под теглото му, и преди да успее да се улови за нещо, и двата му крака се пързулнаха и той се приземи по задник. Тежко.

— Мамка му — изпъшка Лео пред ято врабчета, които чирикаха маниакално от заобикалящите го храсти. Известно време остана проснат на земята. Потеше се обилно, въпреки че крайниците му замръзваха. Над него яносиньото небе противоречеше на настъпващата зима; беше пролетно небе, помисли си той, небе, изпълнено с обещания. Почти му се искаше да затвори очи и да забрави за срещата си. („Среща? — можеше да чуе гласа на лекарката си от рехабилитационната клиника в ухото си, подигравателния ѝ тон, познатото ѝ изсумтяване. — Нека наричаме нещата с истинските им имена, Лео. Отиваш да купиш наркотици.“)

Докато се изправяше до седнало положение, той чу шум нагоре по пътеката. Две тийнейджърки завиха зад ъгъла, запътили се надолу. Главите им бяха сведени близо една до друга; едната беше оживена, говореше бързо и жестикулираше, а другата клатеше глава и се мръщеше. На Лео му допаднаше нещо в начина, по който момичетата продължаваха да се накланят едно към друго, докато вървяха, почти сякаш бяха свързани в рамото или в лакътя. Русото момиче вдигна поглед, забеляза мъжа, седнал по средата на заледената пътека, и замръзна. Лео се усмихна, за да ги успокои, и помахна леко.

— Внимателно — извика. — Тук е много опасно.

Русата девойка изглеждаше разтревожена и хвана приятелката си, която се бе вторачила в Лео, сякаш — дали си въобразяваше? — го познаваше. Тримата се гледаха за момент, след което блондинката дръпна брюнетката, двете се обърнаха и забързаха нагоре по пътя.

— Ей! — викна мъжът. — Идвам с мир!

Момичетата тръгнаха по-бързо, като се държаха за ръце за равновесие.

За момент на Нора и Луиза им се струваше, че Мелъди бе нагласила мистериозното появяване на Лео, бе го поставила там, за да каже: „Виждате ли? Виждате ли какви беди дебнат в парка? Виждате ли какви сте късметлийки, че аз съм ви майка?“. Те винаги питаха за братята и сестрата на Мелъди, които живееха в града и им се струваха толкова интересни и екзотични, особено чичо им Лео, чиято снимка понякога се появяваше в рубриката „Стилна неделя“ с Виктория, обаятелната им леля. (Луиза бе опитала веднъж да я нарече леля Виктория на едно от редките семейни събирания и не успя да разбере дали жената искаше да се засмее, или да я заплюе.) Мелъди добиваше наранен вид, когато момичетата показваха снимките, лицето ѝ се покриваше със смесица от неодобрение и разочарование. Изражението ѝ караше децата да се чувстват толкова зле, че те спряха да споменават снимките и вместо това ги криеха в пластмасова кутия в общия си гардероб. Понякога питаха баща си за Лео и той казваше само: „Винаги се е държал съвсем нормално с мен. Не е особено семеен тип“.

И ето го и него. Лео. Мяташе се наоколо като преобърната костенурка. („Не се мяташе — поясни Нора, като пренебрегна опитите на сестра си да опише странния момент, докато пътуваха към дома си с влака. — Опитваше се да се изправи. Беше заледено.“ Но Луиза не отстъпваше, твърда като майка си; току-що излязъл от клиниката, настоя тя, Лео не би трябвало да е в парка. Би трябвало да е на среща със семейството си за обяд!) В горния край на алеята те спряха и се скриха зад едно дърво, за да го наблюдават.

— Сто процента е той — отсече Луиза.

— Трябва ли да го заговорим? — попита Нора.

Луиза се поколеба. И на нея ѝ се искаше да доближи Лео, но мислеше, че не редно да го правят.

— Той ще каже на мама — въздъхна. Нора кимна със свити устни, беше разочарована. И двете стояха тихи, едва дишаха и наблюдаваха Лео известно време. Той се изправи и изтупа панталона си. Седна на един голям камък.

— Какво прави? — прошепна Нора, когато Лео погледна към небето. Искаше ѝ се да бяха нормално семейство. Искаше ѝ се да може да се затича по пътеката, размахала ръце, а той да се усмихне, да се разсмее и да прекарат деня заедно. Вместо това те стояха тук, скрити

зад дървото. Не знаеха всички подробности за посещението му в рехабилитационната клиника, но знаеха, че е имало някакъв инцидент, както и че е бил лош и са били замесени наркотици. „Кой въобще още ползва кокаин?“ — Луиза бе чула майка им да казва на баща им една вечер миналото лято.

— Може би купува наркотици — каза тя притеснено на Нора. — Защо иначе ще бъде чак тук точно преди обяда?

Лео въздъхна и се изправи с усилие, като изтупа съчки и пръст от панталона си. Седна на един камък наблизко, оценявайки щетите по одраните си длани. Нещо го глождеше, нещо за момичетата. Наистина ги беше изплашил. Предполагаше, че падането му не е било елегантно, но не вярваше той самият да изглежда опасен. Защо бяха толкова уплашени? На децата вероятно не им беше позволено да ходят никъде из парка без родителите си в днешно време — нито дори тийнейджърите, дори момчетата. Тези момчета вероятно вече търсеха полицаи.

„По дяволите“, помисли си Лео. Ами ако наистина търсеха някое ченге? Ами ако бяха помислили, че е пиян или нещо по-лошо, и бяха дали описанието му на полицията, която вече обикаляше наоколо да го търси? Не биваше да го хванат с наркотици. Адвокатът му беше пределно ясен: „Дръж си нос чист, докато не излезе постановлението за развода. Без пътувания. Без подозрителни разходи. Без проблеми“. Лео стана и се запъти по посока на шума от уличното движение. На върха на пътеката взе завоя и най-накрая разбра къде се намира. Сентръл Парк Уест беше право напред. Можеше да спре такси, да отиде директно до гара „Гранд Сентръл“ и да не закъснее за обяда. Ако завиеше надясно, щеше да бъде на мемориала „Ягодовите полета“ след не повече от две-три минути.

Поколеба се. Над него прозвуча оглушителен крясък. Погледна нагоре и видя три огромни гарвана, кацнали на едно от малкото дървета, които вече бяха загубили листата си. Всички грачеха едновременно, сякаш спореха за следващия му ход. Точно под тях, в средата на вкочанените и голи разклонения, в основата на един централен клон имаше кафява купчина от кал и листа. Гнездо. Божичко.

Лео погледна колко е часът и тръгна.

[1] Известна картина на американския художник Джон Сингър Сарджънт (1856–1925). — Б.пр. ↑

[2] Непреводима игра на думи — на английски думата glitterary е съчетание от „блестящ“ (glitter) и „литературен“ (literary). — Б.пр. ↑

[3] 1 Кор. 13:11. — Б.р. ↑

[4] Фредерик Лоу Олмстед (1822–1903), проектант на Сентръл Парк. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Никой не си спомняше кой започна да нарича евентуалното им наследство Гнездото, но името остана. Мелъди беше само на шестнайсет, когато Ленард Плъм-старши реши да създаде попечителски фонд за децата си. „Нищо особено — щеше да им повтаря многократно. — Скъпо количество спестени пари^[1], инвестирани консервативно, разпръснати във времето, за да им се наслаждавате, но не и да злоупотребявате с тях.“ Парите, поясняваше Ленард-старши, няма да бъдат на разположение, докато Мелъди, най-малката от всички, не навърши четирийсет.

Джак беше първият, който започна гръмогласно да оспорва това разпределение, като искаше да знае защо не може всеки да получи дела си по-скоро и отбелязваше, че Мелъди ще получи парите по-рано в живота си от всички останали — и кое му беше честното? Но Ленард много задълбочено бе премислил разпределението на средствата, колко и кога. Той беше човек — и това съвсем буквално бе начинът, по който мислеше за себе си по няколко пъти на ден — *постигнал всичко сам*. Основният принцип в живота му беше, че парите и съпътстващите ги облаги трябва да идват от работа, усилия, отдаденост и установен ред. Някога фамилията Плъм от Ййстърн Лонг Айланд имаше семейно богатство и немалко недвижима собственост. Десетилетия на поведенчески гафове, необмислени бракове и излязъл от контрол бизнес бяха източили почти всичко още докато Ленард беше в гимназията. Той се бе добрал до инженерна стипендия за Корнел и след това до работа в „Дау Кемикъл“ по време, което почтително наричаше „Зората на революцията в абсорбирането“.

Ленард беше случил на екип, разработващ ново вещество: синтетичен полимер, който можеше да поеме триста пъти повече течност от обикновените органични абсорбиращи продукти, като хартия и памук. Докато колегите му се хванаха на работа да идентифицират потенциалната употреба на новите супер абсорбатори — земеделие, индустриални процеси, архитектура, военно приложение — Ленард се зае с нещо друго: потребителски продукти.

Според често повтаряната легенда на Ленард бизнесът, който той и двамата му съдружници започнали, като съветвали по-големите корпорации как да ползват новите абсорбатори, бе почти изцяло отговорен за фините продукти за женска хигиена (които той никога не пропускаше да спомене в смесена компания, засрамвайки децата си), за по-добрите памперси за еднократна употреба (най-голямото му постижение, сам беше похарчил цяло състояние за памперси, когато първите трима бяха бебета) и за синтетичния отвратителен квадрат, който все още седи под всяко парче месо или пиле в супермаркета (случвало му се бе да се рови в боклука на някое вечерно събиране и вдигайки изхвърленото квадратче, да каже триумфиращо: „Мое!“). Ленард бе изградил процъфтяващ бизнес, базиран на поливането, и това беше най-голямата му гордост, факт от живота му, който придаваше сладък отблясък на всичките му постижения.

Той не беше материалист. Външността на просторната му къща в стил Тюдор бе съвестно поддържана, а вътрешността ѝ — на крачка от занемарена. Мразеше да харчи пари за нещо, което смяташе, че може да направи сам, и също така смяташе, че може да поправи всичко. Вещите в къщата на Плъм съществуваха в различни стадии на занемареност в очакване Ленард да им обърне внимание и бяха маркирани с написани на ръка бележки: сешоар, който можеше да се държи само с топлоизолираща ръкавица, понеже спуканата му дръжка прегряваше много бързо („Използвай предпазливо!“), контакти, от които удряше ток („Използвай долния, не горния!“), течаци кафеварки („Използвай пестеливо!“), колела без спирачки („Използвай внимателно!“) и безбройни покойни блендери, магнетофони, телевизори и части от уредби („НЕ ИЗПОЛЗВАЙ!“).

(Години по-късно, в началото несъзнателно, а след това съвсем умишлено, защото ги размиваше и беше чисто тяхна си стенография, Беа и Лео използваха езика от бележките на Ленард, за да редактират ръкописи — *използвай повече, използвай пестеливо, НЕ ИЗПОЛЗВАЙ!*)

Ленард бе внимателен, умерен инвеститор в сигурни акции. Беше доволен да задели известно количество средства, за да осигури скромна предпазна мрежа за бъдещето на децата си, но също така искаше да са финансово независими и да ценят усилния труд. Израснал бе около деца с доверителни фондове — все още познаваше много от тях — и бе видял пораженията, които причиняваше притокът

на ранни пари: предложеното изобилие твърде скоро водеше до умора и леност, до смътна неудовлетвореност. Фондът, който той основа, трябваше да е source^[2], нещо мъничко, което да допълни собствените им неизбежни финансови постижения — те бяха негови деца все пак — и да подплати малко пенсията им, може би да помогне за една или две такси за колежа. Нищо толкова голямо, че наистина да има значение.

Идеята да държи парите замразени, докато Мелъди не навърши четирийсет, се харесваше на Ленард по много причини. Беше реалист относно зрелостта — емоционална и друга — на четирите си деца: не бе похвална. Подозираше, че ако не получат парите си едновременно, щяха да се появят проблеми между тези, които ги имаха, и тези, които ги нямаха; нямаше да са добри един с друг. И ако на някого парите щяха да му трябват по-рано в живота, Ленард смяташе, че това щеше да е Мелъди. Тя не беше най-умното от четирите му деца (това щеше да е Беа), най-чаровното (Лео) или най-находчивото (Джак).

В дългия списък с неща, в които Ленард не вярваше, беше в челните позиции да плаща на непознати да управляват парите му. Така че една лятна вечер той предложи на втория си братовчед Джордж Плъм, който беше адвокат, да се срещнат на вечеря и да изковат подробностите около наследството му.

През онази вечер, докато двамата с Джордж небрежно си проправяха път през две мартинита „Гибсън“, превъзходно вино „Помар“, осемстотин грама ребърца със спанак и сметана, пури и бренди, на Ленард изобщо не му хрумна, че след по-малко от две години ще бъде повален от масивен инфаркт зад волана на добре поддържаното си петнайсетгодишно БМВ седан, докато се прибира от работа една късна вечер. Никога не си бе представял, че пазарът на стоковите акции, на гърба на подкрепените от ипотеки ценни книжа, щеше да надуе фонда далеч над намеренията му, нито можеше да предвиди как спокойният, но зловещо виждащ в бъдещето Джордж предвидливо ще премести Гнездото в по-безопасните пристанища на облигациите точно преди рухването на пазара през 2008 година, запазвайки капитала, който братята и сестрите Плъм бяха гледали през десетилетието преди четирийсетия рожден ден на Мелъди да набъбва до цифри, за които не бяха и мечтали. Никога не си бе представял, че при това нарастване на фонда щеше да нарасне и готовността на

децата му да поемат рискове, да правят единственото, което Ленард многократно ги бе предупреждавал да не правят никога, в никое направление в живота, от момента, в който бяха достатъчно големи, за да го разберат: да не слагат тигана на огъня, докато рибата е още в морето.

Единственият човек, който имаше достъп до парите предварително, беше Франси и въпреки обичайната си преданост към Ленард, докато бе още жив (или може би тъкмо заради нея — тя се ожени за втория си съпруг практически минути след като махна траурните си одежди на вдовица), тя се подчини на желанията му безусловно. Интересът към децата ѝ, анемичен още когато реално беше отговорна за тях, бе намалял до празничен обяд от време на време или обаждане по телефона за рождения ден. Лео беше единственият, който никога не бе молил Франси за заем, ползвайки Гнездото за обезпечение. И Джак, и Мелъди, и Беа я бяха карали в някакъв момент да обмисли по-ранното му разпределяне, но тя упорито отказваше.

До злополуката с Лео.

[1] Непреводима игра на думи — на английски nest egg означава и спестявания, и гнездо с яйца. — Б.пр. ↑

[2] Souçon (фр.) — малко количество. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

В деня, в който Лео бе изписан от клиниката, няколко дни преди семейния обяд в „Ойстър Бар“, той отиде право в апартамента си в Трайбека, за да уреди някакъв учтив временен вариант за живеене с напът-да-стане бившата му жена Виктория. Това, че тя имаше други планове, стана ясно, щом ключът му не пасна в ключалката на предната врата.

— Не си струва да водиш тази битка — посъветва го Джордж по телефона. — Просто си намери хотел. Спомни си какво ти казах. Кротувай си.

Лео не искаше да признае на Джордж, че Беа бе взела портфейла му в нощта на катастрофата. Пристигнал бе в клиниката само с ключовете за къщата си, айфона си (който моментално беше конфискуван и му бе върнат в деня на изписването) и шейсет долара в джоба си (същото). Докато стоеше на спирката на метрото на Франклин Стрийт и разглеждаше контактите в телефона си, той установи с болезнена яснота колко малко хора в Манхатън биха го пуснали на дивана си. Колко приятелства бе оставил да угаснат и изчезнат през последните няколко години, докато двамата с Виктория се занимаваха с нещастията си и харчеха пари, сякаш бяха нещо, което магически се възстановяваше. Колко малко хора щяха да съжаляват, че е имал неприятности, и щяха да се надяват да се възстанови или да се върне. Бе живял в Ню Йорк повече от двайсет години и никога не се бе случвало да няма място, където да се прибере.

Чувстваше как малкото парче хартия с номера на мобилен телефон на него, дадено му почти насила от съквартиранта му в клиниката „просто за всеки случай“, се извива като малка рибка в задния му джоб. Извади хартийката, набра цифрите на телефона си и остави съобщение, преди да има време да го обмисли — точно обратното на онова, което непрекъснато го учеха в „Бриджис“, центъра за възстановяване, където семейството му го беше заточило за дванайсет безкрайни седмици. Бе мразил всяка една минута от престоя си там. Индивидуалната терапия не беше толкова лоша; практически

непрекъснато бе говорил за Виктория и почти бе изхабил горчивината си по повод на алчността ѝ. Почти имаше чувството, че да се отърве от нея, си струваше огромната цена. Почти. Но трябваше да се сети да договори нещо за апартамента за следващите седмица или две.

Вълненото яке, което носеше, изобщо не беше достатъчно топло. Денят бе необичайно студен за октомври. Смътно си спомняше една зловеща прогноза за времето. Заглавието на „Ню Йорк Поуст“ на будката в метрото крещеше: „СНЕЖЕН ОКТОМВРИ!“. Докато Лео стоеше и чакаше да му върнат обаяването, загледа двама просяци, които се съревноваваха за дребни пари при входа на метрото. От едната страна възрастен бездомник държеше плетена шапка в ръка и оживено се обръщаше към минавачите със сърдечното: „Здравейте! Внимавайте да не се намокрите! Днес е доста студено!“. И при това според Лео прилагаше особено ценен маркетингов ход, като призоваваше всички малки деца: „Прочетете някоя книга!“.

— Днес прочете ли някоя книга, младежо? — казваше. — Не забравяй да прочетеш книга!

Децата се усмихваха срамежливо и кимаха, захапали пръстче, докато пускаха някой даден от родителите долар в хартиената торбичка в краката на мъжа.

От другата страна млад студент по музика без шапка (Умно, помисли си Лео; главата му, покрита с разрошени руси къдрици, бе впечатляваща) държеше цигулка, затъкната под продълговатата му брадичка. Свиреше известни класически рефрени — много Вивалди, малко Бах, и беше много популярен сред дамите, които не бутаха бебешки колички; по-възрастните в техните кожени палта, по-младите, които носеха слушалки или торбички за пазаруване за многократна употреба.

Проливният дъжд, който валеше цяла сутрин, се превръщаше в суграшица. Който и да се намираше от другата страна на телефонния номер, още не му се бе обадил. Нямаше чадър, нито дори шапка и раменете на скъпото му яке бяха подгизнали. Прегледа отново контактите в телефона си, спря се за няколко секунди върху името Стефани, след което натисна „позвъни“.

— Нещата явно са по-зле, отколкото чух, щом ме молиш да пресечеш моста към Бруклин — каза Стефани на Лео. Вдигна му само след третото позвъняване.

— Не те моля. Имам нужда да прекарам малко време с някой нормален, някой, когото наистина харесвам. — Стефани не отговори. Нямахше намерение да го улеснява. — Какво всъщност си чула — попита Лео — за положението ми? — Подготви се. Това беше още една причина, поради която искаше да се види със Стефани, да разбере каква част от историята е известна, да види дали Джордж е направил това, което обеща.

— Почти нищо — отговори му тя. — Чух, че си постъпил в „Бриджис“. Това е. Твоят консилиери^[1] се справя добре. И как беше?

— Кое как беше?

— Карнавалният круиз — иронизира Стефани, докато се опитваше да прецени доколко може да го притисне по телефона. Вероятно не много.

— *Все още* не си толкова забавна, колкото си мислиш — каза Лео, като се опитваше да прецени колко би могъл да ѝ каже, преди да го покани. Вероятно не много.

— Как беше в клиниката, Лео? За какво друго мога да те питам?

— Добре беше. — Пръстите на Лео започваха да изтръпват от студа.

— Признателен ли си на висшата сила? Работиш ли по стъпките?

— Не беше точно такова място — въздъхна Лео.

— А какво място беше?

— Стеф, не знам дали си поглеждала през прозореца скоро, но аз седя навън в мусон от ледена суграшица. Мокър съм до кости. Ужасно е студено. — Потропа с крака, за да се опита да стопли пръстите си. Не бе свикнал да е в тази ситуация, да чака покана.

— Идвай. Знаеш къде живея.

— Коя линия да взема? — Прилоша му, като се чу колко нетърпеливо и благодарно звучи.

— Боже — възкликна Стефани и се засмя. — Бруклин, и то не с кола? Явно великите наистина са паднали. Нали знаеш, че вече няма жетони? Трябва да си купиш нещо, наречено карта за метрото.

Лео не каза нищо. Разбира се, че знаеше за картите, но осъзна, че никога не си е купувал.

— Лео? — обади се Стефани. — Имаш ли достатъчно пари за карта за метрото?

— Да.

— Тогава идвай. — Гласът ѝ стана малко по-мек. — Хвани 2 или 3 до Бърген Стрийт. Пека агнешко.

Когато телефонът на Стефани иззвъня този следобед, тя хвърляше шепи каменна сол по стъпалата на верандата си заради предполагаемата буря. Още преди да вдигне, знаеше, че е Лео. Не беше суеверна, не вярваше в ясновидство или предчувствия, или духове, но винаги бе имала интуиция за всичко, свързано с Лео. Така че не се изненада, когато чу гласа му; осъзна, че част от нея е чакала обаждането му. Беше попаднала на жена му преди няколко седмици в едно бистро в Сохо и бе потопена в поток от хули, който се лееше от устата на Виктория — скромна на детайли и пълна с обвинения.

— Добре че се отървах от тоя нарцистичен социопат — бе казала тя, пъхвайки ръката си под тази на човека, с когото явно имаше среща, телевизионна звезда от популярен полицейски сериал.

Виктория бе уклонлива, когато я попита защо Лео е в клиника.

— Защото е страхливец? — сви рамене тя. — Защото би предпочел да проспие всичко в Кънектикът и да се надява, че хората ще простят и ще забравят? Както обикновено.

— Да простят и да забравят какво? — настоя Стефани. Барът беше препълнен и тримата, леко побутвани от тълпата, се полюшваха, сякаш бяха на борда на кораб.

Виктория се вгледа в Стефани.

— Никога не си ме харесвала — отбеляза тя, скръсти скелетоподобните си ръце и дари Стефани с доволната усмивка на човек, който току-що е осъзнал отговора на някоя гатанка.

— Не те мразя — отвърна Стефани, което не беше вярно. Тя наистина не харесваше Виктория или по-скоро всичко, което Виктория символизираше, всичко около Лео, което бе изкуствено, повърхностно, нехайно. Всичко около него, което толкова се беше променило, откакто продаде „Скрито-покрито Медия“ и изостави всички, включително и нея. — Дори не те познавам.

— Е, нека да си наясно, сега и в момента, в който Лео се появи — бе натъртила Виктория и се бе навела толкова близо, че Стефани подуши в дъха ѝ чесън, миди и цигари и видя малкото размазано петънце от драконовочервеното ѝ червило по един от свръхестествено избелените ѝ предни зъби. — Ще получа всичко, до последния цент. Лео може да си гние в клиниката или в ада, изобщо не ми пука. Предай нататък.

Така че, когато Лео се обади от метрото, като звучеше смутено (по неговите стандарти) и му трябваше подслон, тя беше любопитна. Любопитна да види дали клиниката го бе променила поне мъничко — трезвен, обновен или изпълнен със съжаление. Знаеше, че най-вероятно си беше същият стар Лео, който само се преструваше. И все пак. Искеше сама да се увери.

И ако бе напълно честна — а тя беше, защото се бе борила здраво да цени честността повече от почти всичко друго — беше поласкана, че Лео се бе обърнал към нея, когато имаше нужда от помощ. Благодарна, че още беше в списъка му. И заради това трябваше да е много внимателна.

Лео нямаше нищо против Бруклин, просто предпочиташе Манхатън и смяташе, че всеки, който твърди обратното, лъже. И все пак, докато вървеше от спирката на Бърген Стрийт към Проспект Хайтс и квартала на Стефани, трябваше да признае, че бързо падащият сняг правеше нещо определено романтично с улиците с тухлени сгради от деветнайсети век. Колите в квартала вече бяха скрити под бяла пелена. Хората чистеха алеите и верандите си; разпръснатата каменна сол приличаше на бели конфети на фона на сивосинкавите тротоарни плочи.

Пъхнал ръце в джобовете, за да се предпази от студа, Лео се чувстваше като герой от роман на Едит Уортън, когато повдигна резето на черната желязна предна порта и мина покрай газовата лампа пред къщата на Стефани. Дървените капаци, които покриваха извития прозорец с изглед към залива, бяха отворени и докато се изкачваше по стълбите, можеше да надникне във всекидневната, където гореше огън. Трябваше да спре някъде да вземе цветя, вино или нещо друго. Застана пред масивната входна врата от махагон и стъкло. На централните

панели Стефани бе окачила два светеци в тъмното пластмасови скелета в естествен ръст. Лео се поколеба за минута и след това натисна звънеца: три къси, две дълги — код, който ползваха един за друг някога. Едно от крилата на вратата се отвори. Скелетите затракаха и се разлюляха от бурния вятър, и ето я и нея. Стефани.

Все забравяше, когато не я бе виждал известно време, колко е привлекателна. Не стандартното издание красота, по-добро. Висока бе почти колкото него, а той беше един и осемдесет и три. Медната коса и светлокафявата кожа я превръщаха в странен тип червенокоска: без лунички, бързо хващаше тен, ако прекараше някое време на слънце, което не правеше. Единствено тя от всички хора, които бе виждал, имаше едно кафяво око и едно изпъстрено със зелено. Носеше възхитително тесни дънки. Искаше му се да се обърне, за да се запознае отново и с дупето ѝ.

Тя го поздрави, като вдигна ръка и му попречи да пристъпи прага на фойето.

— Три условия, Лео — заяви. — Без наркотици. Без пари назаем. Без чукане.

— Кога съм взимал пари назаем от теб? — попита Лео, като усещаше приветливата топлина, която долиташе от къщата. — Поне в последното десетилетие, де.

— Сериозна съм. — Стефани отвори вратата по-широко. След това му се усмихна и подложи бузата си за целувка. — Радвам се да те видя, задник такъв.

[1] Consigliere (ит.) — съветник, в мафията „дясна ръка“ на боса. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Това, че Лео се бе издънил така сериозно, беше притеснително, но както неохотно се съгласиха брат му и сестрите му, не и учудващо. Обаче това, че издънката му бе накарала незаинтересованата им майка да упражни правото си на пълномощник и почти да изцеди Гнездото, беше шокиращо. Единствената заплаха за Гнездото, която никой не си бе представял. Просто казано, беше немислимо.

— Очевидно не е било немислимо, защото аз съм помислила за това, а баща ви го е създал по този начин — заяви Франси в деня, в който най-накрая се съгласи да се срещне с тях за кратко в офиса на Джордж в Ню Йорк, докато Лео все още бе в клиниката.

— Това бяха и наши пари — възропта Джек. Гласът му не прозвуча твърдо, както бе възнамерявал, и беше по-скоро хленчещ, отколкото възмутен. — А и никой не се консултира с нас и дори не ни информира, докато не стана твърде късно.

— Парите не са ваши до идния март — отвърна Франси.

— Февруари — обади се Мелъди.

— Моля? — Майка им изглеждаше леко слисана да чуе Мелъди, сякаш току-що бе осъзнала присъствието ѝ.

— Рожденият ми ден е през февруари — отговори Мелъди. — Не през март.

Беа спря да плете и вдигна ръка.

— Моят е през март.

Франси постъпи както всеки път, когато грешеше: престори се, че не е, и поправи този, който бе поправил нея.

— Да, точно това казах. Парите няма да станат ваши до идния февруари. Също така не са изчезнали напълно. Всички ще получите по петдесет хиляди, плюс-минус. Така ли е, Джордж?

— Там някъде, да. — Мъжът ходеше около конферентната маса и наливаше кафе на всички, очевидно се чувстваше неудобно.

Мелъди не можеше да откъсне очи от майка си; бе започнала да изглежда стара. На колко беше? Седемдесет и една? И две? Дългите ѝ елегантни пръсти леко трепереха, вените на ръцете ѝ бяха тъмни и

видими, отпуснатата кожа бе изпъстрена със старчески петна като пъдпъдъче яйце. Тя винаги беше толкова суетна относно ръцете си, демонстрираше дължината на пръстите си, като ги сгъваше и докосваше началото на дланите си. „Ръце на пианист“, казваше на Мелъди, когато бе малка. Сега тя забеляза, че Франси нарочно поставяше лявата (която беше малко по-малко нашарена) върху дясната ръка. Гласът на майка им също бе изтънял; в него се чувстваше лека склонност към извисяване, не грак или писък, а по-скоро трептене, което тревожеше Мелъди. Остаряването на Франси означаваше, че всички те остаряват.

— Вие все пак ще получите такава сума пари — продължи майка им, — която би направила повечето хора невероятно благодарни.

— Сума, която е десет процента от онова, което очаквахме. Така ли е, Джордж? — запита Джак.

— Да, струва ми се — отвърна мъжът.

— *Десет процента!* — ревна Джак, като почти заплю Франси през масата.

Тя свали от китката си нежен златен часовник и го положи върху масата, сякаш известяваше всички, че времето им е почти изтекло.

— Баща ви щеше да е ужасен от тази сума. Знаете, че той планираше фондът да ви служи за скромна издръжка, а не да е истинско наследство.

— Това няма нищо общо — възрази Джак. — Той отвори сметка. Вложи пари. Джордж ги управляваше много добре. Сега крайният срок приближава и би трябвало да... Чакай малко. — Обърна се към Джордж. — Лео няма все пак да получи петдесет хиляди, нали? Защото, ако да... това е адски шибано.

— Мери си приказките — сряза го Франси.

Джак погледна към Беа и Мелъди със зяпнала уста и широко разпери ръце. Мелъди не беше сигурна дали жестикулира от безсилие, или ги приканва да се включат в разговора. Хвърли поглед към Беа, която съсредоточено броеше бримките на каквото там плетеше.

— Спазваме условията — продължи Франси.

— Майка ви е права за това — намеси се Джордж. — Лео може да се откаже от своя дял, но ние не можем да откажем да му го дадем.

— Не-вероятно — изпъшка Джак.

Мелъди искаше да се намеси, но бе зацikliла на въпроса как да се обръща към майка си. По-големите ѝ братя, а също и сестра ѝ бяха започнали да я наричат по име още като тийнейджъри, но тя така и не успя да го направи, а сега ѝ беше неудобно да каже „мамо“ пред Джак и Беа. Освен това леко се страхуваше от нея. Майка ѝ беше малко гадна. От години децата Плъм си повтаряха, че тя е просто една гадна алкохоличка. „Само ако можеше да спре да пие! — казваха. — Щеше да е много добре.“ Малко преди Ленард да почине, тя разви неочаквана непоносимост към алкохола и наистина спря да пие. От раз. (Години по-късно щяха да осъзнаят, че трезвеността на Франси имаше общо с Харолд, консервативния бизнесмен и местен политик, който беше пълен въздържател и за когото тя се омъжи скоро след като баща им умря.) С нетърпение очакваха трансформацията ѝ само за да осъзнаят, че вече са наясно с истинската ѝ природа: тя просто си беше малко гадна.

— Виж сега — намеси се Мелъди, като си прочисти гърлото и леко помахна по посока на Франси, за да привлече вниманието ѝ. — Ние разчитахме на тези пари, имахме планове и... — поколеба се. Майка ѝ въздъхна и започна да трака с лъжичката в чашата си с кафе, сякаш разбъркваше сметана или захар. После я остави с леко издрънчаване върху чинийката.

— Да? — подкани тя Мелъди да продължи. — Имахте планове и...

Дъщеря ѝ замръзна, не знаеше какво още да каже.

— Това е катастрофа — намеси се Джак. — Финансова катастрофа след няколко парични удара през последните години. Нелогично ли е да очакваме ти — като родител на Лео и предвид средствата ти — да поемеш част от тази финансова загуба?

Мелъди кимаше в съгласие, докато той говореше и се опитваше да прецени реакцията на майка си. Една част от нея — мъничка, свита част, си мислеше, че може би ще успее да накара майка си да помогне с таксата за колежа.

— Родител на Лео? — запита Франси, почти развеселена.

— Лео е на четирийсет и шест. А вие не сте единствените, които са понесли парични удари през последните години. Не че някой от вас си направи труда да се поинтересува.

— Защо? — включи се Беа. — Добре ли сте двамата с Харолд?

Франси бе скръстила ръце пред себе си и гледаше надолу към масата. Понечи да заговори, след което спря. Беа, Мелъди и Джак се споглеждаха нервно.

— Дватамата с Харолд сме добре — отвърна майка им най-сетне.

— Ами тогава... — започна Джак, но Франси вдигна ръка.

— Ще бъдем добре, но повечето от парите на Харолд са вързани с комерсиално недвижимо имущество, което в момента е уязвим пазар. Очевидно.

— А парите, които ти остави татко?

— Отдавна заминаха. Използвахме ги да поддържаме бизнеса на Харолд на повърхността, докато настъпи подем. — Тя изправи рамене и леко повиши глас като учител, който успокоява учениците по време на противопожарно обучение. — Всичко ще бъде съвсем наред, когато пазарът се закрепил, както става винаги. Междувременно и на нас ни се наложи да се посвием. Харолд има собствени деца, за които да мисли. Понастоящем ликвидните ни активи са нищожни и така ще бъде за доста време напред. На всички ни се наложи да преосмислям очакванията си предвид сегашната икономика. — Франси се облегна назад в стола и кръстоса ръце пред гърдите си, наблюдавайки оценяващо децата си. — Освен това Лео ви е брат. Никога не ми е хрумвало, че няма да му помогнете в такова бедствено положение...

— Положение, за което сам си е изцяло виновен — напомни Джак.

Франси го посочи с пръст.

— Баща ви постави условия на сметката, за да мога да се намеся в критичен случай точно по тази причина. Това беше семеен критичен случай.

— Коя част се брои за критична? — запита Джак. — Годишите, в които Лео не работи и само се забавлява? Бракът му за прахосница от световна величина? Това, че разби порше, което не можеше да си позволи, защото оная му работа бе в ръката на някаква сервитьорка?

От другата страна на масата Франси положи върховете на пръстите си върху клепачите си, покрити с теменужени сенки, които ги караха да изглеждат по-скоро насинени, отколкото нещо друго.

— Не искам отново да водя този разговор. — Тя отвори очи и се огледа, учудена, както винаги, когато беше изправена лице в лице със собствените си деца.

Франси знаеше, че няма да спечели никаква награда за майчинство — никога и не се бе стремилa към това — но не беше чак толкова ужасна нали? Какво бе постигнал Ленард с парите, които беше мислил, че ще бъдат просто малък дивидент в по-късен етап от живота им? Как бяха отгледали деца, които бяха толкова непрактични и същевременно толкова нагли? Може би вината беше нейна. Достатъчно често се бе питала за това, коя майка не го прави? Беше на двайсет и пет и омъжена от по-малко от година, когато се роди Лео, а Джак и Беа го последваха доста скоро. Тя бе толкова смазана, че стана апатична. И точно когато усети, че отново идва на себе си, че поема контрол над ситуацията — Лео беше на шест, Джак на четири, няколко месеца деляха Беа от три; всички най-накрая се укротиха — и изненада! Мелъди. Почувства се съсипана, когато разбра, че пак е бременна, и много от следващите години отброяваше оставащите часове до момента, в който ще може да си сипе питие и да удави безпокойството си. Ако това се случваше сега, предполагаше, щяха да я диагностицират с постродилно нещо си, да ѝ дадат хапче и може би нещата щяха да се развият различно. Харолд — сигурният, уверен, успокояващ Харолд — я бе спасил.

Може би вината беше в брака ѝ с Ленард; връзката им бе напрегната, с прекъсвания (с изключение на секса, все още мислеше за секса с него, за неговата невероятна ненаситна жажда, за нейната способност да бъде отстъпчива и грижовна в леглото, по начин, който не ѝ се удаваше никъде другаде; само да бяха внимавали малко повече със семейното планиране) и вероятно родителстването им бе пострадало в резултат на това, но наистина ли бяха по-различни от останалите хора от своето поколение? Не мислеше така.

— Мамо? — Франси рязко бе върната в реалността на конферентната зала от гласа на Мелъди, откъсната от приятните спомени за Ленард и невероятните места, на които се съвкупяваха, когато децата бяха малки и непрекъснато обсебваха вниманието ѝ. Мокротото помещение със заключената врата им беше любимо, бръмченето и тропането на пералнята и сушилнята им осигуряваха известно звуково уединение. Тя все още се възбуждаше, подобно на кучето на Павлов, при миризмата на белина.

И ето ги и тях — децата ѝ. Или поне три от тях. Джак, който бе излязъл от утробата ѝ надменен и резервиран. Той винаги се опитваше

да ѝ продаде някаква долнокачествена антика за къщата ѝ, нещо от магазина му, надценено и свръхскъпо. Не знаеше дали е глупав, или просто смята нея за такава.

Беатрис бе изглеждала най-лесното дете от четиримата, но след това започна с онези разкази. Франси беше горда, когато излезе първият, готова да купи десетки списания и да ги показва на приятелите си — докато не прочете историята с героиня, която явно бе тя самата; майка, описана като „студена и понякога жестока“. Никога не отрони дума за разказа пред Беа, но все още си спомняше някои откъси — жена, която „виждаше света през призмата на бездънното желание; единственото нещо, което ѝ се удаваше, беше разочарованието“. За щастие, приятелите ѝ и без това не четяха подобни списания; четяха „Градове и страни“, също и „Настолен журнал на дамата“. Беа винаги бе имала тайни, винаги. Франси се чудеше какво се случва в тази наведена глава в момента, докато ръцете ѝ се движеха бързо с иглите и преждата.

И Мелъди. Може би щеше да ѝ отпусне някакви пари, достатъчно за малко ботокс или някоя процедура за лице, или нещо, което да освежи бледата ѝ кожа. Тя беше най-младата и въпреки това най-повехналата, сякаш ДНК-то на Плъм бе изтънявало с всяко следващо зачеване, силно и здраво при Лео и при всяко следващо дете — все по-малко. Не можеше да твърди, че е близка с Лео, но той беше най-малко нуждаещият се и съответно този, към когото тя бе най-привързана.

Беше помогнала на Лео, защото Харолд бе настоял тя да се погрижи за ситуацията възможно най-бързо. Не искаше никой от многобройните му бизнес партньори, които и без това вече бяха притеснени от икономическата обстановка, да го свързват с публично унижително и вероятно финансово съсипеващо дело. Връзките на Джордж, дългогодишната репутация на семейството в района и един сериозен чек свършиха работата. Но Франси също така бе изпитала удовлетворение от благородния си жест. За разнообразие се бе почувствала способна и майчински настроена. Харесваше ѝ, че с Лео могат да започнат на чисто и да му предложи втори шанс. Тя вярваше във втория шанс, понякога дори повече отколкото в първия, който бе погубен в младостта и неблагоприятието. Вторият ѝ брак бе този, който тя заслужаваше, ако и да беше леко скучен, липсваше му малко

драма и физическата връзка, която бе имала с Ленард. Но Харолд беше добър с нея; грижеше се за нея; „бездънните й желаниа“ бяха задоволени.

И все пак трябваше ли да се бори с този отряд за екзекуции, съставен от собствените й деца с мадам Дефарж^[1] начело на заседателната маса? Кой бе „понякога жесток“ сега? Винаги така ставаше: нищо, което правеше, не беше достатъчно добро; каквото направеше за един, разочароваше друг. Не можеше да спечели. Кога щеше да свърши? Франси отново огледа лицата им в търсене на някакъв знак, някакъв намек, че бяха родени от нея и Ленард. С изключение на физическите черти — най-очевидното за отбелязване, не можеше да види нищо друго. Нищо. Всичко, което й минаваше през главата, беше: „Не познавам нито един от вас“.

— Мамо? — обади се Мелъди отново.

— Това е разговор, който трябва да проведете с Лео — проговори най-сетне Франси. — Сигурна съм, че ще успее да ви върне парите веднага щом се оправи с Виктория. Знам, че продава почти всичко — апартамента, произведенията на изкуството. Нали така, Джордж?

Мъжът си прочисти гърлото, допря пръстите на двете си ръце и присви вежди, сякаш внезапно се бе появил ярък лъч слънчева светлина в конферентната зала без прозорци.

— Така е, но трябва да ви кажа, че повечето приходи отиват при Виктория.

— Какво значи „повечето“? — попита Мелъди.

— Значи почти всичко. Ще остане нещичко, достатъчно, за да се закрепим за известно време, да му помогне да се установи, докато си намери работа. — Джордж направи пауза, наясно, че има да поднесе още лоши новини. — Както можете да си представите, Виктория се постара да направи нещата доста трудни и така постигнаха разбирателство.

— Ами застраховката на Лео? — продължи Мелъди. — Не трябва ли да има някакво покритие?

— Да, всъщност това бе още едно неочаквано усложнение. Изглежда, че Лео е пропуснал плащания по доста от сметките си, включително и по застрахователната.

Джак разтри слепоочията си, сякаш се бореше с мигрена.

— Добре, нека обобщим. В общи линии всички активни на Лео отиват, за да се плати на Виктория да се махне, да си мълчи, все едно, и всички наши пари отиват при сервитьорката заради кашата му.

Джордж сви рамене.

— Аз бих го формулирал по друг начин, но в общи линии, да.

— Матилда Родригес — подхвърли Беа.

Джак и Мелъди я погледнаха объркано.

— Името ѝ — уточни тя нетърпеливо. — Поне може да използвате името на сервитьорката.

— Тананикаш ли си? — попита Джак, като се обърна към Мелъди.

— Какво? — сепна се тя. Наистина си тананикаше. Това беше невротична реакция, нещо, което правеше, когато бе разтревожена или притеснена. Опитваше се да не мисли за инцидента. — Съжалявам — обърна се към всички в стаята.

— Не трябва да се извиняваш за тананикането — намеси се Беа, — за бога.

— Това е онази песен от „Котки“ — обади се Джак. — Идва ми да крещя.

— Преди да приключим — намеси се Франси, като прекъсна до болка познатите ѝ пререкания, — бих искала да привлека вниманието ви към огромната работа, която свърши Джордж. Няма да навлизам в подробности, но е достатъчно да кажа, че влизането на Лео в клиника, договарянето на споразумението и всичко, което трябваше да се свърши на местно ниво, както и грижата да го държи далеч от вестниците, бе сторено от него с невероятно усърдие. А ние все пропускаме да му благодарим за наистина блестящата му работа, за бързината и ефикасността, както и всичко останало. — Тя кимна към Джордж като монарх, който награждава свой верен поданик.

— Извадихме късмет — отвърна той, като избягваше да гледа към Беа, чиито ръце бяха замръзнали. — Нещата се стекоха в наша полза. И майка ви е права. Можеше да е много, много по-зле. За мен случаят попада в графата „възможно най-добър развой на събитията“.

— Предполагам, че имаме различни критерии за категоризиране — вметна Мелъди.

— Това е за доброто на всички ни. — Франси се изправи и се загърна с палтото си. Мелъди трябваше да си наложи да се въздържа,

за да не се пресегне и да не докосне луксозната тъмносиня тъкан. — Не искаме историята да се разнесе из целия Ийст Енд.

— Изобщо не ме интересува какво става в Ийст Енд — каза Джак.

— Нито пък мен — добави Беа, която си даде сметка, че срещата приключва и може би се бе държала прекалено кротко.

Франси увиваше бледолилаво шалче около врата си. Мелъди се загледа. Шалът бе толкова лек и ефирен, че ѝ напомни за откъс от детска книжка, която четеше на момичетата, когато бяха малки — за една принцеса с рокля, изтъкана от нощните пеперуди с прежда от лунна светлина.

— Шалът ти — въздъхна тя. — Прекрасен е.

— Благодаря ти. — Франси изглеждаше изненадана. Тя опипа материята, след което разви шала, сгъна го на спретнат квадрат и го плъзна по масата, докато не се озова пред Мелъди. — Заповядай — кимна. — Вземи го.

— Наистина ли? — Пряко волята си дъщеря ѝ бе развълнувана. Никога досега не бе притежавала нещо толкова фино. Вероятно беше скъп. — Сигурна ли си?

— Да — отвърна Франси, доволна да види благодарността върху лицето на Мелъди. — Твоят цвят е. Ще освежи малко това бледо лице.

— Скоро говорила ли си с Лео? — запита майка си Беа.

Франси наблюдаваше как Мелъди увива шала около врата си. Не беше нейният цвят, но все пак ѝ отиваше. Махна ѝ, за да се приближи, и оправи краищата на шала, като ги прибра на място.

— Така — одобри. След което се обърна към Беа. — Говорих с него миналата седмица. За кратко.

— Добре ли е?

Франси сви рамене.

— Това е Лео. Звучеше съвсем добре, предвид случилото се.

— Разбрал ли е намеренията ти? — намеси се Джак. — Че невероятната ти щедрост от наше име не е подарък, а заем?

— Сигурна съм, че няма нужда да казваме на Лео да бъде отговорен с парите; не е глупав. — Франси вече си слагаше ръкавиците.

— Обаче е Лео — контрира Джак. — Очаква се магически да започне да му пука какво се случва с нас ли?

— Трябва да му дадем шанс — включи се Беа.

— Всички сте полудели — въздъхна Джак. Вече изглеждаше по-скоро уморен, отколкото ядосан.

Краткото чувство за постижение на Франси, след като подари шала на Мелъди, се изпари. Тя се усмихна леко на всички и на никого конкретно.

— Ще се погрижа да се свърже с вас веднага щом се върне в града — обеща тя. — Това мога да направя.

— И после какво? — попита Джак.

Майка им сви рамене.

— Поканете го на обяд.

[1] Героиня от „Повест за два града“ на Чарлз Дикенс, символизираща злото и мрака. Мадам Дефарж плете и в плетивото си кодира имената на хората, които да бъдат убити. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Решиха да се срещнат в „Ойстър Бар“ на „Гранд Сентръл“ отчасти за удобство — Мелъди слизаше на „Гранд Сентръл“, която бе по средата на пътя между центъра, където живееха Джак и Лео, и мястото, където живееше Беатрис, в предградията — и отчасти поради носталгия. В редките случаи, когато възрастните Плъм бяха водили и четирите си деца в града, винаги се бяха гощавали в „Ойстър Бар“. Поръчваха блюда със стриди с екзотични имена — от Чинкотиг, Смарагдовия залив, Пемакид — и вдигащи пара купички задушени стриди. Братята и сестрите Плъм обожаваха суматохата на ресторанта (където никога не сядаха) и подредената ефикасност на дългия бар (където винаги седяха), за който нямаше нужда от резервации. Обичаха драматичните сводести тавани, покрити с плочки с цвят на слонова кост и редиците бели лампи, които успяваха да направят помещението едновременно пищно романтично и леко антисептично.

Мелъди бе пристигнала първа, за да пресрещне братята и сестра си, преди да си намерят места на бара. Беше предприела смелия ход да им запази маса в ресторанта. Писнало ѝ бе от бара; беше трудно за група от четирима да водят разговор, докато седят в редица, освен ако не се бяха настанили в края, което рядко се случваше. Днес трябваше да поговорят, а и тя винаги бе искала да се храни в ресторанта, седнала на маса, както правят цивилизованите нюйоркчани. Но Лео закъсняваше, а салонният управител щеше да ги настани едва след като се съберяха всички. Отново се бяха озовали на бара и отпращаха келнера с поръчки за коктейли със скариди и кола.

— Можеше просто да кажем, че сме трима, и да придърпаме един стол, когато Лео дойде — каза Джак. — Ако дойде.

— Ще дойде — отвърна Беа.

— Говорила ли си с него? — попита той.

— Не, но ще дойде.

Мелъди мрачно отваряше нова опаковка стридени крекери. Управителят гневно ѝ се беше сопнал, когато го бе попитала дали им е запазил ъглова маса.

— Мадам — бе отвърнал той кисело, — моля ви, наслаждавайте се на настоящите си места.

— Ти говорила ли си с него? — Джак запита Мелъди.

— Аз? — отвърна тя, изненадана. — Не. Лео никога не ми се обажда.

— Аз получих имейл от него в петък по време на работа — намеси се Беа. — Но тъй като още го няма, може би трябва да обсъдим какво ще му кажем, когато дойде.

Тримата започнаха да се наместват на столчетата си и се загледаха един друг предпазливо.

— Е — започна Мелъди. — Аз...

— Продължавай — подкани я Беа.

— Мисля, че трябва очевидно да се уверим, че е добре. — Тя говореше колебливо; не беше свикнала да е първа. Джак изглеждаше изпълнен със съмнение. Беа се усмихна окуражаващо. Мелъди леко се изправи. — Мисля, че трябва да го попитаме за здравето му. Да разберем къде е отседнал. Да му предложим подкрепа.

Беа кимаше на всичко, което казваше сестра ѝ.

— Съгласна съм — заяви тя.

— И после? — остро попита Джак.

— И после, предполагам, ще питаме за Гнездото — отвърна Мелъди. — Не зная. Как искате да започнем?

— Бих искал да му връча фактура и да го питам кога ще я плати — каза Джак.

Беа се завъртя на стола си и се обърна към него.

— Вие двамата да нямате финансови притеснения? Да не би Уокър да не работи или нещо подобно?

Джак изпуфтя ядосано.

— Уокър работи. Уокър винаги работи. Бих искал да му предложи възможността за известно време да не работи. Евентуално. Например следващата година, както бяхме планирали и планираме открай време — Уокър да намали работата и да прекарваме повече време сред природата... — Джак се спря. Не му беше удобно да говори със сестрите си за всичко това. Искаше да спипа Лео насаме и да изложи мнението си за приоритета на връщането на парите, без те двете да се месят.

— И аз се тревожа, нали знаеш — включи се Мелъди. — Скоро ще плащаме такси за колеж. Не можеш да си представиш колко струва това в момента. И къщата...

— Какво за къщата? — попита Беа.

Мелъди не искаше да говори за къщата си, за напълно безумната и неприемлива идея на Уолтър за къщата ѝ.

— Скъпо е! — възкликна.

Беа махна на сервитьора и направи жест за нови питиета.

— Схващам, че това е гадно за всички ни — започна тя, — но също така познавам Лео. Ако днес сме прекалено нападателни... — Сви рамене и погледна към брат си и сестра си. — Знаете, че съм права. Просто ще ни избягва.

— Не може да ни избягва вечно — настоя Джак.

— Какво ще правим? — попита Беа. — Ще го причакваме? Ще наложим запор на несъществуващата му заплата? Ще се молим?

— Мисля, че Беа е права — намеси се Мелъди.

— Откога да си мил с Лео, върши работа? — заинтересува се Джак. — Кога нещо е успяло да го принуди да не мисли преди всичко за себе си?

— Хората се променят — отвърна Беа и отвори още една опаковка крекери.

— По-често хората остават точно каквито са си били.

— Все още не разбирам защо не опитва да се пребори с Виктория за апартамента и всичко останало — каза Мелъди.

— Защо не се постарее да спаси нещо.

— Не разбираш? — Беа си припомни онази нощ в спешното, лицето на Лео, шевовете по брадичката му, шепота и стенанията от другата страна на завесата, ридаещите родители в коридора, майката, която тихичко оплакваше и прехвърляше броеница в ръцете си. — Аз пък разбирам — продължи. — И ти щеше, ако беше дошла там.

Мелъди изведнъж се съсредоточи над това да извади резенчето лимон от безалкохолното си и да не мисли за сервитьорката. Бяха извън града за уикенда на сватбата и бяха изпуснали цялата бъркотия. Джак също; той никога не присъстваше на семейни тържества. Мелъди трябваше да съсредоточи енергията си там, където имаше нужда от нея: върху дъщерите, съпруга и дома си.

— О, моля ти се — махна с ръка Джак. — Това едва ли е всичко. Случва се и нещо друго. — Той правеше малки гънки като оригами в единия ъгъл на хартиената подложка за хранене. — Все пак говорим за Лео. Той има скрити пари някъде. Сигурен съм.

— Как така си сигурен? — попита Мелъди. — Имаш ли доказателство?

— Не, но само така има смисъл. Усещам го. Замислете се. Откога Лео се страхува да влезе в битка?

— Беа? Ти какво мислиш? — обърна се към нея Мелъди.

— Не зная — отвърна тя, но същата мисъл беше хрумнала и на нея. — Как би станало изобщо?

— О, има начини — каза Джак. — Изненадващо лесно е.

Сервитьорът вече се въртеше нервно около тях. Бяха опустошили безброй пакетчета крекери и пространството пред тях бе изпълнено с празни целофанени опаковки и трохи. Беа започна да събира трохите на купчинка и да ги изсипва в малка чинийка.

— Няма да дойде — отсече Джак.

Беа си погледна телефона.

— Той просто се движи по негово си време.

Тогава, сякаш по даден знак, Беа видя Мелъди да сяда поизправено и да вдига лявата си ръка, за да оправи нервно твърде русия си бретон. Грижовна усмивка разтегна долната част на лицето ѝ. Джак също се изпъна. Издаде челюстта си по начина, по който го правеше, когато се чувстваше застрашен, но след това стана и помахна, и преди Беа да успее да се обърне, усети ръка на рамото си, познатата ѝ тежест и мълчаливото привилегировано стисване, сърцето ѝ изпълни малък танц от облекчение, а тя се обърна, погледна нагоре и ето го и него: Лео.

ШЕСТА ГЛАВА

В деня, в който Лео се озова на малката веранда на Стефани, тя моментално му намери работа — да мести дървата за огрев от мястото, на което бяха струпани в задния двор, към по-малкото пространство на кухненската ѝ тераса под синтетичния брезент, в случай че бурята се окажеше толкова гадна, колкото предричаше прогнозата за времето. Докато той трупаше дървата, телефонът му иззвъня. Човекът с номера върху листчето му връщаше обаждането и гледай ти, гласът от другата страна на линията се оказа този на стар познат дилър, Рико. Размениха кратки любезности и бързо се уговориха за среща на обичайното си място — в колата на Рико, паркирана до Сентръл Парк Уест, близо до „Ягодовите полета“, три дни по-късно, непосредствено преди семейния обяд. Нищо особено, малко трева за отпускане; може би малко викодин. Може би дори нямаше да отиде. Може би щеше да се опита да остане с ясно съзнание още няколко седмици, да си припомни усещането. На Лео му харесваше да има избор. Стефани подаде глава през вратата и го помоли да донесе малко дърва във всекидневната. Докато се движеше през салона, той се възхищаваше какво бе постигнала с къщата, как бе запазила всичко старо, но също така бе успяла да го направи модерно, изцяло нейно.

Стефани беше проявила прозорливостта да купува в края на управлението на Джулиани като кмет, едва седмици след единайсети септември през — както щеше да се окаже — един от най-леките спадове на цените на недвижимите имоти. Когато се премести в квартала от грешната страна на Флатбуш Авеню, не откъм „Парк Слоуп“, всички — включително и Лео — помислиха, че е луда. Една от сградите на ъгъла бе окупирана от процъфтяващ бизнес с наркотици. Нейната къща имаше грозни метални решетки на предните и задните прозорци. Вратата на кухнята, която водеше към неупотребявана и занемарена тераса, беше зазидана с циментови блокове. Но в деня, в който Стефани видя сградата, забеляза общински работници, които засаждаха черешови дръвчета по нейната страна на улицата, което говореше за активна квартална асоциация. Под триетажната сграда

имаше прилична градина, която се даваше под наем. А и самият размер на това място — можеше да побере три от ателиетата ѝ в Горен Уестсайд на първия етаж. Докато обикаляше из квартала в онзи ден, забеляза три двойки с бебешки колички. Агенцията ѝ процъфтяваше, а и винаги бе живяла скромно, спестявайки колкото можеше. Предложи исканата цена.

— Кога разви такъв добър вкус? — попита Лео. — Къде са всички боклуци от ИКЕА, които ти помогнах да сглобим?

— Ти не си единственият, който порасна и започна да изкарва пари, Лео. Изхвърлих мебелите от ИКЕА преди години. — Тя мина от кухнята във всекидневната, бършейки ръцете си с кърпа, доволна от възможността да се възхищава на къщата си заедно с него. Стефани обичаше къщата си; тя бе нейно творение.

— Италиански стил, нали? — предположи Лео, докато оглеждаше пищната изработка на мраморната камина. В централната част на полицата над камината беше гравирано изображение на младо момиче. Мраморните къдрици на косата обграждаха лицето ѝ, носът ѝ бе дълъг и прав, погледът — пряк, устните — пълни. Той прокара пръст по устата ѝ и усети твърдия ръб на малко парченце в основата на долната ѝ устна; несъвършенството правеше устата на младата жена да изглежда странно привлекателна.

— Не е ли съвършена? — обърна се към него Стефани. — Повечето камини, които съм виждала, имат гравирани плодове или цветя. Никога не съм попадала на човешко лице. Харесва ми да вярвам, че тя е означавала нещо за човека, построил къщата. Може би е била дъщеря, съпруга.

— Напомня ми на някого.

— На мен също. Дори не мога да се сетя на кого.

— Има хубави цици.

— Не ставай гаден. — Стефани знаеше, че той я провокира.

— Прощавай. — Лео се приближи до огъня и хвърли още малко дърва в пламъците; гледаше ги как избуя ват, докато ръчкаше въглените с железния ръжен. — Има прекрасно décolletage^[1]. Така става ли?

— Спри да зяпаш гърдите на беззащитната Лилиан.

— Моля те, не ми казвай, че си ѝ дала име — каза Лео, като клатеше глава. — Моля те, кажи ми, че някой друг я е кръстил Лилиан.

— Аз я нарекох Лилиан. Понякога си приказваме. Не докосвай гърдите ѝ.

— Не съм опрял чак дотам, честно. — Той седна на едно от канапетата, които обграждаха семейното огнище, и заглежда помещението за следи от мъжко присъствие. — Шалчето вече не играе ли?

Стефани не успя да се сдържи и леко се усмихна. „Шалчето“ беше прякорът на Лео за едно от гаджетата ѝ след него, мъж, който някога бе поживял с нея за кратко и една вечер беше направил несполучливия избор да носи кадифено сако с копринено шалче на премиера на книга.

— Не живее тук от години.

— Няма достатъчно място за невероятните му сака ли?

Тя поклати глава.

— Наистина ли все още трябва да оправдавам един неподходящ избор на дрехи отпреди години?

— Спомням си също и за едно лятно сламено борсалино.

— Винаги си имал отлична памет за нещата, които са породили у теб усещане за превъзходство.

— Какво мога да кажа? Не си падам нито по шапки, нито по шалове.

— Оказа се, и аз също.

Лео събу влажните си обувки и ги сложи близо до огнището, за да поизсъхнат малко. Вдигна краката си върху масичката за кафе. Стефани седна срещу него.

— Винаги си знаела как да ги избираш — подхвърли той.

— Имала съм страхотни попадения.

— Например? — запита Лео, окуражен от нещо в тона ѝ, което прозвуча като флиртуваща нотка.

— Уил Пек.

— *Пожарникарят?*

— Да, пожарникарят. Този мъж беше страхотен. Сговорчив.

Лео беше искрено потресен. Бе се срещал с пожарникаря веднъж, помнеше го като потресаващо добре изглеждащ и в добра форма. Бивш морски пехотинец или нещо също толкова смело.

— Като оставим настрана физическата му сила, която ще призная на морските...

— Не бъди такъв сноб. Уил е интелектуалец, човек с много и разнообразни качества.

— *Разнообразни* качества? — Лео не можеше да сдържи подигравателната нотка в гласа си.

— Да. Пътуваше. Четеше. Готвеше. *Правеше много неща.*

— Какво? Дялкаше ли? Не, не, забравих, че сме в Бруклин. Плетеше ли? Той ли ти изплете този пуловер?

— Трудно би могъл да го направи — отвърна тя. — Италиански кашмир е. — Посочи към една ръчно направена библиотека на отсрещната стена, на чиято изящна пестеливост Лео се бе възхищавал по-рано. — Той направи това.

— Добре. Признавам — въздъхна Лео. — Библиотеката е хубава.

— Библиотеката е фантастична.

— Е, а защо тогава той не е тук, щом е толкова чудесен?

— Може би защото жена му все още не го е изритала от апартамента.

— Аха — кимна Лео. Заслужи си тази забележка. Не можеше да спре да гледа библиотеката, която, трябваше да признае, наистина бе фантастична.

— А и искаше други неща. — Стефани помълча за минута, замислена каква приятна компания беше Уил и как тя не бе успяла в края на краищата да го направи щастлив. Все още понякога го срещаше с новата му съпруга. Не смяташе, че имат деца — засега. Погледна нагоре и си помисли: „Лео!“.

След което: „Внимавай“.

Бурята отвън набираше мощ. Улиците бяха утихнали, изпразнени от пешеходци и трафик. Целият град, изглежда, се бе смирил пред времето. Огънят пукаше, съскаше и топлеше стаята. Лео започна да се отпуска за първи път от седмици, за първи път от инцидента насам всъщност. Стефани му липсваше, спокойствието помежду им, сигурното ѝ и успокояващо присъствие. Седнала срещу него на светлината на огъня, тя преливаше от здраве, благополучие и чувство за хумор.

— Не мога да повярвам, че продаде бизнеса си — обади се той.

— Не мога да повярвам какъв лицемер си.

— Не съм лицемер, говоря от опит. Никога не трябваше да продавам своя.

— Така твърдиш сега. Помня онези дни. Беше толкова развълнуван от огромния чек. А и аз не продадох бизнеса си. Бях купена. Животът ми просто ще стане много по-лесен. Нямам търпение.

— Казвам ти — продължи Лео, — това бе началото на края за мен.

Стефани сви рамене, след което взе една мандарина от купата на масата и започна да я бели.

— Можеше да останеш. Нейтън искаше да останеш.

Нейтън Чаудъри беше бизнес партньор на Лео в „Скрито-покрито Медия“. Бе работил зад кулисите, занимавал се бе с паричната страна на нещата и бе останал след изкупуването; сега беше главен финансов директор на цялото сдружение. Според мнението на Стефани началото на края за Лео не настъпи с продаването на „Скрито-покрито“, а с придобиването на Виктория и всичко, което последва от това — и по-точно едно голямо нищо.

Тя все още помнеше деня, в който ѝ бе казал, че планира да продава; деня, в който го бе посетила на работата му в период, през който се опитваха — и почти успяваха — да бъдат „само приятели“. Виктория беше влязла в кабинета му. „Здрасти“, бе казала на Лео, леко повдигайки вежди, с равна и превзета усмивка. Стефани чу всичко в тази единствена думичка „здрасти“. Интимната монотонност в ниския глас на Виктория. Онзи тип „здрасти“, който казваше, че са се събудили в едно и също легло тази сутрин, че вероятно все още можеха да усетят миризмата на другия по дланите си. Това „здрасти“ не беше любознателно, скромно или извинително — беше териториално. Стефани бе чувала това „здрасти“ и преди, излизащо от нейната собствена, напълно убедена, глупава уста. След като Лео продаде „Скрито-покрито“ и се ожени за Виктория, той практически изчезна от лицето на земята. Последното, от което се нуждаеше, беше житейски или бизнес съвет от Лео.

— Трябваше да ми се обадиш — заяви Лео.

— И защо да го правя, Лео? Кога говорихме за последно? — Стефани нямаше да му достави удоволствието да признае, че се беше обаждала. Бе оставила съобщение на мобилния му и някоя, представяща се за „личната асистентка“ на Лео, ѝ се бе обадила в отговор. „С какво по-точно му асистираш? — бе попитала Стефани момичето, което звучеше като шестнайсетгодишно. — Да не би Лео да

има работа?“. „Лео понастоящем се занимава с куп проекти“, бе отвърнало то. Звучеше страшно неуверено и нервно. Стефани подозираше, че тя използва прикритието на асистентка, за да разкрие самоличностите на всички жени от списъка с входящи повиквания на Лео. „Е, желая ѝ успех“, помисли си. „Мога ли да предам на Лео във връзка с какво се обаждате?“ — бе попитало момичето. Стефани бе затворила и никога повече не позвъни отново.

— Аз ти се обаждах — каза той.

— Преди днес? Две години по-рано.

— Не е вярно.

— Две години.

— Господи — изпъшка Лео. — Съжалявам. — Засмя се леко.

— Ако ще ти стане по-добре, спрях да бъда интересен преди две години.

— Не се чувствах кой знае колко зле така или иначе, но мерси.

Той се намръщи и я погледна, все още невярващ и малко огорчен.

— Две години? Сериозно?

— Сериозно — отвърна тя.

— Е, тогава ела тук и ми кажи какво друго си вършила — предложи Лео и потупа мястото до себе си на канапето.

Часове по-късно, след като бяха изяли агнешкото, бяха добавили още дърва и Стефани го бе въвела в последните издателски новини и клюки, след като той бе приключил с разчистването на масата, бе заредил миялната (не особено добре) и бе измил няколко тенджери (още по-зле), Лео отвори бутилка вино, а Стефани сервира купички със сладолед и двамата се преместиха обратно във всекидневната.

— Трябва ли да пиеш това? — попита тя, сочейки към чашата каберне.

— Технически погледнато, предполагам, че не — отвърна той. — Но не алкохолът е моят проблем. Знаеш това.

— Не знам нищо, Лео. Може да си боцкаш и хероин, и нищо да не знам. Всъщност мисля, че чух нещо за хероин в някакъв момент.

— Пълни лъжи — отрече той. — Беше ли прекалено? Да. Осъзнавам ли, че трябва да стоя настрана от наркотиците? Да. Това обаче — вдигна чашата — не е моят проблем.

— Е, ще ми кажеш ли какво се случи? Говори ли ти се за това?

— Не особено — поклати глава Лео. Не знаеше какво може да е чула Стефани; нещо, което премълчаваше. Джордж го увери, че всичко било отлично покрито. Лео бе платил цяло състояние на Виктория, за да ѝ затвори устата, но не вярваше на никого.

Стефани продължаваше да мълчи и тишината набираше инерция. Снегът зад предния прозорец се трупаше, ивичка с височина петнайсетина сантиметра несигурно балансираше върху парапета на една съседска веранда. Долу по заснежената улица пълзеше самотна кола и леко поднасяше. Чуваше как децата от задната къща крещяха и се смееха в двора си. Баща им викаше: „Не яжте снега! Мръсен е“.

— Не е нужно да говорим за това, Лео, но аз умея да пазя тайни.

Той усети как случилото се през онази нощ започва да изплува: звукът от спирачките на колата, ухапването на соления въздух, неуместният глас на Марвин Гей от джипа, който ги връхлетя, настоявайки да го пусне. Чудеше се дали да говори за това. Дори не бе и опитал във фалшивата клиника. Чудеше се какво би казала Стефани, ако ѝ стовареше цялата история точно сега, на момента. Навремето те бяха споделяли всичко или — както се поправи наум — тя му казваше всичко, а той на нея онова, което мислеше, че трябва да чуе. Това не бе свършило много добре.

— Лео?

Даже не знаеше откъде да започне. Гледаше към гравираното на мраморната камина лице и осъзна защо му беше познато, падащата коса, нежният патрициански нос, преценяващият поглед.

— Прилича на Беа — заяви той.

— Кой?

— Лилиан. Твоята каменна приятелка. Прилича на Беа.

— Беа — изпъшка Стефани и закри очи.

— Тя не изглежда зле. Беа.

— Не, не е това. Тя ми се обажда няколко пъти, а аз я отбягвах. Нещо за някакво ново произведение.

— Господи. Не и романът.

— Не, не, не. Отдавна ѝ казах, че никога не бих прочела онзи роман отново. Всъщност ѝ казах, че трябва да си намери нов агент. В съобщението си споменаваше нещо за нов проект, но... просто не мога. — Стефани се изправи и започна да раздига празните купички от

сладолед, хармонията на спокойствието ѝ бе нарушена. — Това е една от многото причини да се радвам, че съм част от по-голяма организация — продължи тя. — Не мога да понасям да съм отговорна за хората, които са били таланти в миналото. Твърде е разстройващо. Мога да я предам на някого друго, който няма да изпита притеснение да я отреже.

Представата как някакъв безименен асистент отрязва Беа, накара Лео да се почувства неочаквано тъжен. Той не беше изненадан, когато първите ѝ разкази се оказаха някаква аномалия на младостта и безстрашието (благодарение на него), но вече би трябвало да е на края на силите си. А и Беа бе първият значим клиент на Стефани, човекът, заради когото много редактори и други млади писатели взеха една съвсем млада Стефани напълно на сериозно. Не му допаднаше да мисли за Беа, обречена да работи с Пол Ъндъруд в някакво неизвестно литературно списание и живееща в онзи апартамент в горната част на града сама. Беше му трудно да мисли за сестрите и брат си по различни причини, така че не го правеше. Точно сега изглеждаше, че няма място, на което да се озоват мислите му и което да не е осеяно с мини на съжаление, гняв или вина.

— Прав си — каза Стефани, като се изправи и погледна камината. — Прилича на Беа. Мамка му.

— Не си отивай — рече ѝ Лео.

— Отивам само до кухнята.

— Остани тук — помоли той. Не му хареса, че собственият му глас прозвуча леко колебливо. Наистина не му хареса как бързо и внезапно се ускори пулсът му — нещо, което до този момент свързваше с определен тип стимуланти, а не с всекидневна в Бруклин пред камината със Стефани.

— Веднага се връщам — обеща тя. Лео леко пребледня и за момент изглеждаше изгубен, почти изплашен, което я обезпокои. — Лео?

— Добре съм. — Той бавно поклати глава и се изправи. — Това старият ти грамофон ли е?

— Да — отвърна Стефани. — Пусни нещо. Само ще отида да измия купичките.

От кухнята тя чуваше как Лео преглежда плочите ѝ. Извика ѝ от всекидневната:

— Вкусът ти за музика все още е отвратителен.

— Както на всички останали в Америка, музиката ми е на компютъра. Това са старите неща. Донесох грамофона от мазето само преди няколко месеца.

Лео рецитираше обложките:

— Синди Лоупър, Пат Бенатар, Хюи Люис, Пола Абдул? Това е като кофти откъс от предаването на Ем Ти Ви „Къде са те сега?“.

— По-скоро познай кой се присъедини към „Кълъмбия Рекърдс“, когато беше още на осемнайсет.

Лео трепна леко, когато чу Кълъмбия Рекърдс. Отърси се.

— А, ето! — възкликна.

Стефани чу как грамофонът започна да се върти и познатото драс-драс на иглата по улеите на плочите. След това странно неблагозвучните първи ноти на пиано и лепкавият, грапав глас на Том Уейтс изпълниха къщата.

*Пианото е пило
Вратовръзката ми спи*

Стефани не бе чувала тази песен от години. Вероятно откакто тя и Лео бяха заедно. Плочата сигурно беше негова. Той я будеше в сутрините, когато страдаше от махмурлук (много сутрини, повечето сутрини), запял тази песен. Придърпваше полуспящото ѝ тяло в обятията си, усещаше полуерекцията му в гърба си. Тя вяло се опитваше да се зарови по-дълбоко в леглото, вкопчила се в съня и успокояващото чувство от ръцете на Лео, които я прегръщаха.

— Смърдиш — изсумтяваше тя, преструваше се на пораздразнена, отколкото бе всъщност, като в действителност гадният му дъх не я впечатляваше особено. — Миришеш като чичо ми Хауи след нощ в бара.

Той ѝ пееше на ухо, гласът му бе дрезгав от уискито:

*Пианото е пило
Не аз, не аз, не аз*

Стефани се зае да измие повторно тавата от печеното, която Лео бе оставил със слой мазнина на плота, и се опита да помири този Лео във всекидневната си с онзи, когото бе виждала за последно преди почти две години, една вечер навън с Виктория; и двамата изглеждаха фиркани до козирката. Този Лео беше по-слаб и въпреки всичко, което бе чула — и на което от време на време бе ставала свидетел — за последните му години, изпълнени с окъсняване по нощите и семейни проблеми, а и цялостното му бунтарско поведение, той някак си изглеждаше подмладен. Беше по-тих, по-спокоен. Все още забавен. Все още бърз. Все още красив.

Тя поклати глава. *Нямаше да позволи*, в никакъв случай нямаше да позволи да бъде въввлечена отново в орбитата му. Всъщност по-добре да наложи някои сериозни и бързи правила за това колко дълго му бе позволено да остане. И трябваше да изтича горе и да му оправи разтегателния диван в офиса си.

В следващия миг Лео бе зад нея. Ръка на рамото ѝ.

— Искаш ли да танцуваме? — попита.

Стефани се засмя.

— Не — отвърна. — Определено не искам да танцувам с теб. Освен това? Ужасен си в миенето на чинии. Погледни.

— Сериозен съм — каза той. Извади ръцете ѝ от сапунената вода в мивката.

— Лео — продължи тя твърдо, — бях ясна. — Позата ѝ беше войнствена, но той долови нещо ново в гласа ѝ, мимолетно колебание.

Пристъпи още по-близо.

— Ти каза без чукане. Уважавам това правило. — Лео бе изцяло съсредоточен върху нея. Желанието му беше физическо, да (бяха минали дванайсет седмици, като не броим няколко бързи забежки с асистентката на доктора в стаята с тежестите в клиниката), но също така си спомняше колко много обичаше тази част, да премине през бодливата ѝ външна обвивка, да я отвори широко като стрида. Не се бе замислял за това от дълго време, колко удовлетворително бе да гледаш как стоманената ѝ осанка плавно се сгромолясва, как ѝ секва дъхът. Колко хубаво беше чувството да печелиш. Майната му на пожарникаря.

Стефани въздъхна и погледна край него, през задните прозорци, към бруклинската нощ и снежинките, които възторжено се въртяха под

светлините на задната ѝ тераса. Ръцете ѝ бяха мокри и студени, а топлината от пръстите на Лео около китките ѝ бе смущаваща.

Той не успяваше да разчете изражението ѝ. Примирена? Обнадеждена? Победена? Все още не виждаше желание, но си спомняше как да го съживи.

— Стеф?

Тя се усмихна леко, но усмивката беше тъжна.

— Кълна се, Лео — каза му тихо, почти умоляващо. — Щастлива съм.

Той беше достатъчно близо до нея, за да наведе глава към врата ѝ и да вдиша аромата на кожата ѝ, която миришеше както винаги леко на хлор, караше го да се почувства така, сякаш можеше да плува в нея, уверен и весел. Постояха така около минута. Лео усещаше как пулсът му постепенно се забавя и става еднакъв с ритъма на равномерно биещото ѝ сърце. Отдръпна се леко, за да я погледне. Прокара палец по долната ѝ устна по същия начин, по който го бе направил с мраморното момиче по-рано, само че този път устната поддаде.

И тогава от задния двор се чу звук от чудовищно разбиване, който прониза тишината като гръмотевица. След това трепкащи светлини. После мрак.

[1] Décolletage (фр.) — деколте. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Когато Лео пристигна в „Ойстър Бар“, направи някаква магия с киселия салонен управител. За минути децата Плъм бяха настанени и несъзнателно подредени около покривката на червени квадратчета по реда на раждането си: Лео, Джак, Беа, Мелъди. Свалиха палта и шапки и попрекалиха с поръчването на „само вода и кафе“. Лео се извини за закъснението си и обясни как е отседнал при приятел в Бруклин („Стефани!“, осъзна Беа) и как се бе качил на грешния влак, след което се наложило да се връща. Изговориха се задължителните приказки колко пренаселен и скъп е станал Бруклин, как и без това е невъзможно да разчиташ на метрото през уикенда и, е, времето определено не помага с нищо, сняг през октомври! След това всички потънаха в неловко мълчание — с изключение на Лео, който имаше безкрайно спокоен вид, докато преценяваше брат си и сестрите си, гледащи към него с неудобство.

Тримата се чудеха как успяваше, как винаги успяваше да е невъзмутим, докато изправяше всички други на нокти, как дори в този момент, на този обяд, където беше редно да е засрамен, разголен и равновесието на силите можеше — трябваше — да се измени не в негова полза, Лео все още управляваше вниманието им и излъчваше сила. Дори сега те почтително чакаха, надяваха се, че той ще проговори пръв.

Но Лео просто си седеше, наблюдаваше ги любопитно и внимателно.

— Радвам се да те видя — започна Беа накрая. — Изглеждаш добре. Здрав. — Тонът ѝ на привързаност накара раменете на Джак и лицето на Мелъди да се отпуснат.

Лео се усмихна.

— Щастлив съм да ви видя всичките. Наистина.

Мелъди усети, че се изчервява. Засрамена, тя прикри бузите си с длани.

— Предполагам, че трябва да караме по същество — продължи Лео. В таксито от Сентръл Парк насам бе решил да се изправи лице в

лице с неприятното положение. Осъзна, донякъде изненадващо, че се бе замислял безкрайно малко за този момент по време на дългите седмици в „Бриджис“. Беше толкова фокусиран върху Виктория и разтрогването на брака им, че бе пропуснал да обмисли последствията от действията на Франси. За да сме честни, той и не бе разбирал действията ѝ напълно допреди две седмици. Когато Джордж първо му съобщи, че майка му финансира плащането на Родригес, у Лео се появи ефимерната надежда, че тя използва собствените си — или на Харолд — значителни ресурси. Уви. — Знам, че искате да говорим за Гнездото — добави той, доволен да види изненадата на лицата им от директния му подход. — Така че, първо, искам да кажа благодаря ви. Знам, че не сте били длъжни да се съгласявате с плана на Франси, и съм ви благодарен.

Беа погледна към Мелъди и Джак, които едновременно се размърдаха на местата си; всички изглеждаха объркани и смутени.

— Какво? — попита Лео, мозъкът му обработваше случващото се със закъснение.

— Ние нямахме никакъв избор — обясни Джак.

— Не знаехме нищо за това, докато вече не беше свършено — допълни Мелъди.

— Наистина ли? — Лео се обърна към Беа. Тя кимна.

Аха. Той се облегна назад и огледа масата. Разбира се. Смъмри се наум за това малко недоразумение, докато за кратко изпита вълна на въодушевление, задето Франси бе действала толкова решително и странно в негова полза. Но после бързо осъзна, че и тук греша. Тя не се бе притекла в негова помощ; без съмнение бе спасила себе си... и Харолд. Лео можеше да го чуе сега, гъгнивия му глас, който не спира да говори какво става „из целия Ийст Енд“.

Беа внимателно гледаше как Лео попива новата информация.

— Опитях да ти се обадя — каза тя. — Много пъти.

— Добре — отвърна той. — Хубаво. — Това усложняваше нещата.

Когато Лео и Виктория се сгодиха, скоро след като той продаде „Скрито-покрито“ и „излезе в отпуск“ (както сам смяташе) и след като тя отказа да подпише предбрачен договор, Лео си бе открил офшорна сметка при едно от ходенията им да се гмуркат на Каймановите острови. Беше действал импулсивно, докато тя пазаруваше. Сметката

бе съвсем законна и въпреки че бе планирал да каже на Виктория за съществуването ѝ, не го направи. Мислеше за тези пари като за малка застраховка, един вид лична пенсия, може би начин да държи парите си защитени в случай на бурни дни. Когато бракът му започна да запада, той взе да допълва сметката. Една добра страна на пражосническия начин, по който той и Виктория харчеха пари, беше, че тя спря да забелязва къде потъваха те. Няколко хиляди тук, няколко там; през годините се натрупаха. Лео мислеше за сметката през цялото време, както и за деня, в който щеше да я източи и да си тръгне. Това, което го бе задържало да не го стори преди години, бе надеждата, че Виктория първа ще се умори от него, ще се влюби в някого друго и ще го остави, така че той да успее да избегне финансово съсипеващ развод. Когато стана ясно, че тя никога не би го направила (защо не се ожени за някоя също толкова красива, но не толкова пресметлива?), Лео се отдаде напълно на по-развратните аспекти от живота. Не съжаляваше да види как се топят сумите в общите им сметки. Затова, макар че катастрофата беше унижително и злополучно събитие, тя също така — по странен начин — го освободи от живота, от който толкова отчаяно искаше да избяга. Месеци наред бе очаквал, че адвокатите на Виктория ще намерят и триумфално ще разкрият сметката му, но това така и не се случи. Имаше скътани близо два милиона долара, почти точно толкова, колкото дължеше за Гнездото. Никога не бе докосвал и цент от спестовната сметка с ниска лихва; беше непокътната. Ликвидна. Ако напълнеше отново фонда, за да плати на брат си и сестрите си, неговите два милиона щяха да бъдат разделени на четири. Тази математика никак не беше в негова полза.

— Искан ми се да имах парите някъде скрити и да можех да ви напиша чек — въздъхна той. Сложи ръцете си на масата и се наведе напред, като погледна всеки един право в очите. Не бе въртял фирма всички тези години, без да научи изкуството на бързите преизчисления, без да научи как да се представя пред хората. Повече от всичко се налагаше да печели време. — Но ги нямам. Ще ми трябва малко време.

— Колко време? — обади се Мелъди, може би прекалено бързо.

— Искан ми се да имах отговор на този въпрос — отвърна брат ѝ така, сякаш да знае отговора, бе най-съкровено му желание на земята. — Но ви обещавам следното: незабавно ще започна работа —

и то здраво — за да възстановя парите. Вече имам определени идеи. Започнах да звъня тук-там.

— Какъв е планът? — попита Джак. Искаше подробности. — Има ли начин да заемеш парите, които ни дължиш? Да ни ги изплатиш и да дължиш на някого другого?

— Напълно възможно е — кимна Лео с пълното съзнание, че шансът му да накара когото и да е да му вземе пари, в момента е нулев. — Доста неща са възможни.

— Какво друго например? — продължи Джак.

Лео поклати глава.

— Не искам да говоря с „ами ако“ и „може би“.

— Мислиш ли, че ще разполагаш с парите — или поне с част от тях — когато се очакваше да ги получим? — включи се Мелъди.

— През март? — запита Лео.

— Февруари. Рожденият ми ден е през февруари — отговори тя, паникьосана, че разговорът щеше да се изпълни с възмущение.

— Аз съм през март — додаде Беа.

— Правилно. — Лео изтрополи някакъв ритъм с кутре и палец по масата. Изглеждаше, сякаш решава сложно уравнение наум. Всички чакаха. — Какво ще кажете за това? — проговори накрая. — Дайте ми три месеца.

— За да ни се изплатиш? — уточни Джак.

— Не, но за да измисля план. Сигурен план. Не вярвам да ми трябват три месеца, но знаете колко е трудно финансирането в днешно време. — Той насочи последния си коментар към Джак. — Ти си собственик на бизнес. — Джак кимна тържествено в знак на съгласие. Беа потисна желанието си да извърти очи. Лео. Наистина беше пълен кретен. — И имайте предвид празниците, когато е трудно да докопаш някого. Мисля, че ми трябват три месеца, за да имам варианти — каза той. — В най-добрия случай повече от един вариант, в който вие ще си получите парите по най-бързия начин. Не обещавам за февруари, но обещавам, че ще работя така, както никога досега, за да се опитам да оправя нещата. — Лео отново огледа присъстващите на масата. — Моля ви да ми се доверите.

ВТОРА ЧАСТ

ЦЕЛУВКАТА

ОСМА ГЛАВА

Пол Ъндъруд управляваше литературното си списание „Хартиени фибри“ от малък лабиринт гъсто населени офиси в края на едни изтъркани стълби в доста стара сграда, която се намираше в сянката на Манхатънския мост. Той бе купил четириетажната къща с тухлена фасада, преди Дъмбо да стане ДЪМБО^[1], когато масите мигриращи манхатънци бяха изгонени от Бруклин Хайтс и Кобъл Хил заради цените на имотите, но все още искаха естетично чистите, исторически важни и относително достъпни тухлени сгради на Парк Слоуп или Форт Грийни. Беше се натъкнал на малкото клиновидно подобие на квартал една ясна лятна събота, след като бе пресякъл Бруклинския мост. Небрежно запътил се на север, Пол се озова сред индустриалните квартали и се възхити на улиците от сиво-сини белгийски павета, наредени в приятни форми, прорязани от трамвайни релси, които вече не се използваша. С одобрение бе отбелязал отсъствието на скъпи бутици за дрехи, луксозни кафенета, ресторанти с декоративни тухлени стени и пещи на дърва. Всяка четвърта сграда изглеждаше като сервиз за коли или магазин за поправка на уреди. Харесваше му настроението на мястото; напомняше му на Сохо тогава, когато Сохо кипеше от енергия и сила и излъчваше малко театрална опасност. Долу, до бреговата линия, един знак информираше, че мърлявият парк, пълен с дилъри на крек и клиентите им, предстои да бъде обновен и разширен, а после забеляза, че същият изпълнител има знаци из целия квартал, които известяваха превръщането на индустриални сгради в жилищни.

Докато стоеше на един ъгъл на Плимут Стрийт същия следобед, в малкото оставащи дни на двайсети век, докато слушаше дрънченето и тракането на каросерии на камиони, които тътнеха по пътя към Манхатънския мост на север от него, и гледаше как слънцето осветява масивните арки на Бруклинския мост на юг, Пол Ъндъруд видя бъдещето си: табела „За продан“ върху една привидно изоставена сграда на ъгъла. В горния край на червеникавокафявата ѝ фасада той успя да различи избледнелите бели букви като знак за отдавна замрял

бизнес, който жилището бе приютявало: ПЛИМУТСКИ ХАРТИЕНИ ФИБРИ ООД. Прие табелата като поличба. Купи сградата следващата седмица и започна литературното си списание „Хартиени фибри“ следващата година.

Пол живееше на последния етаж на сградата (две спални, добре реновиран, безупречно обзаведен, с невероятни гледки), точно над офисите на „Хартиени фибри“, които бяха натикани в предната половина на третия етаж. В задната част на третия етаж и на целия втори етаж се помещаваха два скромни, но все по-примамливи апартаменти под наем. На първия етаж имаше магазин за бельо. „Ла Роса“ не продаваха изящно бельо, нищо дантелено, повдигащо, прозиращо, а това, което Пол смяташе за бельо за възрастни дами, подходящо за матрони. Дори пластмасовите торсове на витрината изглеждаха така, сякаш се чувстваха неудобно, овързани здраво със сутиени и корсети, които наподобяваха усмирители ризи с редиците си стоманени кукички, висящи еластични колани и подсилени презрамки. Пол нямаше представа как се задържаха на мястото, никога не бе виждал повече от един човек в магазина. Имаше своите подозрения, но чекът за наема идваше навреме всеки месец, така че, доколкото го касаеше него, „Ла Роса“ можеше да пере или трикотаж, или пари, или да продават каквото искат на странната редица клиенти от мъжки пол, които обичайно си тръгваха с празни ръце.

Пол полагаше големи усилия да държи личния си живот и работата си разделени. Никога не си носеше работа „горе“, никога не се появяваше в „Хартиени фибри“ с дрехи, които смяташе за цивилни, винаги се преобличаше за бързото слизане един етаж по-долу. Всяка сутрин той слагаше някой от изисканите си, ушити по поръчка костюми и избираше папийонка от огромната си колекция. Вярваше, че формата на пеперуда под брадичката му осигуряваше необходима противотежест на твърде дългото му лице и грозната му коса, която бе тънка като на бебе, мишекафява и имаше навика да стърчи покрай ушите му или на темето.

„На теб ти е позволено да носиш цветни папийонки“, бе казала бившата му жена, дипломатично визирайки с нищо незабележителните му черти: сиви очи, по-скоро воднисти, отколкото пронизващи, тънки устни, мек, почти подобен на пластилин нос. Пол никога не бе имал проблем с обикновената си външност. Той предоставяше ценна

невидимост в определени ситуации; дочуваше неща, които не трябваше, хора му се изповядваха, погрешно преценявайки го като безобиден. (Видът му невинаги работеше в негова полза. Неотдавнашният обяд например, който си бе уговорил с млада поетеса, след като размяната на имейли помежду им беше преминала във флирт. Разочарованието ѝ от външния му вид, в разрез с мощното му остроумие в кореспонденцията им, бе станало кристално ясно от изражението на лицето ѝ. Е, той също беше изненадан. Изненадан да открие, че тя дори бегло не приличаше на жената от авторската снимка с нейната лъскава коса, премрежени очи и нежни блестящи устни.)

Пол ценеше рутината и навика. Ядеше една и съща закуска всеки ден (купичка овесени ядки и ябълка), след което излизаше на сутрешна разходка по „Фултън Фери Лендинг“. В работни дни той никога не се отклоняваше от маршрута си, бе станал експертен хроникьор на бреговата линия във всичките ѝ сезонни трансформации. Днес вятърът беше безпощаден, блъскаше по ентузиастите, които бяха достатъчно смели да излязат навън; Пол се наведе срещу него и с усилие продължи напред, като уви шала по-плътно около врата си. Обичаше реката, дори през суровата нюйоркска зима, обичаше стоманения ѝ сребрист блясък и заплашителните бели вълни. Никога не се уморяваше от гледката към пристанището; винаги се чувстваше късметлия да е точно там, където беше, мястото, на което бе избрал да принадлежи.

Когато тръгна към далечния край на „Фултън Фери Лендинг“, той видя познатата фигура на Лео Плъм на една от най-близките до водата пейки. Лео и Пол бяха започнали да се разхождат заедно от време на време. Лео вдигна поглед и помахна. Пол ускори крачка. Всъщност с нетърпение бе започнал да очаква дните, в които Лео се присъединяваше към него на пейката. Предполагаше, че и по-странни неща се бяха случвали.

Пол беше бесен, когато списанието „Скрито-покрито“ спря да излиза и Лео не го покани да помогне при започването на сайта, който по-късно прерасна в „Скрито-покрито Медия“. Лео не бе взел всички от печатното издание, а само онези, които по принцип бяха смятани за най-умни и най-желани, а Пол винаги бе вярвал, че попада точно в

тази категория. Може и да не беше най-талантливият писател, най-безстрашният репортер, но на него можеше да се разчита, бе способен и амбициозен и не трябваше ли всички тези неща да се вземат под внимание? Спазваше сроковете, статиите му бяха прилични и помагаше там, където имаше нужда, дори да не влизаше в задълженията му. Правеше всичко, което трябваше да правиш, за да спечелиш нещата, които искаш. Беше *мил*.

Това, че никой друг не се изненада, че Пол не отива с Лео, също бе удар за него. Все очакваше шокирани погледи, свити пръсти, които да го канят зад затворената врата: „Лео не взима *теб?*“. Когато не се случи, Пол разбра, че никой друг не го смята за един от избраниците.

Веднъж бе събрал кураж да попита Лео за това.

— Ъндъруд, там няма да е твоята сцена — беше казал той, като сложи тежката си ръка на рамото му и задържа погледа му по онзи начин, по който само Лео можеше — начина, който едновременно те ласкаеше, че имаш цялото му внимание, и леко размътваше мозъка ти, правеше те неспособен да задържиш мислите си. — Ще го намразиш. Ти си по задълбочените неща. Не бих ти го причинил. А и плащам жълти стотинки.

Известно време Пол се успокояваше с обяснението на Лео. Вероятно щеше да мрази клюките; вярно беше, че се бе специализирал в по-задълбочените културни статии. А и нямаше желание да работи за нищо. Но след това той откри, че Лео е наел Гордън Фицджералд като редактор в новото „Скрито-покрито“. Гордън не беше по-заинтересован от Пол от кратките материали и клюките и бе сигурен, че Гордън не работи за жълти стотинки. Някога Пол беше шеф на Гордън — сам го бе наел! — и знаеше, че той носи само неприятности, беше пияница и простак от световна класа. Месеци след като Лео напусна, Пол свободно обявяваше мнението си за новия проект: „Всичко ще потъне до шест месеца“. Разбира се, предсказанието му се оказа напълно погрешно.

Пол не знаеше какво се бе случило с Лео, че да попадне в клиника, защото публичната информация беше непълна, а Беа не говореше по въпроса. Дочул бе слухове за катастрофа с кола някъде из Хемптън. Жената на Лео, Виктория, беше видяна из града с няколко високопоставени кавалери. Лео, изглежда, бе заживял със Стефани Палмър (отново) в Бруклин. Поршето му беше изчезнало.

Когато една сутрин през ноември Лео се появи в офиса му, привидно търсец Беа, Пол не си помисли нищо. Но Лео стоя там часове, пъхаше си носа навсякъде, разпитваше за графика за издаване, крайните срокове за рекламните кампании, продажбите на тиража, абонаментите, финансирането. Искаше да знае за онлайн присъствието на списанието (скромно), взаимоотношенията между авторите (здрави) и как Пол би се разраснал, ако можеше: „Ако имаше цялото финансиране, което би си пожелал?“.

И тогава Пол реши, че разбира.

— Нейтън те е пратил тук — заяви той. — Вие двамата отново работите заедно.

Изглеждаше логично; преди бяха партньори и Пол смяташе, че неотдавнашната му среща с Нейтън е била обещаваща. Лео задържа погледа на Пол по начин, който изглеждаше многозначителен, и каза:

— Официално? Не. Официално? Това е просто приятелско посещение.

— Разбирам — кимна Пол. Не разбираше, но силно се надяваше, че Лео е там по официално-неофициална работа за Нейтън. На едно от безбройните празнични партита, на които бе ходил през декември — дори не можеше да си спомни на кое точно, всички те се сливаха, цялата серия с евтино шампанско, мазни кубчета кашкавал и безглутенови сладки — един от старите му колеги от „Скрито-покрито“ спомена за слуховете, че Нейтън обмисля да започне ново литературно списание... или да инвестира в някое издание.

— За намаляване на данъците ли? — попита Пол, неспособен да си представи друга причина.

— По-скоро е свързано с егото му — бе отвърнал приятелят му. — Нещо уважавано и интелектуално, за да балансира другите неща.

Пол знаеше, че „другите неща“ включват не само простичката клюкарска природа на онлайн присъствието на „Скрито-покрито Медия“, но и софт порно сайта, който генерираше по-голямата част от приходите на компанията.

— Някаква идея кого има предвид?

— Никаква. Трябва да му се обадиш. Парите, които се кани да хвърли на някого, за него може да са шепа дребни монети, но вероятно са огромна сума по твоите стандарти.

Още на следващия ден Пол си бе уредил среща по телефона. Понякога имаше чувството, че да поддържа „Хартиени фибри“ на повърхността, беше като да се опитва да преплува Атлантическия океан с пробита лодчица. Непрекъснато запълваше някоя дупка само за да се появи следващата, а след това още една и сякаш цялото начинание щеше да потъва повече пъти, отколкото можеше да си помисли.

Парите, които идваха от сградата, освен че му позволяваха да работи и да живее без наем, осигуряваха и някакъв приход — достатъчен, за да плаща на себе си, на Беа и на другия си служител на пълен работен ден (отговорната редакторка, която прекарваше по-голямата част от времето си да кандидатства за субсидии, да увещава вероятни бъдещи дарители и да се опитва да задържи настоящите такива да не се отметнат) скромни заплати. „Хартиени фибри“ имаше солидна база от абонamenti — докъдето се простираха тези неща — и дори успяваше да докара прилична сума от реклама, но тези неща не бяха достатъчни, за да покрие всичките си разходи, да плати на авторите си и да поддържа свързаните с него проекти процъфтяващи.

Голямата част от външното финансиране идваше от двете възрастни лели на Пол, сестри на починалия му баща, които никога не се бяха омъжвали и гледаха на Пол като на син. Те бяха от онзи тип възрастни нийоркчанки, които от десетилетия и десетилетия споделяха един и същи апартамент под наем на пешеходно разстояние от „Линкълн Сентър“^[2]. Ненаситни читателки, страстни пътешественички, редовни посетителки на всякакви четения и на бродуейското матине в сряда. Имаха целогодишни абонamenti за балета, „Карнеги Хол“, както и за общинския център „Уай“ на 92-ра улица, плюс ложи на стадион „Ший“. Всеки януари, откакто той започна изданието си, те му изпращаха изключително щедър чек. Фондът на Сестрите, както мислеше за него (и както го беше изписал на страницата с дарителите, което ги бе възхитило), беше този, заради който успяваше да плаща на писателите и с който смогваше веднъж или дважд годишно да издаде книга под скромното име на фирмата си. Обичайно това бяха стихосбирки, от време на време по някоя повест или сборник с есета.

Преди две години януарският чек беше малко по-малък. Миналата година — още по-малък, а миналия месец — почти

наполовина от първоначалната сума. Пол никога не би го направил въпрос, но се тревожеше, че може би нещо с лелите му не е наред и те не му казваха. Той ги покани, както всеки януари, за да им благодари за дарението — на питиета в „Алгонкуин“ и на похапване в „Кийнс Стейкхаус“. Преди да получи възможност да попита дали всичко е наред, те повдигнаха темата за намаляващите чекове, говорейки по обичайния си начин, почти като един човек. Той вече бе свикнал с ексцентричността им, но в редките случаи, когато се отбиваха до офиса му — „само да огледаме“ — осъзнаваше как изглеждат на другите хора. „Като онези дами от «Грей Гардънс» — бе казала една от стажантките му веднъж с възхищение — само без деменцията и котките.“

— Толкова съжالياваме — рекоха му те по време на обяда. — Изглежда, че използваме пенсионния си фонд малко по-бързо, отколкото би било добре.

— Счетоводителят ни тропна с крак, скъпи. Опитва се да ни накара да намалим всички разходи наполовина.

— Особено такива, които определя като „ненужни“, каквато и да е благотворителност.

— Можеш да си представиш страданието ни. Разбира се, първоначално отказахме, но след това...

— Той ни извика в офиса! Като директор, който вика избягалите от час ученици да отговарят за постъпките си. Беше потресаващо...

— Потресаващо. Бе подготвил диаграми.

— Не диаграми, графики. Бяха цветни.

— Много впечатляващи. — Последва общо и печално кимане; Пол чакаше.

— Виждаш ли, количеството червено на бъдещите очаквани приходи...

— Червеното не е хубаво.

— Разбирам, че никой не иска червено на диаграмите — каза Пол.

— Графиките. — Изглеждаха толкова притеснени, избягваха да го погледнат, пиеха виното си твърде бързо и той побърза да ги увери, че разбира.

— Вече сте направили толкова много — успокои ги. — Направили сте повече от достатъчно.

— Чекът ни ще става все по-малък с всяка следваща година, но можеш да разчиташ на нас за нещичко.

— Опасявам се, че живяхме твърде дълго. Кой би си помислил?

— Особено след всички тези години пушене? Всичкото червено месо? Ще имаме късмет, ако остане нещо за погребението ни, когато този ден настъпи.

Пол реши да не обръща внимание на странната конструкция на изречението, предположението, че двама души ще имат едно погребение — в един и същи ден — въпреки че му бе невъзможно да си представи едната сестра без другата.

Макар да мислеше, че ще има повече време, той знаеше, че този ден все някога ще дойде; лелите му нямаше да живеят вечно. Безброй пъти се бе опитвал да се захване по-сериозно с деловата страна на нещата, с оскъдните финанси, но мразеше деловата страна на нещата. Опитваше се да измисли как да удвои усилията си за финансиране, когато по една случайност чу приказките за Нейтън и си уговори среща. Нейтън не се бе обвързал по никакъв начин, но беше слушал внимателно, с любопитство. Задаваше много въпроси, а Пол предлагаше интелигентни, обмислени отговори. Не се затрудни изобщо. Постоянно си мислеше какво би направил, ако имаше повече пари. Уебсайтът беше жалък, нищо повече от място, на което да се абонираш или да изпратиш нещо, и много от писателите му бяха разочаровани, че творбите им не са достъпни онлайн. Той искаше да издава повече книги, много повече книги. Искаше да разшири скромните-но-уважавани читателски серии, да започне лятна конференция и може би да отвори писателски център за младежи в риск. Но всичко това щеше да изисква повече пари, отколкото някога бе имал.

— Нека и двамата да помислим още малко — бе казал Нейтън. — Ще се свържа с теб до няколко седмици.

И тогава се появи Лео, висеше в офиса, оглеждаше наоколо и задаваше въпроси.

— *Неофициално* — бе го попитал Пол, — има ли нещо конкретно, което те интересува за това как се случват нещата тук?

Оттогава той и Лео се бяха срещали няколко пъти, обичайно започваха с виждането на пейката сутрин. После се разхождаха, вземаха си кафе и говореха — най-вече за работа и

предизвикателството да издаваш литературно списание. Но също така и за други неща: недвижимо имущество, бързо разрастващото се бруклинско крайбрежие, градската политика. Пол все още не беше сигурен какво цели Лео. Предполагаше, че повече от един човек ще се кандидатира за парите на Нейтън, затова опитваше с всички сили да впечатли Лео, като го запознаваше с всяка стъпка от съставянето на летния брой, от време на време се преструваше, че има голяма нужда от съветите му, след което оставаше приятно изненадан от отличното му предложение. Пол бе забравил — беше лесно да забрави предвид постепенното му преобразяване от знаменитост с нова медия и бляскав живот на непокаяла се задоволеност — колко хитър можеше да бъде той по отношение на печатното слово. Инстинктите на Лео вбесяващо не му костваха никакво усилие и бяха точни, а Пол неволно се наслаждаваше на това и на оживената размяна на реплики. Всъщност присъствието на Лео накара Пол Ъндъруд да разпали отново мъничкото въгленче, скътано в едно миниатюрно местенце, където бе мисълта за целувката с Беатрис Плъм.

През годините Пол бе имал няколко внимателно подбрани любовници. Те идваха и си отиваха, някои повече от веднъж. Беше женен за кратко, изглежда, не му се удаваше, но бе обичал Беатрис Плъм като че ли винаги. Любовта му към нея беше тиха и постоянна, позната и успокояваща; сякаш бе нещо почти изцяло негово, като загладено камъче или броеница, нещо, което би вземал и премервал в ръката си от време на време, по-скоро успокояващо, отколкото обезсърчаващо. Пол подозираше, че Беа никога няма да го обича, но си мислеше, че може би един ден ще му позволи да я целуне. Той беше много добър по тази част; бяха му го казвали достатъчно често, за да е уверен в това си умение и да знае, че хубава целувка в идеалния момент, добре изпълнена, би могла да открие пътища за далеч по-интересни дестинации.

Толкова години си бе мислил за целувката с Беатрис и знаеше, че вероятно никога не бива да опитва, че няма начин реалността да не бледнее в сравнение с безбройните му години мечти за целувката и начина, по който щеше да се случи (на задната седалка на такси в гореща дъждовна нощ; в забавилото се метро, докато светлините премигваха; под арките на „Бетезда Терас“ с елегантните им плочки; под спускащото се на хоризонта слънце; и любимото му видение: в

градината със скулптури в Музея на модерното изкуство, където и двамата бяха толкова завладени от пищните, закръглени творби на Хенри Мур, че се обръщаха един към друг едновременно, подтикнати от еднакво силната си нужда да се притиснат до тялото на другия в същия момент).

Пол беше прекарал последното десетилетие да наблюдава как светлинката на Беа избледнява и това бе притеснително. Не само защото го беше грижа истински за Беа като писател и човек, но също така, защото подозираше, че бавното ѝ угасване играеше роля в чезнещите му похотливи мисли за нея. Провалът не го привличаше; предпочиташе жените си амбициозни и отдадени. Беа бе спряла да говори за книгата си преди години. Никога не я видя да си краде време, за да пише или дори да драска по малки листчета или в бележник. Понякога му се искаше да я уволни, да я накара да напусне офиса и да се занимава с нещо друго, каквото и да е друго. Но не можеше. Не би го направил.

Беа изглеждаше посъживена напоследък, неотдавна в нея се бе появило нещо — привлекателно и страстно. Чул я бе да споменава, че работи по нова книга. Беше достатъчно разумен да не пита; щеше да изчака тя сама да повдигне въпроса. Чудеше се дали вече е показала някакъв текст на Лео. Надяваше се да е така, защото той би се доверил на мнението му. Ако Лео смяташе, че онова, което пише Беа, има потенциал, е, кой можеше да знае? Какво щеше да е по-прекрасно за едно току-що разширило се издателство от дългоочаквания дебютен роман на Беатрис Плъм? Всичко, което напишеше тя, щеше да привлече вниманието както към нея, така и към този, който бе публикувал творбата. Може би трябваше да дръпне Лео настрана и да го пита дали е чул, или видял нещо.

Представяше си всичко отлично: партито за книгата в местна независима книжарница, Беа, обградена от нетърпелива, доброжелателна тълпа ценители, светлите ѝ очи и потрепващите ѝ пръсти, дългите ѝ плитки, навити и прикрепени на тила ѝ, точно както той обичаше. Ще се обърне към него нежна и изпълнена с благодарност, ще се изчерви заради постижението си, а той ще докосне лакътя ѝ, ще целуне бузата ѝ, както бе правил хиляди пъти преди, но този път ще се задържи мъничко по-дълго, толкова, че тя да забележи,

неясно заявяване. Първа целувка сред купчините с книги. Ето това вече беше истински романтично.

[1] DUMBO — Down Under the Manhattan Bridge Overpass — „долу под Манхатънския мост“. — Б.пр. ↑

[2] Комплекс от 12 сгради на културни учреждения за сценични изкуства, където се представят над 5000 музикални, танцови и театрални постановки годишно и се връчват наградите „Еми“. — Б.пр.

↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Беа Плъм се съгласи да придружи Пол Ъндъруд на вечерното парти на Силия Бакстър в Горен Уестсайд, което със сигурност щеше да е пълно точно с типа хора — писатели, редактори, агенти, които не можеше да избегне по време на работа, но отчаяно се опитваше да избегне по всяко друго време по една-единствена причина: Силия беше една от най-близките приятелки на Стефани от колежа. Силия не бе от света на издателите, а беше от света на изкуството, но тези светове често се припокриваха, особено по коктейлите. Беа се надяваше да види Стефани на сравнително скромното събиране в нарочно голия и неукрасен апартамент на Силия, който бе само на няколко пресечки — но на светлинни години — от мястото, където се намираще Беа; щеше да ѝ е лесно да се измъкне, ако вечерта станеше непоносима.

Малко след Нова година, в началото на най-депресиращите седмици от календара, почти три месеца след обяда в „Ойстър Бар“, Беа все още се колебаеше дали да покаже новото си произведение на някого от тримата (Лео, Пол, Стефани), които биха могли или би трябвало да го видят. След разговора си по телефона с Джек по-рано тази седмица тя почувства нова неотложна нужда. Джек каза, че отива в Бруклин, за да се види с Лео. Не ѝ обясни по какъв повод.

— Трябва ли ми причина да посетя брат си? — я бе попитал. — Искам да видя как се справя.

— И? — бе го притиснала тя.

— И добре, искам да видя какво става. Казвал ли ти е нещо?

— Не — бе отвърнала Беа, опитвайки се да измисли нещо, което да му прозвучи утешително и същевременно да е вярно. — Изглежда добре.

— Какво облекчение — коментира Джек кисело.

— Имам предвид, че изглежда здрав. Фокусиран и нащрек. Оптимистичен е. Мотае се с Пол. Мисля, че работят по нещо.

— Шегуваш се.

— Защо реши така?

— Това ли е големият му план? Да работи за онзи смотаняк Пол Ъндъруд?

— Аз работя за Пол Ъндъруд — отбеляза Беа.

— Осъзнавам, че има много неща — приеми го като комплимент — които ти би била склонна да правиш, а Лео — не.

— Знам. — Беа наистина го знаеше. Интересът на Лео към Пол беше озадачаващ. Пол явно смяташе, че Лео отново работи с Нейтън Чаудъри, но Беа мислеше, че това е малко вероятно. А и Лео никога не бе харесвал Пол. Никога. Беше го наричал Пол Ъндърдог^[1] зад гърба му с години и с неохота бе показвал интерес към „Хартиени фибри“ или към всекидневната работа на Беа. Очевидно беше шокиран, когато разбра, че „Хартиени фибри“ е преуспяващо издание. Не че тя някога бе изявявала желание да говори за работа; никой не беше по-смаян от нея самата да открие, че все още ходи в същия офис всеки ден. С годините бе успяла да придобие основно управленски задължения. С ентузиазъм се заемаше с всяка работа, която ѝ спестяваше необходимостта да работи с писатели, и оставяше Пол да бъде редакторското лице на списанието, което той обичаше. Той все още търсеше мнението ѝ и хапливото ѝ перо, но тези размени се случваха между двама им, насаме.

— Явно Лео се среща с Нейтън — каза Беа на Джак.

— Нейтън? Нейтън Нейтън?

— Да. — Знаеше, че Джак ще се зарадва, като чуе името на Нейтън. Всеки би се зарадвал.

— Е, това е доста интересно. Изглежда, идеалният момент за личен доклад за напредъка.

Не каза на Джак какво друго мислеше за Лео. За всеки един момент, в който той изглеждаше напълно здрав, нетърпелив и почти като стария Лео — добрия стар Лео, когото тя толкова много обичаше и който ѝ липсваше все повече — имаше почти толкова моменти, в които той изглеждаше отчужден и притеснен. Беа познаваше Лео по-добре от всеки друг. На повърхността той изглеждаше добре, дори чудесно. Но го беше виждала и как стои пред прозорците на офиса, полюшвайки крака си, с поглед към пристанището и океана отвъд него, като затворник със смъртна присъда в „Алкатраз“, който се чуди какво точно разстояние може да преодолее тялото на човек във водата през февруари. Отчасти това бе причината да се разколебава всеки път,

когато си помислеше да говори с него за онова, което пишеше. Ако Джак обаче започнеше да притиска Лео — а Беа осъзнаваше, че е малко чудо, че се е сдържал досега — тя трябваше да направи нещо. След финализирането на развода Лео щеше да е свободен да скита. Тя не знаеше какво се случва между него и Стефани, но пред тях двамата Елизабет Тейлър и Ричард Бъртън приличаха на истински ленивци по отношение на номера „отново заедно / отново разделени“. Във всеки случай знаеше: трябваше да реши какво да прави. Трябваше да се посвети на това, което пишеше, или да се заеме с нещо друго, докато все още пишеше, преди увереността ѝ и вдъхновението ѝ да я напуснат. Отново.

Беше се скрила в едно ъгълче от огромната всекидневна на Силия, като се преструваше, че разглежда лавиците с книги, които бяха пълни с „фалшиви“ книги, както тя ги наричаше — самите книги си бяха истински, но ако Силия Бакстър бе чела Томас Пинчън или Самюел Бекет, или поне книгите — която и да е от тях! — на Филип Рот и Сол Белоу, щеше да си изяде ръкавиците. В далечния горен ъгъл на библиотеката Беа забеляза ярко лилаво гръбче, книга как знаменитостите свалят килограми. Ха! Това беше по-вероятно. Тя се изправи на пръсти, измъкна томчето и разгледа износените и изцапани страници. Върна го горе на рафта, между „Митологиии“^[2] и „Облакът Атлас“^[3]. Доволна, Беа си запробива път из тълпата, за да намери Пол; може би той нямаше да има нищо против, ако тя си тръгнеше. Щом Стефани не беше дошла досега, значи нямаше и да дойде.

Беа чу Лена Новак, преди да я види, онзи стар и познат смях на хиена. Тя замръзна и си помисли, че сигурно греша, миг преди да види старата си... — е, не бяха точно приятелки, но не бяха и врагове — да се насочва към нея. Беа не би могла да изтърпи Лена Новак точно сега, просто не бе по силите ѝ. Завъртя се на пети, вмъкна се в близката дамска тоалетна и почти затръшна вратата зад гърба си. Изненадата ѝ беше съвсем лека, като видя в огледалото колко ужасена изглеждаше.

Лена Новак също бе от Глитературните момичета, но за разлика от Беа, успяваше да публикува книга, която се приемаше добре, на всеки няколко години. Наскоро Беа бе попаднала на статия за нея в едно лъскаво списание, красивият ѝ съпруг архитект, очарователната им дъщеря и „изобретателно“ реновираната им къща в Бруклин, както и плевнята-превърнатата-в-къща-за-уикенда в Личфийд, Кънектикът. С

всеки параграф ѝ се гадеше все повече и повече и най-накрая бе захвърлила списанието в кошчето за боклук в офиса си.

— Ей, исках да го прочета! — бе креснала една от стажантките, като го извади от светлосиния контейнер. — Обожавам Лена Новак!

В тоалетната Беа си изми ръцете и откри старо червило в едно от ъгълчетата на чантата си. Внимателно нанесе цвета и провери дали не е изцапала зъбите си. Използва влажните си пръсти, за да оформи косата около лицето си, която се бе разбъркала под зимната ѝ шапка. Движеше се възможно най-бавно, като се мъчеше да си спомни къде беше оставено палтото ѝ и за най-прекия маршрут до предната врата. Забеляза стъклен рафт, на който имаше впечатляващо количество малки старинни флакончета с парфюм. „Наистина ли? — помисли си. — Откъде хората намират време?“. И след това: „Кого заблуждавам? Аз имам време“. Някой внимателно почука на вратата.

— Момент — каза тя. Изправи рамене щастлива, че бе облякла любимата си рокля със застъпване със зебровата шарка от любимия ѝ магазин за дрехи втора употреба. Пое си дълбоко въздух и отвори вратата. Може би Лена дори нямаше да я познае, помисли си, докато отиваше към предната зала. Но в момента, в който излезе от малката тоалетна, Лена се спусна към нея пищяща и придърпа Беа в притеснително свирепа прегръдка.

— Чух, че си тук, но не вярвах! — възкликна тя, като я люлееше леко, сякаш се бяха събрали след дълга, нежелана раздяла.

Глитературните момичета бяха просто изобретение на някакъв журналист за едно градско списание. Беа бе ужасена, когато излезе статията, която ги караше да изглеждат като глупави кукли от хайлайфа. („Кацнали на един покрив в Сохо в замрялата лятна нощ, най-популярните авторки в Манхатън блестят като мъниста, част от особено умна огърлица.“) Спиращата дъха статия беше ужасна, заглавието дори нямаше смисъл, безсмислена фраза, лепната на група писателки, които просто по случайност живееха в Ню Йорк по едно и също време, бяха на почти една и съща възраст и до голяма степен не се харесваха една друга. В най-добрия случай те бяха познати (без да го желаят), свързани от име, от което всички искаха да се отърват — без Лена, която обожаваше фразата и я бе приела буквално. („Глитерално“, беше се пошегувала Беа пред единствената жена в групата, която харесваше, поетеса от Хобокън, която също сякаш бе

изчезнала от лицето на земята в последвалите години.) Обаче Лена се опитваше да събере „момичетата“ на по питие или вечеря, или предлагаше да ходят заедно по събития, сякаш бяха изпълнителки от лоби бар във Вегас.

— Изобщо не си се променила! — Лена задържа Беа на ръка разстояние, прехласната. — Седни да си поговорим.

Тя плесна с ръце и дълбокото ѝ деколте се разлюля. Да не би да си беше купила и нови гърди? В представите на Беа изобщо не беше пищна. Седнаха в един тих ъгъл на трапезарията, близо до огромна маса, покрита с подноси безупречно направени хапки. Беа се разположи с гръб към помещението и се подготви за разпита на Лена само за да осъзнае след няколко минути, че тя, разбира се, искаше да говори за себе си.

— Ето я — каза Лена и подаде на Беа телефон, в който сменяше една след друга стотици и стотици, както изглеждаше, снимки на дъщеря си. — На три е. Завърших последните поправки по последната си книга в сряда сутринта, пратих страниците на редактора си, станах от бюрото и водите ми изтекоха.

— Винаги си била много експедитивна — отбеляза Беа.

— Знам!

— Как се казва? — попита тя, докато гледаше снимката на малко момиченце с хартиена шапка за парти, седнало пред кексче за рожден ден.

— Мери Пейшънс.

— Пейшънс? — Беа не беше сигурна, че е чула правилно.

— О, нали знаеш — отвърна Лена, сякаш бе очевидно, — едно от онези стари фамилни имена от „Мейфлауър“.

— Да не би да си осиновена от ново семейство? — Беа знаеше, че Лена е израснала в каравана някъде из Централен Охайо, със самотна майка, която успяла без чужда помощ да отгледа четири деца, като работела най-различни неща на минимална заплата. Сега трябваше внимателно да се заслушаш, за да чуеш някакво ехо от широките и носови гласни на Средния запад в гласа ѝ, непокорната ѝ черна коса беше изправена и някъде по пътя името Новаски се бе превърнало в Новак — а и тези нови впечатляващи гърди — но нямаше начин широкото и покрито с лунички лице с доста голям нос,

който изглеждаше така, сякаш е бил отгледан с полска наденица, да има нещо общо с „Мейфлауър“.

— Абсурдният ми съпруг — заяви тя, гласът ѝ бе пълен с възхищение. — Включен е в синята книга.

Беа отново погледна надолу към снимката на дъщеря ѝ и тайно се зарадва, че носът ѝ бе наследен от наденичната страна на фамилията, а не от тази на „Мейфлауър“. Изглеждаше сладка.

— Разкажи ми за нея — предложи Беа и се усмихна широко на Лена над чинията. — Разкажи ми какво е да си майка.

Четиресет и пет минути по-късно тя почти се бе измъкнала от предсказуемо скучния разговор. „Казват, че да си майка, е най-трудната работа на света, и е истина — бе обявила Лена тържествено. — Много, много по-трудно от това да напишеш международен бестселър, по-трудно отколкото да схванеш как да попълниш формата за кандидатстване в Национален фонд за изкуствата!“. Беа се изправи и прегърна Лена за довиждане.

— Не изчезвай пак от лицето на земята, чу ли — каза ѝ Лена, като я разтърси леко и заби палци в ръцете ѝ прекалено силно. — Дръж ме в течение. Намери ме в „Туитър“.

Беа отиде да си събере нещата и да каже на Пол, че я боли главата. Палтото ѝ беше в малка стаичка, долепена до кухнята, под огромна купчина кожени палта (на никого в Ню Йорк ли не му бе останала капка срам!) и тя зарови в левия му ръкав, за да си намери ръкавиците, които бе прибрала там на сигурно място. Можеше да чуе Лена, която сега беше в кухнята и оживено говореше на Силия.

— ... Абсолютно никаква идея — казваше Лена, като звучеше по-скоро развълнувана, отколкото объркана. — Не съм говорила с нея от години. Знам, че все още работи в „Хартиени фибри“.

Беа замръзна.

— Боже — отвърна Силия, в гласа ѝ имаше и нотка на задоволство. — Все още ли? Колко депресиращо. Женена ли е?

— Дълго време си имаше приятел, онзи, по-възрастния? Поета? Дали не умря? Мисля, че беше женен.

— Значи, тя изобщо не пише?

— Както разбирам, не. — Беа чуваше как Лена дъвче нещо, което хрущеше, морков, парче целина или костта от пръста на някой

простосмъртен. — Чувала ли си нещо от Стефани? — Лена попита Силия. — Те двете вече не работят заедно, нали?

— Не, не работят. Не мога дори да чуя някоя хубава клюка от Стефани. Всичко, което ми казва, е, че са се разделили и е било по взаимно съгласие, което съм сигурна, че не е вярно. — Гласът на Силия леко се снижи. Беа се премести по-близо до отворената врата и се притисна до стената. — Обаче чух нещо интересно от друг източник.

— Дааа? — подкани я Лена.

— Трябвало е да върне част от аванса за романа преди няколко години. Били са доста пари.

Беа потръпна, замръзнала на място, страхуваше се да помръдне.

— Това е лошо — въздъхна Лена и този път загрижеността в гласа ѝ беше искрена. Беа почувства, че започва да ѝ се гади, и внезапно усети силен позив за дефекация. Да бъде критикувана или подигравана от Лена, бе в пъти по-добре, отколкото да е обект на съжалението ѝ.

— Ужасно — съгласи се Силия, отрезвена за момент от искреността на Лена. — Наистина ужасно.

Двете жени замълчаха, сякаш току-що бяха прочели некролога на Беа или пък седяха до надгробната ѝ плоча.

— Но знаеш ли какво? — подхвана пак Силия, провокирайки нервите ѝ. — Просто ще го кажа, след като Стефани не е тук. Никога не съм харесвала разказите ѝ. Така и не разбрах за какво беше цялата врява. Искам да кажа, да, бяха сладки, тези за Арчи бяха умни, но чак „Ню Йоркър“? Моля ти се.

— Бяха характерни за времето си — заяви Лена, като заговори с тона си за интервю или публично четене, който Беа разпозна и си припомни, че презира. — Вършеха работа по онзи типичен за късните деветдесет години начин на вглеждане в себе си, стил „откъде-ли-дойдохме“. Всички го правехме. Бяхме толкова млади. Не всеки успя да разбере как да премине към по-зряло писане. — Беа не можеше да повярва колко царствено звучеше Лена, все едно някой я бе обявил за шибаната Кралица на прозата.

— Е, и дрехите ѝ са от друго време и място — вметна Силия. — Боже. С какво е облечена? Кой все още пазарува в магазини за втора употреба? Не е ли чувала за дървеници?

— Спри — помоли Лена, като звучеше виновно, но все пак се смееше.

— И тези плитки. Честно — продължи Силия, — на колко години сме?

— И все пак ми е мъчно за нея — каза Лена. — Забита в „Хартиени фибри“. Хората в онзи свят знаят коя е, все още разпознават името ѝ. Сигурно е трудно да си Беатрис Плъм.

Беа беше благодарна, че все още се облягаше на стената, бе опряла и двете си ръце на хладния гипс и се чувстваше силна, подкрепена, способна да издържи вълната от ярост и унижение, която я заливаше. Затвори очи. Помещението миришеше на котка, въпреки че никаква котка не се виждаше и нямаше никакви други следи от животно в къщата. Зачуди се дали Силия караше иконома, или някой съсед да крие котката, когато има гости, така че семплият ѝ апартамент да не бъде опетнен с купичка с храна или играчка за острене на нокти; изглеждаше като такъв вид предател.

Тя отстъпи от стената и побърза да закопчее палтото си и да си сложи шапката. Силия и Лена клюкарстваха за някого друго и отиваха към всекидневната. Беа влезе в празната сега кухня и тръгна към входната врата; спря се пред внушителен поднос със скъпи сладки, предназначени за десерт. Отвори платнената си чанта и внимателно плъзна всички сладки вътре. Силия влезе обратно в стаята точно когато Беа покриваше плячката си с хартиени салфетки.

— Беа! — възкликна тя и се спря, изглеждаше леко смутена и нервна. — Откъде се взе?

— Отникъде — отговори Беа. Силия погледна празния поднос и издуващата се чанта на Беа. — Не мога да остана за десерта — извини се Беа, — но ти благодаря за прекрасната вечер.

Взираха се една в друга за няколко съкрушителни секунди, всяка предизвикваше другата да проговори, след което Беа се завъртя и излезе през входната врата.

[1] Underdog (англ.) — участник с малък шанс за спечелване на битка или конкурс. — Б.пр. ↑

[2] Сборник с есета на Ролан Барт, публикуван през 1957 г. — Б.р. ↑

[3] Роман от Дейвид Мичел, издаден през 2004 г. — Б.р. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Джак се задъха от качването по стълбите, след като пристигна на спирката на Бърген Стрийт в Бруклин. Как можеше да е в толкова лоша форма? Беше ходил у Стефани веднъж, преди години, точно след като се бе нанесла и двамата с Лео правеха онова, което двамата с Лео правеха с прекъсвания през всички тези години: чукаха се, дразнеха се, играеха хетеромелодрамата си. Двамата с Уокър между другото бяха обсъждали някога да си купят тухлено жилище, но Джак не искаше да живее толкова далеч от магазина си, а да го отвори наново в Бруклин, бе немислимо; смяташе, че ще загуби твърде много клиенти, което вероятно вече не беше така, сега, когато Бруклин не бе по джоба на всеки и бе станал неузнаваем. Джак помнеше улицата на Стефани като доста изоставена. Днес изглеждаше така, сякаш пред всяка трета къща имаше по един контейнер за строителни отпадъци. Спря пред една тухлена къща, която в момента ремонтираха. Вратите бяха отворени и се виждаше извитото махагоново стълбище с прясно боядисани бели пръчки под перилата. Погледът му стигаше чак до кухнята в дъното, където двама работници се мъчеха да поберат масивен неръждаем хладилник в ниша в задната стена.

„Още една пропусната възможност“, помисли си Джак. Е, такова беше положението тези дни, ако живееш в Ню Йорк от много време и не си се качил на въртележката за недвижими имоти в правилния момент. Накъдето и да погледнеш напоследък, градът се подиграваше с него и финансовите му неволи. Ускори крачка и скоро стоеше пред дома на Стефани. На горния етаж лампата изгасна. Добре. Някой си беше вкъщи. Надяваше се, че е Лео, но ако не бе той, щеше да остане там, докато не се прибереше. Имаше цял ден на разположение. Беше понеделник и магазинът му бе затворен.

„Три месеца — бе казал Лео онзи следобед в «Ойстър Бар». — Дайте ми три месеца, за да ви представя някакъв план.“

Така и направиха. Три месеца и седемдесет и два часа, за да бъдем точни, а Лео не си вдигаше телефона, не отговаряше на имейли и по-добре да имаше някакъв шибан план. Джак почти беше изпаднал

в паника. Едва бе спал след срещата със стария си приятел Артър, онзи, който му бе помогнал да изтегли кредит за жилище.

Джак криеше огромен дълг от Уокър, оплетен гъсталак от пари и измама. Уокър знаеше, че повечето години приходите на Джак едва покриваха разходите му, но никога не бе възразявал, защото Джак обичаше това, с което се занимаваше. Но половинката му нямаше никаква идея как наемът му бе скочил (драматично, рязко) през последните пет години и Джак успяваше да държи магазина на повърхността със заем на стойността на къщата им за почивки на полуостров Норт Форк на Лонг Айланд. По времето, когато го бе изтеглил, изглеждаше като логично решение на нещо, което се надяваше, че ще бъдат временни финансови тревоги, добре приета малка магия, която приятелят му Артър бе предложил на по питие една вечер, след като Джак се оплака от състоянието на баланса си. Дватама бяха посещавали заедно колежа „Васар“ и бяха съквартиранти през първата година, в която се бяха преместили в Манхатън.

— Лесно е, като да си извадиш кредитна карта! — Артър работеше за ипотечен кредитор в интернет и твърдеше, че постоянно помага на приятели „да използват имуществото си“. — Няма да ти струва и цент!

Джак знаеше, че не е единственият след 2000-та година, станал жертва на тази позлатена логика, но осъзнаваше със сковано от страх сърце, че е бил от последните, преди финансовата система почти да се срина под тежестта на собствената си алчност и безумие. Още по-зле — той трябваше да е наясно. Беше слушал лекциите на Уокър против заемите с години, бе го чувал да разубеждава познати, приятели, съседи и клиенти да не участват в подобно нездравословно и неприемливо теглене на кредит.

— Това не е просто глупаво — бе повтарял той отново и отново за раздутата ипотечна индустрия, — а почти незаконно. Това е измама и е напълно неетично.

Неетично. Думата звънтеше в съзнанието на Джак — неетично също добре би описало как той се бе възползвал от правото на подпис, което преди години всеки от тях бе разрешил на другия за въпроси, свързани с вилата за уикенда, така че да не се налага и двамата да пътуват до Лонг Айланд, когато трябваше да се подписват документи за собствеността им там.

Къщичката, която притежаваха от двацет години, не беше нищо особено или специално, но се намираше върху прекрасно парче земя, с поток, който течеше през една гориста местност, а също бе и на кратко разстояние от плажа. Щеше да бъде домът им след пенсионирането, място, на което да отидат, когато Уокър можеше да се отдели от практиката си, да се отпусне, където да има повече време да прави нещата, които обича: да готви, да чете, да градинарства. „След Гнездото“ се превърна в любимия израз на Джак. „След Гнездото“ щяха да подготвят къщичката за зимата, да ремонтират и разширят кухнята, да си купят кола, може би да добавят стая за гости; списъкът продължаваше. Уокър нежно му се подиграваше. „След Гнездото световен мир! — казваше. — След Гнездото сакатите ще проходим, а слепите ще прогледнат!“. Уокър не обръщаше особено внимание на Гнездото. Бе прекарал твърде много часове с клиенти, които идваха на прага му възмутени, защото не бяха получили нещо, което са очаквали да наследят. Уокър не вярваше в наследството, което не смяташе за нищо повече от хазарт и измамно пряк път; Уокър не вярваше в преките пътища или в хазарта.

През цялото време (всичките десет дни), докато Артър обработваше заема, Джак очакваше, че някой ще го спре. Но не. Бе се оказало плашещо лесно да вземе стойността на имота. Когато и да изразеше колебание, всички — от Артър до мениджъра в банката, който му отпусна кредитна линия от двеста и петдесет хиляди долара — го убеждаваха колко умно постъпва, колко е разумно да консолидира дълговете си и да се възползва от плащанията с ниска лихва. Джак си казваше, че ще похарчи само малко, само колкото имаше нужда. Но всяка година имаше нужда от повече, а в някои години бе използвал парите, за да подобри магазина с идеята да примами нови клиенти. По-хубаво осветление. Нова боя. Съвременен компютърно фактуриране и система за инвентаризация. Казваше си, че това са важни инвестиции. Кой искаше да пазарува в скъп магазин, в който да няма свежи цветя във вази? Без машина за еспресо отпред? Първоначалният му страх да използва картата, беше отслабнал, защото щеше да успее да изплати парите „след Гнездото“. Тогава щеше да се наложи да признае измамата, но Уокър винаги му бе казал, че парите от Гнездото са си негови, подарък от баща му, с който да прави каквото поиска. Така че, когато признаеше, заемът щеше да бъде изплатен, все

още щяха да са останали предостатъчно пари, а къщичката за уикенда щеше да е в безопасност. А ако не станеше така? Уокър никога нямаше да му прости.

— Удължаване на срока? — бе попитал с гримаса Артър преди няколко дни. Подсвирна дълго и ниско и поклати глава. Пръстите на Джак изтръпнаха; сърцето му биеше толкова силно, че ако погледнеше надолу, със сигурност щеше да го види как блъска под ризата. — Това, приятелю, е невъзможно. — Натърти на всяка сричка от невъзможно, за да наблегне на отказа си. — Уредихме заема през 2007-а — довърши той, докато присвиваше очи към документите пред себе си. — Друго място, друго време. Преди рецесията. Не бих могъл да ти уредя подобен сега, още по-малко пък с удължен срок на плащане. Виждам няколко закъснели вноски и... — Той сви рамене. — Наистина ли е проблем? Неприятности ли имаш?

— Не, не. Просто разглеждам варианти.

Джак нямаше да довери нищо на Артър, който имаше голяма уста. Бе прекарал последните няколко нощи, като се въртеше в леглото и репетираше мислено молбата си към Лео за незабавна помощ. Качи се по стъпалата на Стефани и звънна на звънеца няколко пъти. Първоначално плахо, след това с повече настоятелност и по-продължително. Почука. Нищо. Извади телефона си от джоба и набра мобилния на Лео. Никакъв отговор. Искаше да се обади на домашния телефон, но осъзна, че нямаше номера на Стефани. Слезе обратно по стълбите и отстъпи на тротоара, като се опитваше отново да хвърли поглед на втория етаж, където бе убеден, че е видял светлина. Представи си как Лео го наблюдава, самодоволен и в безопасност зад неподвижната завеса. На първия етаж забеляза във вътрешността да се движи висок мъж. Лео! Джак мина през вратичката на тротоара. Отиде до прозореца на равнището на улицата и почука силно и настоятелно. Погледна вътре, с ръце от двете страни на очите и нос, опрян до стъклото, което леко се замъгли от дъха му.

Лицето, което се появи от другата страна на прозореца, беше изкривено от възмущение, а под него се виждаше синя риза от полицейска униформа. Отвън Джак вдигна ръце, сякаш се предаваше, и направи крачка назад.

— Съжалявам! Много съжалявам! Търся брат си.

Лицето изчезна от прозореца и след няколко секунди вратата под предното стълбище се отвори със замах и разяреният мъж тръгна към него със стиснати юмруци. Едно средно голямо куче изтича към Джак, спря на сантиметри от глезените му, застана приведено и изръмжа ниско и заплашително.

— Моля ви. — Джак отстъпи назад и едва не се спъна в ниския тухлен бордюр, който ограждаше предната градина, пълна с дрипав бръшлян и едва преживяващ дрян. — Не стреляйте. — Бе едновременно изплашен и бесен. Мразеше, че му се налага да вдигна ръце пред това мускулесто ченге със зачервено лице. — Беше просто грешка, полицай. Бях забравил, че Стефани дава първия етаж под наем.

— Не съм полицай. Охранител съм, а ти по-добре да имаш основателна причина да надничаш през прозорците ми и по-добре да ми я кажеш веднага.

— Търся Лео Плъм — заговори бързо Джак. — Аз съм му брат. Брат на Лео! Той е отседнал горе.

— Знам кой е Лео.

— Отново — продължи Джак, облекчен да види, че ченгето, охранителят, каквото и да беше, не носи оръжие — ви моля да приемете най-искрените ми извинения. — Погледна надолу към кучето, което се приближаваше към глезените му и лаеше.

— Върни се тука, Синатра. — Охранителят щракна с пръсти на кучето, което се върна до собственика си, изскимтя и седна, но продължи да лае по Джак.

Томи О'Туул постоя вторачен в Джак известно време. Определено беше роднина на Лео, същият типичен бял заможен американец с тънки устни и леко клюнест нос под тъмната коса. При Лео всичко това изглеждаше малко по-впечатляващо. На Томи му харесваше да плаши натрапника. Гладко избръснатото му лице бе позеленяло, а по горната му устна и благородното му чело се бяха образували капки пот. Сакото му от туид изглеждаше като нещо, което би носил Шерлок Холмс. Господи! Къде си мислеше, че се намира?

— Ако надничаш през някои от прозорците на тази улица, хората първо ще стрелят, а после ще задават въпроси — заяви той, наясно, че Джак няма да разпознае преувеличението.

— Абсолютно сте прав. Ще бъда по-внимателен. — Джак свали ръцете си и направи нерешителна крачка, за да излезе от градинката. Кучето скочи напред и той пристъпи обратно в ограждението.

— Синатра! — Томи се наведе и погали кучето по гърба.

— Франсис Албърт. Тихо. — Кучето облиза ръката му и тихо изскимтя. — Съжалявам — обърна се мъжът към Джак. — Много лесно се пали. Трябваше да го кръстя Джери Луис.

— Изключително забавно — отвърна Джак, без да се усмихва. Гледаше към кучето, което изглеждаше като кръстоска между мопс и друга порода, с къса кафява козина, черна вдлъбната муцуна и леко издути сини очи, мистериозно напомнящи тези на Синатра. Джак отново излезе от бръшляна и погледна надолу към велурените си обувки, които бяха влажни от, както оптимистично се надяваше, сутрешна роса, но в действителност подозираше, че беше кучешка пикня.

— Как каза, че ти е името? — попита Томи.

— Джак. Плъм. — Той протегна ръка, а охранителят неохотно пристъпи напред, за да я поеме. Томи нямаше доверие на този тип; в него имаше нещо потайно, нещо не съвсем открито. От онзи тип хора, които би наблюдавал, ако ги види да се скитат из фоайе или магазин.

— И преди сме имали воайор в квартала — рече мъжът. — Някакъв извратеняк, който обикаля прозорците, търси жени по къщите и си го вади посред бял ден. Болно копеле.

— Уверявам ви — Джак сложи едната си ръка в ръкавица върху сърцето си, — че не съм вашият воайор.

— Да, сигурно не си.

— Знаете ли дали са вкъщи? — реши се Джак. — Лео или Стефани? Стори ми се, че видях горе да светва лампа преди малко.

— Предполагам, че са излезли — отвърна Томи.

Подозираше, че не казва истината. Преди няколко минути му се стори, че чува Стефани да се разхожда горе.

— Вижте — продължи Джак и извади телефона от джоба си. — Бих искал да се обадя, в случай че има някой горе и не чува звънеца

поради някаква причина. Имате ли номера на Стефани? Дойдох чак от Манхатън.

— От Манхатън?

— Да — отговори Джак. — Уест Вилидж.

— Сериозен път си бил. Предполагам, че си пътувал колко? Два, три дни?

Джак се насили да изплюе нещо, което се надяваше да прозвучи като самоироничен смях. Божичко, мразеше всички.

— Просто исках да кажа, че ще е ужасно да се върна обратно по моста и да разбера, че са били под душа или нещо подобно.

Томи огледа Джак. Ако Стефани се криеше, нямаше да вдигне и телефона си. Също така може би трябваше да предложи на Шерлок хартиена салфетка или парцал; определено имаше кучешка пикня по обувките си.

— Ще бъда бърз — допълни Джак. — Ще съм ви безкрайно признателен.

— Имам номера ѝ някъде вкъщи. — Томи направи жест към отворената врата зад себе си.

Джак последва него и кучето в преддверието, което бе тъмно и почти празно, с изключение на няколко вълнени якета, които висяха на една претоварена закачалка до вратата, малка масичка с настолен телефон и плакат на стената за юбилейна изложба на Матис в Музея на модерното изкуство, за който Джак предположи, че е останал от предишен наемател. Коридорът миришеше някак неуместно на подправки. На нещо тежко като канела. Томи стоеше на прага и го наблюдаваше. Кучето, вече по-спокойно, подуши глезените му.

— Стой тук — поръча охранителят. — Ще взема номера ѝ. Отзад е.

Той тръгна по коридора към задната част на апартаментата, където Джак можеше да види кухня. Кучето го последва със сумтене. Джак погледна през отворените плъзгащи се врати към всекидневната. Мебелите изглеждаха втора употреба, от вида, който според Джак бе специално запазен за разведения мъж. Два станали на буци захабени дивана на цветя, вероятно поверени му от загрижен роднина или приятелка. Провиснала библиотека от плетена ракета, която приютяваше доста кримки с меки корици, остарели телефонни указатели и изоставен стъклен аквариум за рибки, пълен на една

четвърт с монети. Масичката беше покрита с купчина вестници „Ню Йорк Поуст“, обърнати на страницата с решените задачи sudoku.

Относително сносната масичка на пиедестал, която някога сигурно бе стояла в много по-хубава от тази стая, беше отрупана със семейни снимки в рамки. Джак пристъпи във всекидневната, за да погледне масичката. Хубава, но не и стара. Разгледа снимките. Много от тях бяха на бившата, както предполагаше, съпруга и разнообразни семейни „живи картини“: сватби, бебета, деца в униформи на „Малката лига“ с усмивки с липсващи зъбчета по средата, които държаха бухалки, наполовина на собствения си ръст.

През тази стая можеше да види трапезарията, която беше празна, с изключение на пластмасова сгъваема маса, обградена от сгъваеми столове, и странно, в един тъмен ъгъл на стаята имаше скулптура, поставена върху малка дървена платформа на колела. Джак реши, че различава познатата форма на „Целувката“ на Роден. Разбира се, помисли си, също толкова натруфено, колкото и всичко останало тук, вероятно поръчано от някое късно телевизионно предаване за пазаруване, предназначено да подмамва приятелките на този разведен мъж.

Джак чуваше Томи отзад как отваря и затваря чекмеджета, как преравя хартии. Тихо се приближи до статуята. Имаше нещо странно в това копие на Роден, лъснато до блясък. Когато се доближи, видя, че беше сериозно повредено. Оригиналната отливка вероятно е била висока към метър, но бе изгубила поне петнайсет сантиметра от основата си. Дясната страна на горната част от тялото на мъжа липсваше, безплътната му ръка все още се виждаше отчасти върху бедрото на жената. Дамата, която седеше в скута му, беше почти непокътната, с изключение на десния ѝ крак, който изглеждаше така, сякаш се бе разтопил от коляното надолу. „Разтопена? — помисли си Джак. — Да не би да е пластмасова?“.

Побутна леко скулптурата; тя не помръдна, но колелцата на количката — да. Значи, затова бе на колела, беше тежка. Имаше сериозни вдлъбнатини по повърхността на метала. Джак осъзна, че това, което вижда, е тежко увредена бронзова отливка на „Целувката“ на Роден. Това, само по себе си, не бе такава рядкост — имаше доста подобни на пазара, някои ценни, други — не, според това кога и къде са били изработени. Един от най-добрите клиенти на Джак

колекционираше Роден и той му бе намерил няколко бронзови отливки през годините. Най-ценните бяха така наречените „оригинали“, изработени в леярната за бронз „Барбедиен“ в покрайнините на Париж. Да се провери дали са автентични, беше кошмар. Ако имаше знак на леярната, щеше да разбере откъде е, но нямаше никакъв начин да успее сам да повдигне статуята.

— Какво правиш тук? — попита Томи. Джак погледна нагоре и го видя застанал на прага, с изцапана и намачкана бележка в ръка. Изглеждаше ядосан.

— Възхищавах се на скулптурата ви — отвърна Джак. — Добра отливка е. Откъде я взехте?

— Подарък ми е. — Той подаде на Джак листчето. — Ето ти номера на Стефани, телефонът е в преддверието.

— Какво ѝ се е случило?

— Претърпя щети по време на един злополучен инцидент. — Томи посочи към преддверието, но Джак забеляза, че ръката му леко трепери. — Телефонът е там.

— Какъв инцидент?

— Пожар.

— Драскотините обаче не са от пожар — продължи Джак, докато обикаляше около скулптурата. — И за да се разтопи бронзът, огънят трябва да е бил изключително силен.

— Да, ами аз съм бивш пожарникар — заяви Томи. — Виждал съм как огънят прави доста невероятни неща.

— Значи сте я спасили от пожар?

— Не казах това — отвърна охранителят.

Джак се наведе и коленичи пред статуята.

— Не споменахте ли, че е подарък?

Томи тръгна към преддверието, като се молеше Джак да го последва. Сега той беше този с издайническа пот, избила по челото и горната му устна. Какво си бе помислил, като бе пуснал този тип в дома си?

— Вече се обаждам на Стефани за теб.

Щетите по статуята човъркаха Джак; нещо там му се струваше много показателно. Започна да усеща познато изтръпване в пръстите си и отзад по врата, чувство, на което се бе научил да вярва, когато обикаляше из битпазари, имоти за продан и наддавания за антики,

малко тик–тик–тик, което го известяваше, че може да е открил нещо ценно из купищата боклуци. Томи стоеше в преддверието със слушалката на ухото си. Джак излезе от полезрението му и бързо направи няколко тайни снимки на отливката с телефона си.

— Не вдига — обади се Томи. — Ще им кажа, че си се отбил. Ако мога да направя още нещо за теб...

— Нищо друго — отвърна Джак, като влезе в помещението, вече нетърпелив да се прибере у дома и да се обади тук–там. — Много ми помогнахте.

Томи отвори вратата. Джак помахна леко на кучето, което седеше като страж до собственика си и което го последва, докато изминаваше краткия път, и отвори портата. Щом тя се затвори зад гърба му, Джак се обърна и се прегърби леко в кръста, тананикайки единствената песен на Франк Синатра, за която се сети:

— С теб ще се видим пак, Франк... — каза той, което накара кучето да заръмжи, да заподскача и да лае лудо подире му, докато не го изгуби напълно от поглед.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

През първите няколко седмици, откакто имаше „Целувката“, Томи бе въодушевен. Не можеше да повярва колко лесно я бе придобил (така мислеше за ситуацията, когато бе принуден да употреби глагол за действията си: придобивам.) Скулптурата се бе появила в последния му работен ден на купчината на мястото на Световния търговски център, през ранния април на 2002-ра. По онова време Томи бе работил там седем месеца поред, от ранните часове на дванайсети септември. Като пенсиониран пожарникар (кръстът му го бе предал веднъж и завинаги години по-рано), той беше един от първите, на които бе разрешено да спасяват и възстановяват. Кашлицата, която бе развил някъде около шестата седмица, само се влошаваше все повече и дъщеря му Маги беше бясна, че ходи там всеки ден.

— Мама никак нямаше да е доволна. Тя би искала да се грижиш за себе си, за да си тук за мен и сестрите ми, за внуците си — казваше Маги и избутваше още и още храна пред него.

Бе се заела да храни другите (всички освен себе си) с притеснително усърдие през последните седем месеца. Готвеше по цял ден, като затрупваше фризера с тави лазаня, енчилада, кутии с чили и домашна супа, всичко в количества, по-големи от онези, които семейството можеше да изяде. Ръцете ѝ бяха в постоянно движение. Ако не готвеше, търкаше тенджерата или бършеше съдовете, или усърдно триеше плотовете, сякаш елиминираше скорбут от опасно мръсен кораб. Бръчката между веждите ѝ вече никога не изчезваше. Бе родила първото му внуче три месеца по-рано и вече беше свалила килограмите си от бременността, че и отгоре; страните ѝ бяха хлътнали по нов начин. Красивите ѝ кафяви очи, винаги толкова очарователни и пламенни, често ставаха съзлививи, кървясали и нефокусирани.

— Ще се вкараш в гроба с тази работа — упрекна тя баща си веднъж.

— Лош подбор на думи — бе отвърнал Томи, като се опитваше да поддържа гласа си безгрижен, без горчивина.

— Знаеш какво имам предвид, татко.

Знаеше. Бе ходил на развалините всеки ден, защото те бяха гробът на жена му или поне толкова гроб, колкото някога щеше да има. Рони беше офис мениджър в компания за финансови услуги на деветдесет и петия етаж на северната кула на Световния търговски център. Преди самолетите да се разбият в онази сутрин, Томи и Рони се бяха срещнали във външното фоайе между сградите, както много други дни, когато Томи се запътваше към къщи от смяната си като нощен охранител, а Рони пристигаше. Трябваше да не е на работа онзи вторник, но бе решила да отиде и да помогне на шефа си да разчисти архива.

— Ще си взема един допълнителен почивен ден идната седмица — беше казала на Томи. — Ще ми е по-приятно, ако знам, че тази работа е свършена. — Бяха се целунали във фоайето, бяха обсъдили какво да правят за вечеря. — Зареди миялната — бе заръчала жена му и го бе стиснала леко за ръката.

— Прието — бе отвърнал той. Тя се бе усмихнала и леко бе извъртяла очи; и двамата знаеха, че ще забрави. Томи беше изморен от работата цяла нощ, но не чак толкова изморен, че да не забележи късата ѝ пола, колко хубав и стегнат изглеждаше задникът ѝ под шева по средата на сивия вълнен плат, колко изваяни бяха краката ѝ след три дъщери, а отскоро и внук.

През съкрушителните часове, дни и седмици, последвали онази утрин, той бе мислил отново и отново за онзи момент: дългите, силни крачки на Рони под яркото сутрешно слънце, как тези крака трябваше да я отведат в безопасно място, как той трябваше да бъде там, за да я хване. Спомни си обувките, които жена му носеше в онзи ден, червена лакирана кожа, изрязана на пръстите. Винаги идваше с маратонки от къщата им в Рокауейс, но спираше във фоайето и ги сменяше с обувки на токчета. Пукаше ѝ за подобни неща.

— Външността е важна — казваше тя на децата си. — Ако искате хората да виждат същността ви, не ги разсейвайте с външността.

Очите му я бяха проследили онази сутрин, докато вървеше към асансьорите. Винаги щеше да е благодарен поне за това, че бе спрял и се бе възхищавал на лекото полюшване на дупето ѝ, че я бе наблюдавал как пъха служебната си карта, как натиска бутона на

асансьора за нагоре, леко подръпвайки подгъва на полата си. Как сърцето му се бе размекнало от мисълта каква невероятна жена беше тя и какъв късметлия бе той, че му принадлежи.

— На мама нямаше да ѝ хареса да ходиш там всеки ден — повтаряше му Маги постоянно през следващите месеци. — Нямаше да ѝ хареса постоянно да се излагаш на риск.

На Томи не му пукаше какво би могла да си помисли Рони за дните, които прекарваше в ровене из развалините, но притеснението върху лицето на дъщеря му го глождеше. Съпругът ѝ го бе дръпнал настрана наскоро, за да му обясни, че все още не може да спи нормално, сънува кошмари и има пристъпи на плач. Че скръбта от липсата на майка ѝ се бе превърнала в тревога за здравето на баща ѝ, в мъчителна увереност, че той използва руините, за да се самоубие бавно, и че дори няма да доживее да види първия рожден ден на внука си. Маги постоянно питаше Томи дали няма да помага с бебето, за да се върне тя на работа на половин ден. Той бе наясно, че молбата ѝ е просто начин да го разкара от развалините. Когато останаха само седмици до края на разчистването, реши да извести, че ще напусне, за да помогне с внука си и да успокои малко Маги и двете ѝ сестри. Заслужаваха го.

Томи прекара последната си сутрин на работа да обикаля и да стиска ръцете на мъжете и жените, с които бе работил рамо до рамо по време на дванайсетчасови смени, шест дни седмично, от месеци. Скоро всички те щяха да се разотидат, това странно, свадливо семейство огнеборци, металурзи, електротехници, полицаи, медицински работници. Всички те бяха прекарвали месеци в разчистване на руините на сградите и беше време да се върнат към живота си, включително и той, каквото и да означаваше това, какъвто и живот да го чакаше на невъобразимата друга страна на купчината. Томи взе греблото си и отиде на обичайното си място; все още вярваше, че днес, последният му ден, може да е денят — денят, в който ще открие нещо, принадлежало на Рони.

Това беше глупаво, неправдоподобно желание, но и същевременно бе нещо, от което не можеше да се отърси. Всяка сутрин, докато прекосяваше мост „Гил Ходжис“ и вървеше по „Белт Паркуей“ до центъра на Манхатън, той си представяше как попада на нещо нейно, докато преравя отломките — каквото и да е: очилата ѝ за

четене в пурпурното кожено калъфче, ключовете ѝ на ключодържателя от Кейп Код, който използваше от години, една от червените обувки.

В най-лошите си дни той бе ядосан на Рони, ядосан, че не му бе пратила знак, някакъв малък успокоителен предмет. Знаеше, че това е просто една от многото ирационални мисли, които го бяха сполетели през последните месеци. Седмици наред беше сигурен, че ще открие нея, още жива и затрупана под някоя купчина, мръсна, изморена и покрита с онзи вездесъщ сив прах; ще го погледне, ще му протегне ръка и ще каже: „Не можа ли да се забавиш още малко, О’Туул?“.

От първите разтърсващи моменти, когато видя разрухата по телевизията, още преди кулите да са паднали, Томи знаеше, че тя няма шанс. Въпреки това бе прекарал първите няколко седмици да копае като обезумял там, където мислеше, че може да е паднала. След това за смущаващ брой седмици бе изпитвал непреодолимо желание да вкуси пепелта, да я сложи в устата си. Единственото, което го спря, беше, че някой щеше да види, щеше да го изпрати в палатката за консултации с терапевт и повече нямаше да го пуснат обратно. Най-накрая бе назначен на полетата за разчистване най-близо до северната кула — глупава разлика, тъй като нямаше разумно основание или цел в начина, по който останките се бяха озовали под краката му; въпреки това мястото го успокояваше. Прекарваше дните си с градинско гребло в ръцете си в търсене на артефакти. Желанието му го бе превърнало в неуморен откривател. Беше намерил безброй предмети. Повече портфейли и очила, отколкото можеше да преброи, избледнели плюшени животни, ключове, раници, обувки; уверяваше се, че всяко нещо е прибрано в торба и му е сложен етикет, с надежда, че това ще донесе утеха на някое друго семейство, колкото и анемична да бе тя.

Въпреки това идеята се съхрани: може би щеше да открие нещо нейно и докато е там и преравя останките, това бе възможно; беше се случвало, просто не на него. Салваторе Мартин, пенсиониран медицински работник от „Спешна помощ“, който работеше в смяната от 05:30 седем дни седмично, един ужасно студен, леден зимен ден бе прокарал греблото си през заплетена купчина кабели и пръст и оттам го бе погледнала снимка на сина му Сал-младши върху ламинирана идентификационна карта, леко обгоряла по краищата, но с непокътната снимка. Мъжът бе напуснал следващата седмица и всички смятаха, че намирането на идентификационната карта му бе дошло в повече и го

бе извадило от равновесие. Томи знаеше истината. Сал бе намерил онова, което търсеше — доказателство, талисман — и следователно беше свободен да си тръгне.

В последния следобед сред купчината, Томи реши да открие свой собствен сувенир от мястото, на което Рони за последно е била жива и е дишала — нещо, което лесно да се побере в джоба му и което да седи на бюрото му или на перваза над кухненската мивка; нещо, което да може да понесе да гледа всеки ден. Докато преравяше камънака, обмисляйки възможностите си (отломка, малко камъче — това не можеше да бъде ничия лична вещ, не би направил подобно нещо), един от колегите му го повика.

— Томи!

Беше приятелят му Уил Пек. По-голямата част от компанията за двигатели на Уил в Бруклин бе унищожена, когато кулите рухнаха; Уил си беше останал у дома онази сутрин със стомашно неразположение. И двамата бяха тук от първия ден, прегръщаха и прогонваха собствените си демони. Уил го викаше на място, където един багер току-що бе стоварил огромна купчина пръст, прах и разкъсан метал.

— Намерихме нещо тук, О'Туул. Може би ще искаш да дойдеш да го погледнеш.

Когато Томи бе изтръскал отломките от скулптурата и бе разбрал какво гледа, едва успя да удържи щастието си. О, колко беше борбена, изчака до почти последния час от последния му ден, но го направи! Секундата, в която видя металното нещо да се появява под праха и пръстта, той знаеше, че е от Рони. Въпреки щетите можеше да види нежността в прегръдката на двойката. Жената от скулптурата бе спуснала единия си крак върху крака на мъжа, точно по начина, по който Рони сядаше, когато бяха сами, когато се приближаваше, премяташе крак през неговия, с едната си ръка обгръщаше рамото му, а с другата го придърпваше до себе си.

— Много ли съм тежка? — питаше.

— Изобщо не си.

Дори когато беше бременна в деветия месец, никога не я усещаше твърде тежка в скута си. Обичаше усещането от пълното ѝ бедро върху неговото, начина, по който се притискаше към гърдите му. Позата бе толкова типична за нея, толкова интимна и позната, че когато Томи видя статуята, дори покрита с мръсотия и камъчета, се наложи да

използва целия си самоконтрол да не се развика от щастие и да не каже на всички какво означаваше появата ѝ, от кого беше. Но той не можеше да бъде толкова жесток, не можеше да размахва късмета си пред другите. Затвори очи за малко и мислено благодари на жена си.

„Целувката“ седя там, докато смяната на Томи не свърши и не стана вечер. Статуята бе сложена върху количка и той изяви желание да я извози до временната каравана за вещи на пристанищното управление, където творбата щеше да бъде описана и снимана, преди да бъде предадена на хората, които отговаряха за артефактите. Благодарение на някакъв невероятен късмет служителят, който описваше вещите, си бе тръгнал по-рано онзи ден. Застанал пред вратата на караваната, Томи разбра какво трябва да направи. Бе се оказало абсурдно лесно да прехвърли скулптурата в задната част на пикапа си и да я откара у дома. Знаеше, че ще минат седмици или месеци, преди някой да забележи, че липсва. А може би никой нямаше да открие липсата ѝ. Сред купчините обгорени отломки — лични вещи и парчета от сгради, гуми, коли, пожарни камиони и самолети, кой въобще би си спомнил това нещо? Кой би помислил да попита къде е изчезнало?

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Мелъди седеше в колата си пред малкия магазин на главната улица почти от час. Кафето ѝ в поставката за чаша бе изстинало. Хабеше бензин, тъй като беше твърде студено, за да изгаси колата и да седи повече от няколко минути, без да пуска парно, но все още не бе събрала смелост да влезе вътре и да говори с Джен Малкълм, притежателката на магазина. Мелъди я познаваше донякъде, понеже и Джен имаше деца в гимназията, двама синове, и понеже на няколко пъти в миналото Мелъди ѝ бе продавала по някоя мебел. Неща, които купуваше и претапицираше, но някак не пасваха на къщата ѝ и бяха твърде хубави според нея, за да ги продаде в „Крейгслист“^[1], и твърде обемни за „Ибей“. Джен винаги харесваше мебелите, които Мелъди носеше. Повечето от тях се продаваха и Мелъди печелеше малко допълнителни пари, като правеше нещо, което наистина обичаше. Днешната поръчка беше по-различна.

Тя завъртя ключа за запалването и изгаси двигателя, но го остави в позицията, в която радиото още щеше да свири. Когато ѝ станеше твърде студено, каза си, щеше да влезе вътре и да покаже на Джен снимките на цялата мебелировка в къщата си, всички тези части, които бе събирала с години по битпазари и разпродажби, любимите ѝ находки, ценните неща, с които се бе сдобила съвсем евтино, понеже продавачите не знаеха какво имат: пренебрегвана маса „Стикли“, която някой престъпно бе боядисал с гъба, вече с махната боя и възстановена; черен кожен стол „Барселона“ с дупки от цигара и други отвратителни петна, който бе претапицирала в ярък тюркоазен туид; и любимата ѝ, прекрасна дъбова маса за чертане, която се накланяше. Нора и Луиза я бяха ползвали години наред, за да рисуват или да си пишат домашните, или просто да седят една до друга и да четат книга. Щеше да продаде всичко това, за да укроти Уолт и да го забави. Щеше да продаде всичко. Почти.

Мелъди знаеше, че Нора и Луиза я наричат Генерала зад гърба ѝ, но не ѝ пукаше. Не ѝ пукаше, защото също така знаеше какво е да израснеш при пълна анархия, в къща с родители, толкова вдигнали

ръце, че бяха почти невидими. Знаеше какво е учителите да те питат колебливо и загрижено дали родителите ти ще се появят на родителската среща. Знаеше какво е да търсиш напразно лицата им в училищната зала по време на пиеса или концерт. Бе се заклела да е абсолютно различна майка и това, че имаше близначки, изобщо не я разколеба. През някои дни ставаше луда, докато тичаше от следучилищните дейности на едната си дъщеря до тези на другата. Правеше графики за времето, прекарано с всяко едно дете, и се стараше да ги изравни, доколкото бе в границите на човешките възможности. Не пропускаше нито един концерт, пиеса, футболен мач, състезание, събиране на скаутите или хорово изпълнение. Всеки ден пакетираше здравословен обяд, като снизходително включваше по нещо сладко в петъците. Пишеше им окуражаващи бележки и пристигаше петнайсет минути по-рано от времето за взимане, така че никога да не им се налага да стоят на празния паркинг сами, чудейки се дали някой ще се появи, за да ги прибере вкъщи, и дали изобщо някой е разбрал, че ги няма.

Помнеше първите им проучвателни пътувания към горната част на щата, сякаш се бяха случили вчера. Караха на север и гледаха как оклюмалите градски дървета постепенно отстъпваха на величествените брястове и старите борове на Таконик. Нора и Луиза спяха всяка на собствената си седалка отзад, и двете смучеха еднакви биберони. Мелъди веднага бе обикнала малкото градче със старомодните му магазини за рокли, пекарниците и всичките тези жени, които бутяха детски колички, облечени с розови анцузи. Нямахше нищо общо с мръсотията и какофонията на тяхната улица, която практически беше в Испанския Харлем.

Наеха жилище в по-малко желаната част на града. Цели две години Мелъди слагаше близначките в количката и се разхождаше от другата страна на релсите, съвсем буквално. Междуградският влак разделяше градчето на две части: желана (по-близо до водата) и по-малко желана (по-близо до търговския център). Тя не знаеше какво търси до деня, в който не го видя. Малка къща, успяла да избегне изкормващите ремонти и разширенията, които се случваха на повечето от околните улици. Беше сграда, в която се занимаваха с „Изкуства и занаяти“, но очевидно бе в много окаяно състояние. Сутринта, когато

мина покрай нея, мъж около нейната възраст товареше една кола с кашони.

— Изнасяте ли се? — поинтересува се Мелъди, като се опитваше да звучи дружелюбно, но не твърде любопитно.

— Майка ми се изнася — отвърна мъжът; гледаше към момичетата, както правеха повечето хора. — Близначки?

— Да — потвърди Мелъди. — Почти на три са.

— И аз имам близнаци. — Той се наведе пред количката и си поигра малко с момиченцата, като се преструваше, че ту е откраднал нечий нос, ту го е върнал обратно, една от любимите им игри.

— А какво ще се случи с къщата? — попита тя.

Мъжът се изправи и въздъхна. Присви очи към сградата.

— Ох, не знам — отвърна той. Изглеждаше съкрушен. — Толкова много работа има по нея, за да стане за продан. Агентът каза, че дори не си заслужава труда, защото вероятно някой ще я събори и ще построи на нейно място нещо такова. — Той посочи гнусливо към къщата в съседство, обновявана по начин, който Мелъди бе наблюдавала и на който тайно се бе възхищавала през последните месеци.

— Да, доста е ужасно — съгласи се. И после продължи, без да се замисли: — Със съпруга ми търсим къща, но всички са доста по-големи, отколкото ни е нужно, а и отколкото можем да си позволим. Ще бъде чудесно да намеря нещо, което да оправим, не да променим, а да възстановим. — Когато думите излязоха от устата ѝ, вече знаеше, че са истина.

Уолт беше против покупката на къщата. Мислеше, че е твърде скъпа за състоянието си, и се боеше от спад в цените на недвижимото имущество. Продавачът харесваше Мелъди, но въпреки цялата работа, от която се нуждаеше къщата — а тя се нуждаеше от всичко — не намали цената, която бе повече, отколкото можеха да вземат назаем, предвид факта, че Мелъди не работеше. Работата ѝ никога не бе носила толкова, колкото струваха грижите за децата, а кой би я наел сега? Заплатата на Уолт като компютърен техник в „Пърл Ривър“ беше добра, но не и огромна.

Интериорът на къщата бе старомоден, но Мелъди виждаше прекрасната ѝ същност отвъд грозния мокет и тапетите от седемдесетте и знаеше каква би могла да бъде: дом, място, където

момичетата ѝ да се чувстват в безопасност и обгрижени. Харесваше малките прозорци с оловни стъкла, нишата за закуска, мястото за сядане до прозореца в края на стъпалата, огромния дъб в предния двор и захарните кленове в задния с прекрасните си оранжеви краски. Двамата с Уолт щяха да вземат предната спалня, онази под стряхата. Отзад имаше две по-малки, идеални за Нора и Луиза. Представяше си празнувания на рождени дни в двора под кленовете, ранни закуски в облицованата с ламперия трапезария; знаеше точно къде ще постави коледната елха. Агентът беше повдигнал мокета в един ъгъл на всекидневната, за да ѝ покаже оригиналния под от борова дървесина. Мелъди се бори за тази къща по начин, по който не се бе борила за нищо досега.

— Всичко обаче ще има нужда от обновяване — беше казал Уолт намръщено. — Всички пари, с които разполагаме, ще потънат в стените, мазето, дъските на пода — ще изцедим спестяванията си за неща, които не се виждат.

— Няма проблем — отвърна тя. И наистина нямаше. Мелъди знаеше как да оправи останалото, как да свали боята, тапетите и да боядиса всичко наново. Щеше да научи нещата, които не знаеше. Къщата щеше да бъде нейният проект, нейната работа. Алън Грийнспан^[2] бе на нейна страна! А Уолт не можеше да спори с неоспоримия факт за Гнездото.

Но все пак го правеше. В продължение на седмици. И когато си помисли, че са чакали твърде дълго и къщата ще бъде продадена на друг, се обрина от глава до пети. Киснеше се съкрушена във вана, пълна с колоидална овесена каша, когато той дойде да ѝ каже, че собствеността — заедно със сериозна ипотека — с тяхна. Мелъди разбра, че накрая е капитулирал, защото я обичаше и искаше да бъде щастлива.

— Защо не може да се преместим в град, където не всеки е мултимилиардер? — често я питаше Уолт, обикновено когато тя беше в паника покрай нещо, от което момичетата имаха нужда — дрехи, следучилищни занимания, летен лагер. Но Мелъди не искаше да се местят. Живееха в район с едни от най-добрите училища на Североизтока. Тя се бе научила къде да пазарува, как да открива нещата, които трябваша на дъщерите ѝ. Знаеше как да изчаква разпродажби и кой щеше да свали цената, когато кажеше, че пазарува

за близначки. Винаги намираше пари, когато бе нужно — за специални училищни пътувания или инструменти, за да могат да вземат уроци по музика. Когато се присъединиха към клуба по ски, Мелъди прегледа старите училищни архиви и се обади на родителите, които имаха близнаци, вече влезли в колеж, за да ги пита дали имат някаква екипировка, която биха искали да продадат, и уцели джакпота: баща, който звучеше ужасно отегчен, ѝ каза, че ако отиде да му изчисти гаража от ски екипировката — заедно с кънките за лед, ракетите за тенис и колелата, които дъщерите му изобщо не бяха пипнали — може да вземе всичко безплатно.

През всичките години, в които изрязваше купони, работеше по къщата всеки уикенд, докато коленете я заболяваха и ръцете ѝ се напукваха и почваха да кървят, и рядко купуваше нещо ново за себе си или за Уолт, в далечината четирийсетият ѝ рожден ден сияеше като далечен фар, просветвайки с лъча на спасението си. Щеше да навърши четирийсет и парите щяха да се появят в сметката им. Повечето щяха да отидат за колеж, а част от тях щяха да изплатят заема за къщата и всичко на света щеше да е, ако не напълно перфектно, то поне много по-добре, отколкото е било някога. Не обичаше да мисли за годината, в която близначките щяха да заминат за колеж, как щеше да се чувства без тях, но си позволяваше да мисли как нещата можеха да станат малко по-лесни за всички след Гнездото. Най-накрая момичетата щяха да получат нещо, избрано не само заради цената му. Щяха да наредят писмата от колежите, в които ги бяха приели, и Мелъди щеше да каже: „В който вие искате. Избирайте“. Най-накрая щеше да започне да се отпуска. Най-накрая щеше да дочака проклета почивка.

Тя увеличи звука на радиостанцията с класическа музика, която слушаше единствено когато умът ѝ бе прекалено зает, за да обръща внимание на текстове или на приказки. „Зает“ беше учтивият термин за сегашното състояние на превъзбудения ѝ мозък. Ако не бе паркирала на оживено място сред главната търговска улица на малкото им, гъмжащо от клюки градче, щеше да легне на предната седалка и да заспи. Беше толкова уморена напоследък. Не можеше да изкара повече от няколко часа на нощ, без неволно да премине в някакво екзалтирано безпокойство. Лежеше будна с часове, като си казваше да стане от леглото и да си запари чай или да си вземе топла вана, или да почете, но не успяваше да направи никое от тези неща; просто лежеше до Уолт

и слушаше лекото му похъркване (дори когато спеше, бе неизменно учтив), скована и парализирана от притеснения за Нора и Луиза, и парите, и ипотеката, и таксите за колежа, и глобалното затопляне, и пестицидите в храната, и липсата на поверителност в интернет, и рака — боже, колко често бе стопляла храната в пластмасови съдове, когато момичетата бяха малки? — и дали не беше съсипала интелигентността им завинаги, като не ги бе кърмила, и какви бяха последствията от онзи един месец, в който ги бе оставила весело да тичат нагоре-надолу из всекидневната в проходилки, които един мил възрастен съсед им беше дал, докато един не-мил по-млад съсед не ѝ бе казал, че всички знаят, че проходилките забавят двигателното и умственото развитие. Беше обсебена от идеята какво щеше да се случи с момичетата, когато напуснеха дома им и се отдалечаха от зоркото ѝ око (Какъв беше обхватът на Преследвил? Колко километра? Трябваше да провери), и се чудеше кой би могъл да ги обича и да се грижи толкова за тях, колкото тя и Уолт, макар че напоследък се чувстваше като едно голямо дебело разочарование по отношение на любовта и грижите. О! И беше дебела! Бе качила поне четири-пет килограма от обяда с Лео, може да бяха и повече, страх я беше да се претегли. Всичко ѝ бе тясно и неудобно. Бе започнала да прикрива незакопчаните си дънки с дълги ризи, които вземаше от Уолт; не можеше да си позволи да купува нови дрехи. Палтото на Нора изглеждаше особено орфанно, но ако купеше ново палто на Нора, трябваше да купи едно и на Луиза (това бе правилото ѝ: равенство във всичко!), а определено нямаше как да вземе две.

Мелъди си спомни един ден преди много време, когато и двете момичета имаха ужасно възпаление на ушите. Две пеленачета с температура, които плачеха по цяла нощ и мразеха всякакви лекарства. Докато гледаше доктора, който пишеше рецептата, се чудеше как, за бога, щеше да успее да дава капки за уши и амоксицилин на две сърдити, болни бебета (четири уши, две усти) от три до четири пъти дневно в продължение на десет дена.

— Става по-лесно, нали? — бе попитала педиатъра тогава, докато държеше по едно извиващо се потно дете във всяка ръка; нито едно не позволяваше да бъде оставено, дори и за минутка.

— Зависи какво имате предвид под „по-лесно“ — каза лекарят, като се засмя съчувствено. — Имам двама тийнейджъри и нали знаете

какво казват?

— Не — отвърна Мелъди, замаяна от липсата на сън и твърде много кафе. — Не знам какво казват.

— Малки деца, малки проблеми; големи деца, големи проблеми.

Тогава ѝ се бе приискало да удари доктора. Отглеждането на близначки изглеждаше толкова трудно, когато бяха малки, особено докато живееха в града. Сега усети, че си мечтае за дните, в които най-трудното нещо, което трябваше да направи, бе да облече и да натовари две бебета в тремавата двойна количка и да стигне до детската площадка, където да седне с другите майки. Всички те се появяваха с вдигащо пара лате през зимата и капучино с лед през лятото, с хартиени торбички с мазни петна, пълни с най-различни сладкиши, купени, за да се раздадат. Говореха си и си подаваха парчета лимонов кейк или боровинкови кифлички, или някакви лепкави канелени сладки, наречени „маймунски хляб“ (любимия на Мелъди), и разговорът често се завърташе около живота преди децата, какво беше да спиш до късно, да влизаш в по-тесни дънки, да довършваш книгата, преди между отделните глави да е минало толкова много време, че да се налага да я почваш отначало, да ходиш в офиса всеки ден и да си поръчваш обяд.

— Разбира се, трябваше да целувам задници — каза една от жените, — но поне не се налагаше да ги бърша.

— Бях важен човек — спомни си Мелъди друга майка. — Управлявах хора и бюджети и ми плащаха. А я ме вижте сега. — Тя направи жест към бебето, увиснало на гърдите ѝ. — Седя си тук, в парка, полугола и дори не ми пука кой ще ме види. А по-лошото е, че никой дори не се опитва да погледне. — Жената отдели спящото бебе от зърното си и нежно прокара пръст по издутата му бузка. — По-рано с помощта на тези гърди нещата се случваха, помните ли? Тези гърди не приспиваха никого.

Мелъди не успя да се сдържи и се загледа в изпъкналите вени, които се виждаха под светлата кожа на жената, и тъмното, уголемено зърно. Беше се опитала да кърми близначките, много бе искала, но се бе отказала след шест седмици, след неуспеха да ги приучи на каквото и да е режим и почти обезумяла от липсата на сън. Видя как другата майка си закопча сутиена за кърмене и вдигна пеленачето на рамо, ритмично потупвайки гърба му, за да предизвика оригване.

— По-рано четях по три вестника сутрин. Три. — Гласът ѝ вече беше по-тих, за да не безпокои бебето. — Знаете ли откъде научавам новините сега? От шибаната Опра. — Изразът на лицето ѝ бе тъжен, но и примирен, пръстите ѝ рисуваха малки кръгчета по гърба на детето. — Какво да се прави. Все пак е временно, нали?

Мелъди така и не бе разбрала как да се включва в подобни разговори, затова и не го правеше. Седеше, усмихваше се и се опитваше да кима разбиращо, но това, което би казала, ако беше събрала куража да го направи, бе, че преди да се родят дъщерите ѝ, тя беше нищо. Беше секретарка. Машинописка. Наложил се да се откаже от колежа, тъй като баща ѝ почина през есента на последната ѝ година в гимназията, а майка ѝ вдигна ръце, докато самата Мелъди бе парализирана от страх и мъка. Да не споменаваме и ужасните ѝ оценки.

Но тогава един ден Уолтър седна до нея в кафенето на фирмата ѝ. Представи се и ѝ подаде парче шоколадова торта, като каза, че е последното и го е взел за нея, понеже е забелязал, че обикновено си позволява по едно парче в петъците. Когато Уолт я покани на пица и кино и само след няколко месеца я попита дали иска да се омъжи за него, а едва година по-късно тя стана майка не на едно, а на две невероятно красиви момиченца — това вече беше нещо, тогава тя стана някой.

Облегна се назад и затвори очи. Вероятно можеше да подремне минута-две. Замисли се за палтото на Нора и се зачуди дали нов комплект копчета би помогнал. Нещо декоративно — дървени, метални или може би от цветно стъкло, може би смарагдовозелени. Можеше да го направи, можеше да си позволи два комплекта нови копчета. Понякога една малка промяна бе в състояние да промени нещата изцяло.

[1] Централизирана мрежа от онлайн градски общества, включваща безплатни обяви и форуми на различни теми. — Б.пр. ↑

[2] Дългогодишен ръководител на Федералния резерв на Съединените щати. — Б.пр. ↑

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

След като видяха Лео в парка, на Нора ѝ отне три седмици да убеди Луиза да излязат отново навън. Това бе денят, в който Симон забеляза, че си тръгват, и попита дали може да се присъедини към тях.

— Мисля, че ви видях преди няколко седмици да се чупите от този кръг на ада — каза тя, като спря на стъпалата пред сградата да си запали цигара. — Живея наблизо. Искате ли да отидем в моя апартамент?

През следващите седмици, когато се случеше да пропуснат някой час, Симон идваше с тях и напълно превзе седмичните им екскурзии. Беше зима и единственото нещо, което Нора и Луиза правеха, бе да ходят в Американския природонаучен музей, понеже Симон имаше семейна членска карта и можеше да го посещава безплатно, или висяха в апартамента на Симон, който винаги бе празен, тъй като и двамата ѝ родители бяха адвокати и почти винаги ходеха на работа в събота. На Луиза ѝ беше писнало. Не ѝ бе писнало само от измамата — сигурна беше, че е въпрос на време да ги хванат, и тогава какво? Писнало ѝ бе от апартамента на Симон и дори от музея — място, което по-рано обичаше, защото беше една от специалните дестинации на семейството им, едно от малкото одобрени от Мелъди пътешествия до Ню Йорк, и онова, което ѝ се бе струвало блестящо и екзотично през детството им — стаи с акули и динозаври, витрини със скъпоценни камъни, живи пеперуди! — беше притъпено през последните няколко месеца, опетнено от твърде близкото им познанство, от чувството за вина и от скуката.

А ето я и Симон — красивото афроамериканско момиче, което винаги седеше на първия ред и свършваше задачите си преди всички, след което обикаляше из стаята и предлагаше помощта си на тези, които я искаха. И на Симон ѝ оставаше една година до колежа, а Луиза бе дочула преподавателката да казва, че тя сигурно би могла да вземе изпита с отличен без много усилия. „Сигурно“, бе потвърдила Симон със свиване на рамене. Нещо в нея изнервяше Луиза. Изглеждаше толкова по-голяма от тях двете с Нора. Предполагаше, че беше просто

защото Симон бе израснала в Манхатън и бе по-смела и по-опитна. И свободно изразяваше мнението си за Нора и Луиза по доста смущаващ начин.

Всяка събота, в началото на разходката им, оценяваше Нора и Луиза, като ги оглеждаше от горе до долу и споделяше възгледите си за всяка част от облеклото и аксесоарите им: не, да, боже, не, не, не, това всъщност е хубаво, моля те, не носи това отново. Когато се смееше, отмяташе глава назад и прихваше — беше толкова шумна, че хората се обръщаха и зяпаха. Пушеше. Слагаше си яркооранжево червило, без дори да се погледне в огледало, като почистваше с кутрето си вдлъбнатината на горната устна и ъгълчетата на устата си, за да е сигурна, че е идеално.

— Това е моят запазен цвят — бе им казала, като затваряше гилзата на червилото и го прибираще в задния си джоб. — Чернокожите жени могат да носят такива нюанси. Вие двете дори не си го помисляйте. — В онзи ден дългите ѝ плитки бяха вдигнати на главата ѝ в навит кок, като добавяха сантиметри към вече внушителната ѝ височина и издължаваха лицето ѝ, което можеше да е съдържано или любопитно според настроението ѝ. Обличаше се с прилепнали тениски, направени от някакъв вид прозрачна памучна материя, който не оставяше нищо над кръста на въображението. Сутиените ѝ — от онези с излятата чашка, направени да увеличават бюста — бяха с ярки цветове, с дантели и ясно се виждаха под всичко, което носеше. Мелъди все още ходеше на пазар за повечето неща на Нора и Луиза и им купуваше трайно бельо от разни разпродажби, което понякога бе на ръба на сладкото — с картинки на кученца, чантички или мидички — но никога дори не се доближаваше до сексапилното.

От време на време Симон посочваше нещо, което някоя от тях носеше, и обявяваше: „Това е очарователно“, без да го казва като комплимент. Доколкото Луиза можеше да го разшифрова, „очарователно“ в речника на Симон означаваше нещо между глупаво и натруфено. Симон бе и ужасно критична към всичко, което беше — любимата ѝ обида — „популярно“, яркооранжевата ѝ уста извърташе думата, за да я направи обидна. Ако Симон харесваше нещо, то беше „стегнато“, което нямаше никакъв смисъл за Луиза.

— Не трябва ли „стегнато“ да е отрицателно? — попита тя Нора. — Като „неудобно“, „ограничено“, „тясно“. Като „тези стари панталони са стегнати“?

— Не всичко е от думите за изпита — отвърна Нора провлачено, както Луиза никога не я бе чувала да говори досега. Звучеше досущ като Симон. Според Симон много от любимите на близначките песни, телевизионни предавания или филми бяха „популярни“. И ето как нещата, на които Нора и Луиза се бяха наслаждавали, се оказаха омърсени — поне за едната от тях.

Луиза седеше върху линолеума на пода в музея с бележника си за рисуване почти от час и кракът, който бе свила под себе си, бе започнал да изтръпва. Изправи се трмаво и се опита с потропване да възвърне чувствителността на бедрото и дупето си, които пулсираха неприятно. Закуцука напред-назад под знака на входа на малкия коридор, където рисуваше: зала „Ленард К. Санфорд“: Северноамерикански птици. Обичаше тази част от музея по много причини. Първо, беше кръстена на Ленард също както тя — на дядо си, когото никога не бе срещала (Нора беше кръстена на бащата на баща им, Норман). Харесваше ѝ, че залата не бе толкова пренаселена, колкото по-популярните изложби, динозаврите или синия кит — в почивните дни през онези стаи беше почти невъзможно да се мине, какво остава да откриеш местенце, където да седнеш на спокойствие с бележника си. „Северноамерикански птици“ беше стара, отживяла изложба от полеви образци, закрепени по стените зад стъкло. Представляваше по-скоро коридор, през който да минеш, отколкото цел.

А и Луиза обичаше експонатите птици, въпреки че бяха старомодни и малко плашещи. Любимата ѝ витрина беше „Лястовици, мухоловки и чучулиги“, защото птиците бяха в полет и изглеждаха почти като живи. Най-малко любимата ѝ — „Чапли, ибиси и лебеди“, защото големите птици изглеждаха странно и се чувстваше неловко. От чиста любов към езика харесваше витрината, пред която бе сега — „Орехчета, зидарки, дърволази, синигери, присмехулници, сойки и гарвани“. Искаше ѝ се да знае на какво се присмиваше присмехулникът и дали зидарките зидаха нещо. Сигурно можеше да потърси в „Гугъл“, но предпочиташе да се чуди.

Дори в относително слабо посещавания коридор обаче рядко я оставяха на спокойствие. Хората непрекъснато гледаха през рамото ѝ и задаваха въпроси какво рисува или защо, или дори още по-зле — просто стояха и зяпаха в неловко мълчание. А и децата! Постоянно ѝ досаждаха и питаха дали може и те да рисуват. Родителите им също не бяха по стока.

— Може би, ако попиташ учтиво — бе казала една майка на сина си, докато Луиза се опитваше да скицира чучулигите в полет точно преди да ѝ изтръпне кракът, — тази мила дама ще сподели с теб листовете си и ще ти покаже как да рисуваш.

— Тези не са за деца — отвърна рязко Луиза, докато събираше моливите си с пресован въглен и пастелите си от земята.

— Защо не иска да споделя? — измрънка момченцето.

— Не знам, скъпи — въздъхна майка му. — Не всеки е добър в споделянето като теб.

— Боже — извъртя очи Луиза и затвори със замах бележника си. Майката ѝ хвърли презрителен поглед и отмина.

Луиза започна да събира хартиените листове от земята около себе си. Една от рисунките не беше ужасна. Тази с малкото момченце, изпаднало в гневен пристъп, когато баща му отказа да му купи плюшен тюлен от магазина за подаръци. Бе се хвърлило на земята и бе заровило глава в ръцете си, раменете му потръпваха. Луиза го бе скицирала набързо и бе успяла да улови отчаянието в раменете му, краката му, които се мятаха в безпомощна ярост; едната му ръка се протягаше с разперени пръсти към вратата на магазина за играчки, където обектът на желанието му беше извън обхвата му.

— Тюлен-че! Тюлен-че! — извиваше глас детето, баща му накрая се принуди да го отнесе, крещящо и пищящо, в близката тоалетна.

Другите рисунки на хора, нахвърляни набързо, докато гледаше посетителите, които се движеха из просторните зали, не бяха точно лоши, но не бяха и страхотни. Никога не успяваше да предаде точно пропорциите на чертите на лицето. Причината, поради която момченцето се бе получило по-добре — знаеше си го — беше, че лицето му бе скрито. Не искаше да мисли за значението на това, че не можеше да рисува очи, прозорците към душата, най-важното нещо, което трябваше да усвои един художник. Не ѝ бе убегнало, че всички

птици в залата на Ленард К. Санфорд бяха без очи, в очните им кухни бяха сложени малки парченца памук.

— В художествено училище ли отиваш? — беше попитала Симон веднъж, след като Луиза ѝ позволи да види някои от графиките си.

— Не — отвърна Луиза. Бе споменала художествено училище веднъж и майка ѝ бе пребледняла. Художественото училище за Мелъди не беше истинско училище.

— Защо не? — учуди се Симон.

— Защото искам да получа добро общо образование — каза ѝ Луиза, като повтори думите на майка си. — Художественото училище е по-скоро като професионално училище.

— И какво му е лошото на професионалното училище?

Луиза се засмя нервно. Не бе сигурна дали Симон е сериозна, или саркастична.

— Наистина — продължи Симон, докато все още прелистваше рисунките на Луиза. — Медицинското училище е професионално училище, както и правното.

— Но там се завършва магистратура, различно е — обади се Нора. Понякога ѝ се струваше, че Симон леко се заяжда с Луиза.

— Така е — съгласи се Симон. — Но ако обичаш изкуството и искаш да рисуваш, защо да не отидеш на някое място, където ще станеш по-добър в това, което обичаш?

— Някои от колегите, които сме прегледали, имат отлични допълнителни програми за изкуство — обясни Луиза.

— Колко сте прегледали?

— Четиринайсет — каза Нора.

Симон избухна в смях.

— Вече сте прегледали четиринайсет колежа?

— Забавно е. Харесва ни — оправда се Луиза. Знаеше, че звучи отбранително, и ако беше честна, щеше да е доволна никога повече да не погледне друг колеж. — Добре е да можем да сравняваме, за да знаем кои са подходящи.

Симон поклати глава и леко изсумтя.

— Леле. Вие наистина сте се вързали на тия глупости за влизането в колеж. — Тя измъкна една от рисунките от купчината и я подаде на Луиза; беше от любимите ѝ, мек пастел на входа на музея по

здрач. Направила го бе набързо и си бе позволила да интерпретира свободно; музеят изглеждаше по-скоро като планина, отколкото като сграда, а улицата под него с преминаващите си коли напомняше на бушуваща река от цвят и движение. — Това наистина е красиво — каза Симон, която звучеше по-искрено, отколкото Луиза някога я бе чувала. — Знам точно какво е, реалистично е по този начин, но е и някак абстрактно. — Тя завъртя листа вертикално. — Вижте, дори от този ъгъл пак става — имам предвид перспективата. — Луиза беше изненадана и доволна да види, че е права. Симон ѝ подаде рисунката обратно. — Това е стегнато. Сложи го в рамка. Трябва да направиш още като него. И наистина трябва да провериш „Праг“ и „Парсънс“. Както и RISD^[1]. Ще измисля и още няколко места да добавим в списъка ви.

Луиза си погледна часовника. Беше късно и трябваше да намери Симон и Нора, които сякаш винаги губеха представа за времето. Бяха се разбрали да се срещнат в Залата на тихоокеанските народи, която изглеждаше празна, с изключение на едно френско семейство, скупчило се около копие от стъклопласт на глава от Великденските острови, извисяваща се в единия край на помещението. Когато Луиза се приближи, те я помолиха да ги снима с един от телефоните им и многократно ѝ благодариха, като им показа кадъра, на който всички се усмихваха с отворени очи. Тя реши да погледне набързо изложбата на Маргарет Мийд, която обожаваше. Запътвайки се към стъклените витрини, мина покрай малък тъмен коридор и след това се върна смутена, тъй като бе прекъснала някаква двойка в интимна прегръдка само за да отбележи, преди да се обърне, че единият участник в двойката носеше червено шведско сабо на дупки, точно като нейното. И на Нора.

Луиза усети как вратът и лицето ѝ почервеняват. Искаше да избяга, но не можеше да помръдне. Нора се бе подпряла на стената и ризата ѝ бе разкопчана до кръста. Дланите на Симон се движеха под ризата. Очите на Нора бяха затворени, ръцете ѝ висяха безжизнено отстрани. Луиза видя как пръстите на Симон се движат нагоре, към белия обикновен сутиен на Нора. „Моля те“, чу да казва Нора и след това видя как палецът на Симон погали зърното на Нора през износения памук. И двете изстенаха. Луиза се обърна и побягна.

[\[1\]](#) RISD, Rhode Island School of Design — Училище за дизайн на Роуд Айланд. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Ефрейтор Вини Масаро знаеше, че децата, които идват в пицарията на баща му, го наричат Робокон. Както и да е. Някой ден щеше да се пресегне и да хване едно от тях с щипките в края на ужасяващо сложната си изкуствена ръка, най-вероятно онова пълничкото, червенокосото; щеше да изтрие усмивката от лицето му. Може би щеше да го хване със здравата си ръка, ръката от плът и кръв, и щеше да остави хлапето да се люлее на няколко сантиметра от земята, докато удря дебелията му, луничавата буза с един стоманен пръст, карайки го да плаче и да моли за милост, да се извинява през разтърсващите ридания. Вини вече си представяше балончетата от сополите му.

Спри.

Дай отначало.

Не това беше въображаемият сценарий, на който Вини трябваше да се отдаде, не беше *позитивен или утвърждаващ*, не така го бяха учили да *управлява гнева си*. *Спри и дай отначало* бе една от техниките, които трябваше да *прилага* за гнева, според терапевта му, който не трябваше да се бърка с физиотерапевта му или с терапевта му за протезата, или с ерготерапевта му, който бе предложил терапията за овладяване на гнева, когато Вини използва металните щипки на чисто новия си, финансиран от правителството крайник, за да превърне едно пате играчка в милиони парченца дунапрен в деня, в който не успя да вдигне и спусне жълтото патенце дори веднъж.

Вини си пое дълбоко въздух. Затвори очи. *Дай отначало. Отначало. Отначало.* Представи си как отива до масата на децата и се смее заедно с тях, показва им ръката си, сърдечно им обяснява колко е сложна технологията, как някои от краищата на нервите му са възстановени хирургически, за да може реално да контролира изкуствения крайник с мозъка си.

— Предполагам, че съм Робокон — щеше да им каже, — отчасти човек, отчасти робот.

— Леле — щяха да възкликнат децата. — Може ли да я пипнем?

— Разбира се — щеше да отговори Вини, след това щеше да се засмее и леко да тупне някое от тях по рамото (с истинската ръка). — Давайте — щеше да ги окуражи, — пипнете я. Върши същата работа като старата ми ръка. Не ѝ става топло или студено, нито мога да я порежа или насиня. По-добра е от старата ми ръка!

По-добра, освен ако не си Ейми, бившата годеница на Вини; в този случай новата ръка определено не беше по-добра от старата ръка. Ако си Ейми, се преструваш, че нямаш нищо против новата ръка, лепваш мрачна усмивка на лицето си, декламираш баналности, като „има значение това, което е вътре“, до деня, в който Вини, най-накрая започнал да се отпуска, небрежно постави ръката си на кръста ѝ и тя потръпна. Вини не усети потръпването, разбира се (Ей, деца! Новата ръка не усеща предателството!), но го видя; не беше сляп. Още по-зле, тъй като неволно я бе докоснал с роботската ръка, дори не получи удоволствието да усети как пръстите му потъват леко в меката гънка от плът над хълбоците ѝ, която обичаше толкова много; не можа да усети нищо, преди да види отдръпването ѝ, а след това погледа ѝ, ужасен и...

Спри. Дај отначало.

Мислено той отново се върна при децата на масата и си представи как дори червенокосото щеше да спре да се подхилва. Как всички щяха да бъдат впечатлени, когато вдигнеш малката, пластмасова, мазна солница. Не по-големият картонен контейнер с чесън на прах, чието присъствие Вини смяташе за обидно. По-добре да не започваше как мексиканците в квартала покриваха перфектно подправената си пица с чесън и понякога дори и лют сос, който вадеха от джобовете си в малки бутилки за пътуване, сякаш дядо му, чиито рецепти Вини и баща му, Вито, все още следваха, не се бе научил да прави доматиения сос в Неапол, където бяха изобретили шибания доматиен сос.

Спри.

Щеше да вдигне истинската солница и изискано да изтръска няколко зрънца в дланта си от плът, след което щеше да ги хвърли през лявото си рамо, за да изгони дявола, както го бе учила баба му. Децата щяха да ръкопляскат.

— Да — щеше да каже Вини, завършвайки демонстрацията си с нещо *позитивно и ориентирано към бъдещето*, избягнал горчивината

и самоомразата. — Аз съм един от щастливците — щеше да заяви и да им намигне, все едно беше проклета филмова звезда.

Там бе въпросът: Вини беше един от щастливците и го знаеше. Можеше да загуби повече от един крайник. Можеше да умре. Когато бомбата избухна, можеше да върви от лявата страна на пътеката вместо от дясната, като приятеля си Джъстин, който бе жив, но не наистина. Нареккоха го увреждане на мозъка вследствие на травма вместо това, което си беше — шибано малоумие. Джъстин, у дома си във Вирджиния, седящ и лигавец се пред телевизора по цял ден, всеки ден, къпан от майка си и хранен с лъжица от баща си, изкарван с количката на верандата за малко слънце и свеж въздух, така че съседите да надничат от прозорците си и да се чувстват благословени, да клатят глави и да си казват: „Слава богу, че не се случи на нас.“ Джъстин, носен до леглото си всяка вечер от брат си само за да се събуди на следващия ден и отново да започне същия депресивен режим, докато най-накрая ритна камбаната и се отърва от страданията си завинаги. Джъстин, който бе на пет кратки дни от приключването на обиколката си и прибирането вкъщи — цял и непокътнат.

Така че, да. Вини беше от щастливците. Късметлия. Все още бе силен, горе-долу здрав. Можеше да поеме семейния бизнес, когато си поискаше, не само пицарията, но и хубавата италианска бакалница от другата страна на улицата, заредена най-вече с вносни стоки, която дядо му бе отворил на Артър Авеню по времето, когато кварталът беше изцяло италиански, само италиански, преди вечно увеличаващия се приток на мексикански семейства през годините. Имаше семейство, което го подкрепяше и поддържаше. Майната ѝ на Ейми. Може и да се ядосваше много понякога, но работеше по въпроса. Опитваше се.

Сега, когато децата си бяха тръгнали от пицарията (подхилвайки му се, знаеше си го), бе малко по-спокоен. По-спокоен, докато не видя по улицата да идва Матилда Родригес и яростта му отново се разпали, защото ето я и нея, вървеше по улицата, все още с патериците, полюляваше се, сякаш беше шибаната Савска царица и Артър Авеню в Бронкс бе кралството ѝ. Изчакваше хората да се махнат от пътя ѝ, да ѝ отворят вратата, да ѝ предложат да ѝ носят багажа. Какво следваше? Рикша? Шибана кадифена пелерина, постлана над локвата?

Не беше редно. Тя трябваше да ходи.

Отпусна глава и си пое дълбоко въздух. *Дай отначало, отначало, отначало.* Опита се да приложи *техника за представяне*, като използва *позитивна историческа референтна рамка*.

Спомни си как се запозна с Матилда, през първите ѝ седмици в центъра по рехабилитация, когато той имаше досадната задача да се справи с новата си ръка. Спомни си колко оптимистична, решителна и флиртуваща бе тя тогава не само с него — не беше идиот — с всички, но все пак бе хубаво. Как пееше често и наричаше всички „мама“ или „папа“, без значение каква бе възрастта им спрямо нейната. Помнеше развяната ѝ тъмна коса и лъчезарната ѝ усмивка, а тя му напомни за розовия пуловер, който Матилда носеше през онези първи седмици. Спомни си как този розов пуловер се опъваше по гърдите ѝ, когато я поставяха на патериците, и за всички ставаше очевидно, че не си бе дала труда да слага сутиен, и как се набираше нагоре, за да разкрие тънкия ѝ кръст. Помисли си как би искал да докосне този розов пуловер, което го накара да се сети за механичната си ръка и как, ако го докоснеше, материалът можеше да се закачи и може би дори да се скъса, и да започне да се разплита. Матилда щеше да погледне надолу към съсипания си пуловер и лицето ѝ щеше да се изпълни със съжаление, може би дори с леко отвращение. А след това щеше да погледне обратно към него с прекрасните си бадемови очи и — виждаше го перфектно — очите ѝ щяха да бъдат изпълнени с жалост.

— Ефрейтор!

Матилда вече бе на входа на пицарията. Беше с братовчед си Фернандо, онзи, който я посещаваше редовно в клиниката, когато бе във ваканция от правното училище. Носеше дамската ѝ чанта и всички торби с покупки. Очите ѝ бяха насълзени от студа, а усмивката ѝ беше предпазлива; знаеше какво смята Вини за патериците, за това, че не носи протезата си.

— Толкова съм гладна. Кълна се, мога да изям пет парчета още сега — заяви тя, докато влизаше в ресторанта и се насочваше към едното сепаре. Вини наблюдаваше Фернандо, който ѝ помогна да седне и да се настани удобно, после плъзна патериците под масата. Съсредоточи се върху *неосъдителен поздрав*. Преброи до десет, преди

да тръгне към нея, и затъкна влажната кърпа за бърсане на чинии, която носеше, в колана на дънките си. Матилда нервно вдигна поглед при приближаването му, бършейки леко протеклия си нос с кърпичка на пицария „Вито“. Вина леко се подпря на масата със здравата си ръка и доближи лицето си до нейното.

— Къде, по дяволите, ти е *кракът*? — попита я.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

В нощта на инцидента миналото лято Лео седеше в спешното напълно, ужасяващо буден. Махмурлия. Вцепенен. Продължаваше да преповтаря в ума си момента на катастрофата, писъците на Матилда и далеч по-страшния момент, в който бе спряла да пици и той се бе изплашил, че е мъртва.

Бяха в съседни стаи в спешното. От време на време той чуваше стенанията ѝ и докторите, които обсъждаха възможността за повторно зашиване. Десният ѝ крак беше почти отрязан при глезена. Преводач от болницата говореше с родителите ѝ.

Стар семеен приятел от шерифството се бе обадил на Джордж Плъм от мястото на катастрофата почти по същото време, по което Лео се бе обадил на Беа. Джордж и Беа си бяха тръгнали от сватбата и бяха пристигнали в болницата заедно.

Джордж веднага обсъди ситуацията с Лео.

— Не ми пука какво си спомняш — каза му тихо. — В този момент не помниш нищо. Претърпял си мозъчна травма. — Кимна към кървящата му брадичка. — Разбра ли?

Лео гледаше как Беа слуша през завесата и не знаеше дали да се надява, че испанският ѝ все още е добър, или подобно на много от талантите ѝ, не се бе влошил. Слушаше внимателно; главата ѝ беше наведена и той забеляза, че горната част на раменете ѝ бе леко изгоряла от слънцето. Роклята ѝ, като почти всичко, което притежаваше, беше стилна — къса, черна и без ръкави — и тя стоеше с ръце, увити около себе си, сякаш се опитваше да се стопли в хладния въздух на климатизираната болница.

На Беа не ѝ беше студено; концентрираше се да разбере толкова от разговора, колкото можеше, което бе горе-долу всичко. Убягваха ѝ някои медицински термини, но разбра, когато преводачът обясни на родителите на Матилда за нищожните шансове за успешно пришиване. Впусна се в подробности за усложненията, шансовете за отхвърляне, силните лекарства, дългия престой в болницата и рехабилитацията, от които Матилда щеше да се нуждае през идните месеци. Много, много

дългият път напред с пришиване, което въпреки всичко можеше да приключи с евентуална ампутация на крайника. Бащата на Матилда каза на преводача, че нямат осигуровка и че са всъщност нелегално в страната.

— Това няма значение в момента — чу Беа да отвърща преводача; тонът му беше настоятелен, но мил. — Имате право на подходящо лечение.

Една от сестрите внимателно го прекъсна:

— Нямаме много време за решение дали да пришиваме отново, или не. Трябва да подготвим крака.

Беа чу майката на Матилда, която се обърна към доктора и съпруга си на английски със силен акцент.

— Какво е живот без крак? — попита тя. Мъката в гласа ѝ беше сърцераздирателна. — Какво бъдеще ще има тя? Как ще върви? Как ще работи?

— Не, мами, не — обади се Матилда от леглото, гласът ѝ бе лепкав и унесен от шока и морфина. — Мъжът от колата ще ми помогне. Той познава хора. Които се занимават с музика. Беше просто катастрофа. Лоша катастрофа. Той ще ми помогне. Няма вече да работя като сервитьорка.

— Твоята музика? — отвърна майката недоверчиво. Премина на испански, тонът ѝ беше остър и изплашен. — Ти си изгуби крака, а този мъж ще те направи звезда?

— Трябва да се махна отгук — примоли се Матилда.

Преводачът говореше с доктора, но Беа не можа да чуе какво си казват. Върна се обратно при Лео, който все още стискаше окървавено парче от бялата блуза на Матилда в ръцете си. Сестрата бе промила раната и бе отишла да вземе конци, за да зашие брадичката му. Джордж посочи към завесата.

— Чу ли нещо интересно?

Беа се поколеба. Онова, което бе чула, не ѝ влизаше в работата; информацията не се отнасяше до нея, за да я споделя. Познаваше Джордж.

— Беа?

— Горедолу — отвърна. — Решават дали да ампутират.

Джордж въздъхна.

— Това не са добри новини.

Беа се обърна към Лео. Под флуоресцентната светлина в спешното, с разцепена брадичка, кървясали, воднисти очи и нефокусиран поглед, той изглеждаше уморен и изплашен. Опита се да се усмихне. За момент заприлича на малко момче и тя взе ръката му.

— Не знам какво се случи — каза й. — В единия момент отивахме...

— Шшшт — спря го Джордж, като вдигна ръка. — Ще има време за всичко това по-късно.

Лео стискаше ръката на сестра си толкова силно, че пръстите й изтръпнаха.

— Внимателно, Супермен — размърда ги тя и леко разхлаби хватката му.

— Супермен. Точно така. — Той леко докосна брадичката си и трепна. — Би ми бил от полза сега. Да отлети и да обърне посоката на въртенето на Земята, за да върне времето назад.

— В момента преди да раздадат сухите ордъоври с раци ли? — подхвърли Беа в опит да го разсее от плача, който долиташе от другата страна на завесата.

— По-скоро преди началото на 2002-ра — въздъхна брат й.

Това й звучеше добре — 2002-ра, годината преди да продаде „Скрито-покрито“ и да срещне Виктория. Тък беше още жив, книгата й бе току-що издадена. Годината, която в съзнанието на Беа беше разделителната линия. Тъкмо тогава онзи Лео, когото обичаше и бе един от най-близките й приятели, постепенно бе започнал да изчезва и да се превръща в напълно неузнаваем човек.

Лео изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да заплаче. Тя се боеше за него.

— Как стигнах дотук? — попита той. Беа се опитваше да не гледа раната на брадичката му. Щеше да му остане белег. — Как можах да се издъня така жестоко?

Въпреки обстоятелствата сърцето на Беа се помъчи да долови нещо, наподобяващо самоанализ и разкаяние; нещо, което да напомня извинение от Лео. Отдавна не му се бе случвало.

— Всичко ще бъде наред — увери го тя безпомощно.

— Не съм сигурен в това — отвърна брат й. От другата страна на завесата беше настъпила лека суматоха. Родителите спореха на

испански, а преводачът се опитваше да се намеси. — Мисля, че май изобщо няма да е наред — довърши Лео.

Беа сложи ръка на гърба му и той леко се наведе към нея. Тя повика Джордж с ръка и заговори тихо и бързо, преди да е размислила.

— Чух и още нещо.

— Какво? — попита Джордж.

— Родителите нямат документи.

Джордж се усмихна за първи път, откакто бе пристигнал в спешното.

— Това е много по-добра новина. Чудесно свършена работа. — Той насочи показалец към Лео. — Все още ще ти струва цяло шибано състояние, но това мога да го използвам.

От другата страна на завесата гласът на Матилда се извиси над неспирните караници, висок и настоятелен:

— Тумело, мами, тумело!

Тумело. Махни го. Махнете крака. След това преводачът се обърна към хирурга:

— Искат да ампутираме.

— Мисля, че това е правилното решение — отвърна той.

— Ще направим чист разрез. Ще оставим колкото е възможно повече от костта.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Западна седемдесет и шеста улица, призори. Беа седеше в здрача преди изгрева, държеше с две ръце чаша чай от лайка и чакаше топлината от любимата си чаша — която получи като награда през онази самотна година, когато се поддаде на увещанията за набиране на средства по радиото — да сгрее вкочанените ѝ пръсти. Кухненската маса беше на зимното си място, неудобно свряна в един вътрешен ъгъл, като отчасти блокираше входа към всекидневната, но бе достатъчно далеч от голата стена и двата стари прозореца, които гледаха към вентилационна шахта, населена с обезпокоителен брой гълъби и един Бог знае колко гризачи. Беа разбираше, че е късметлийка, задето изобщо има прозорци в кухнята; че поначало е късметлийка, задето има толкова голяма кухня, та в нея да се побира маса, но повдигащите се с въженца прозорци изолираха точно толкова, колкото би изолирало парче домакинско фолио. Износеното дърво се подуваше от лятната жега, а пластове стар боя и маджун ставаха податливи и гумени, което правеше прозорците невъзможни за отваряне. През зимата дървото се свиваше и пропускаше абсурдни количества студен въздух. Беа седеше, нахлузила дебел пуловер над нощницата си, и чакаше издайническото съскане и бумкане от радиаторните тръби, което показваше, че е шест и трийсет и остават само още десет минути, докато стаята се затопли прилично. Станала бе твърде рано; беше студено.

Не можеше да спи поради две причини. Първата беше заради ужасното парти у Силия. Втората без съмнение бе пряко свързана с първата: сънува обезпокоителен сън за Тък. Не го сънуваше често, което беше хубаво, защото той обичайно бе напрегнат и ядосан в сънищата ѝ. Тъкър от сънищата не можеше да говори точно както бе и в края на живота си, след удара. Понякога той записваше нещо в съня ѝ, но тя никога не успяваше да го прочете — или думите бяха замъглени, или губеше листчето, или в редките случаи, когато успяваше да прочете написаното, изобщо не успяваше да си го спомни, когато се събудеше сутрин. Понякога сънищата преследваха Беа цял

ден и тя ставаше неспокойна, нервна и мрачна. Като днес. Чудеше се защо връзка, която беше толкова здрава и подкрепяща в истинския живот, бе толкова тревожна в сънищата ѝ. Тя реши, че Тъкър представлява онази част от подсъзнанието ѝ, която се бори с писането, и в това имаше здрав смисъл: защото дълбоките кътчета на съзнанието и душата ѝ бяха избрали него като правилното средство, което да ѝ представи неудовлетворението ѝ от самата нея. Бе починал преди почти три години и Беа все още постоянно мислеше за него, предимно за него такъв, какъвто беше, когато се запознаха — стоеше пред аудиторията, четеше поезия на студентите си, омайваше ги с мелодичния си глас, гласа, който така жестоко бе изгубил в края на дните си.

Беа се бе записала в курса на Тъкър след излизането на книгата си и след една година в Севиля, където се чувстваше толкова дезориентирана и без посока, че правеше малко неща, различни от това да седи по тапас барове, да пуши и да пие шери, докато упражняваше испанския си и пишеше забавни картички на приятелите си. Прибра се, като говореше испански почти безгрешно, но с празни ръце откъм написани думи.

— Защо не се присъединиш към група по писане или не се запишеш за курс? — бе предложила Стефани, все още без да се притеснява.

— Курс? — попита Беа.

— Не за художествена проза, за нещо друго. Поезия. Документалистика. За да смажеш колелцата. Може да е забавно.

— Например да отида в „Ню Скуул“^[1] и да се запиша за „Въведение в поезията“? — Беа беше бясна. Тя имаше магистърска диплома по изящни изкуства.

— Не, разбира се, че не. Нещо подходящо за твоето ниво. Какво ще кажеш за часовете на Тъкър Макмилън в Колумбийския университет? Удивителен е. Можеш да провериш.

Беа не обърна внимание на предложението на Стефани само за да се намери след няколко дни на парти, застанала пред Тъкър. Беше като хипнотизирана. Той имаше приятни и остри черти по начина, по който някои по-възрастни мъже най-накрая дорастаха до благородните си черти в средната възраст. Виждаше неговите снимки, където беше по-млад и по-слаб и изглеждаше потиснат от собствената

си физика — твърде голям нос, твърде плътни устни, твърде стърчащи уши — но когато го срещна, някаква магия от времето, обстановката и ерозията на лицето му го направиха красив. А и гласът му. Едно от нещата, за които съжаляваше най-много в живота си (и това означаваше нещо), бе, че нямаше никакви записи на гласа му.

— А, Беатрис Плъм — каза той тогава, като взе едната ѝ ръка между своите и ѝ отдели цялото си внимание. — Прекрасна като на снимката си.

Беа все още не знаеше дали не ѝ се подиграва. Беше скоро след като излезе „литературната“ статия и въпреки че фотографът ѝ бе направил сякаш стотици снимки — на бюрото, подпряна на прозореца, свита на стола — бе избрал да ползва един от може би трите кадъра, които щракна в самия край на деня, когато тя, изтощена, се свлече на леглото за минутка, докато той сменяше обективите. „Задръж така“, ѝ бе поръчал, бе застанал на стола до края на леглото и я бе снимал отгоре, полулегнала, с ръце, изпънати до нея, като изглеждаше сънлива и явно съблазнителна (тя беше флиртувала малко с фотографа, но не и със света). В различни медийни сайтове се бяха подиграли със снимката, за нея се изписа много повече, отколкото за нещата, които бе казала в статията. Все още я беше яд за глупавия кадър, който във всеки друг случай, ако не бе свързан с работа, щеше много да ѝ допадне.

— Не беше снимката, която аз бих избрала — отвърна тя, като се опитваше да звучи пренебрежително, а не отбранително.

— Защо не, за бога? — Тъкър се взря в нея толкова настойчиво, че Беа отстъпи няколко крачки. — Жълтата рокля, слънчобранът, онези висящи патици. Мисля, че е брилянтно. Силно.

— О — отдъхна си тя, — и аз харесвам тази снимка.

— Не знаех, че има и други — рече той. — Ще трябва да ги намеря.

— Тази е най-хубавата — увери го Беа. Усещаше как лицето и вратът ѝ се изчервяват и опита да се отдръпне. Тъкър така откровено я зяпаше. Беше вълнуващо.

— Остани за малко. — Той сложи ръка на рамото ѝ и тя усети как цялото ѝ същество засия. — Всички тук са скучни. Остани и ми разкажи някоя интересна история.

Следващата седмица тя се появи в неговия курс и продължи да го посещава до края на годината. Беше добра ученичка, сериозна и трудолюбива, тиха и скромна. Не бе велика поетеса, но Стефани се оказа права; беше забавно да вършиш нещо ново, нещо без конкретен резултат или принуда да го направиш.

Беа изчака, докато завърши курса на Тъкър, за да спи с него. Той предполагаше, че нежеланието ѝ идва оттам, че е с почти двацет години по-възрастен, женен, с пораснали деца, но не беше никое от тези неща. Беа просто не искаше да прави секс с учителя, не искаше това да бъде началото на историята им и дотогава — когато вече не бе въпрос дали, а кога ще бъдат заедно — беше ясно и на двама им, че в действителност ще имат история.

Или поне това беше приказката, която съчини за Тъкър, и тя бе отчасти вярна, но имаше и още нещо — Беа обичаше властта, която ѝ осигуряваше неговото желание. Неспособността ѝ да напише нещо значимо за романа, я караше да се чувства като самозванец, дори изплашена, а неговото желание беше утеха. Тя обичаше тайната за онова, което със сигурност щяха да направят. В началото флиртуваше с него безпощадно. Искеше лични консултации, за които се обличаше така, сякаш щеше да бъде събличана, макар да знаеше, че това няма да се случи. Носеше похотта му наоколо като магическа монета в джоба си, която можеше да похарчи, когато реши, че е готова.

Той се сдобил с апартамента в Горен Уестсайд скоро след като започнаха връзката си; искаше място, където да прекарва времето си с нея, и то да не е пълното с хлебарки студио, в което тя живееше под наем в Долен Ийтсайд, където понякога имаше по някой припаднал във входа наркоман. Би напуснал жена си — децата му бяха големи, а жена му преподаваше в Дъблин през по-голямата част от годината — но на Беа ѝ харесваше сегашното им положение. Трябваше ѝ усамотение.

Когато разглеждаше изминалите години като логични стъпки, не ѝ се струваше толкова ужасно. Излизането на сборника с разкази, след това годината, прекарана в Севиля в опити (неуспехи) да пише онова, което наричаше роман за формирането си. Годината след Севиля, когато се завърна в Ню Йорк и приемаше всяка покана — четения, конференции, интервюта, дискусии — и срещна Тък. Следващата година, когато Тък я караше да отказва всяка покана, защото пишеше

(най-накрая!), и последвалите две години (в които все още пишеше), когато поканите спряха. Годината, в която тя изостави онова, което бе започнала да нарича духовно израстване, и започна да работи с Пол Ъндъруд, тъй като авансът ѝ беше отдавна похарчен. Годината, в която се отказа от работата и се съсредоточи отново върху романа за формирането си. Ударът на Тъкър и последствията — две години, в които Беа се грижеше за него, обичаше го и не пишеше. Смъртта му и годината, която тя прекара съкрушена от скръб и в опити веднъж завинаги да спаси романа (сега комбинация от първия и втория, катастрофа за неособено духовно-тромаво израстване). Миналата година, когато се отказа окончателно. Единайсет години живот и мъки, работа и несполучливи страници — когато го разбиеше по този начин, не изглеждаше толкова необяснимо. Но какво бе правила всеки ден? Как бяха минали толкова много години, дни, като нямаше нищо, с което да се похвали, освен работата в „Хартиени фибри“? Нямаше впечатляваща заплата. Нямаше деца. Нямаше връзка. Нямаше дори проклет домашен любимец.

Когато Тъкър умря, тя се бе приготвила да освободи апартамента. Това беше единственият път в живота ѝ, когато бе помолила Франси за аванс, базиран на Гнездото, единственият път в живота ѝ, когато дори бе помислила за него. Остана изумена, когато получи обаждането от адвоката на Тък, който ѝ каза, че апартаментът е неин. Направо неин, без ипотека. Тъкър се бе притеснявал за нея; държеше се с пренебрежение и съмнение към неясната легална и финансова структура на Гнездото.

— Ако наистина ще получавате пари от доверителен фонд, би трябвало да има финансови отчети, изпълнител, различен от лудата ви майка, някой, който да се грижи за интересите ви.

Беа му се изсмя.

— Не знаеш за какви хора говориш. В моето семейство е така.

Е, беше се оказал по-прав, отколкото тя си представяше. Но благодарение на него не се притесняваше за това как, кога и дали Лео ще ѝ върне парите. Апартаментът бе нейното гнездо, буквално и метафорично. Можеше да остане там вечно и да се справя със скромни приходи. Можеше да го продаде, да се премести на някое по-достъпно място и да живее спокойно дълго време. Семейството ѝ не знаеше, че е собственик; това не им влизаше в работата.

Тя избягваше да мисли за сумата в брой, която Тъкър също така ѝ бе оставил и която бе почти същата като частта от аванса, която накрая трябваше да върне обратно на издателя си. Предпочиташе да я смята за притеснително, но щастливо съвпадение, а не за онова, което дълбоко в себе си знаеше, че беше: нещо, което Тъкър бе осъзнал за нея, а тя самата не бе могла да си признае.

В снощния сън Тък се опитваше да ѝ каже нещо важно. Драскаше бясно по лист хартия със здравата си ръка, но Беа не можеше да разчете думите, не можеше да държи очите си отворени и погледа — фокусиран. Зачуди се, не за първи път, какво би си помислил той за новата ѝ творба. Представяше си, че би я одобрил.

Изправи се и започна да оправя бъркотията по масата: купчини бележници; няколко писалки и две шишенца с мастило; кълбета мериносова вълна и ръчно вретено. Искаше да изплете ръкавици за близначките на Мелъди, имаше няколко идеи как да ги украси. Вдигна малко пликче с трева и листчетата за свиване. За един кратък момент обмисли дали да се престори, че все още е неделя, да се напуши и да плете цял ден. Можеше да се обади, че е болна; Пол нямаше да има нищо против да си остане вкъщи. Но не биваше. Не можеше.

Радиаторът най-накрая се включи. Тя вдигна „Събрани стихове: Една Сейнт-Винсът Милей“^[2], която четеше, откакто се събуди, като мислеше за Тък и стиховете, които той обичаше. Пръстите ѝ бяха толкова вкочанени, че изпусна всичките 758 страници и книгата се приземи на неравния дървен под с трясък и силно ехо. Преди още дори да се е съвзела, съседът ѝ отдолу започна да блъска по тавана с дръжката на метла. „Сигурно носи метлата из апартамента със себе си — помисли си Беа. — Сигурно спи с проклетата метла.“ Дали изобщо спеше? Или просто си седеше, нащрек, стиснал метлата си, в готовност за звуковите ѝ нарушения.

— Съжالياвам, Хари! — викна тя надолу през радиатора.

Не съжالياваше. Не харесваше Хари, около седемдесетгодишен вдовец, който винаги бе живял на долния етаж. През годините тя бе осъзнала, че лесно може да го успокои с чести извинения на глас. Колкото по-малко внимание обръщаше на тропането, толкова по-лесно и често го провокираше. Той блъскаше, когато Беа изпуснеше ябълка, когато направеше две крачки с обувките си с токове. Хари беше неприятен, но тя разбираше, че бе самотен и техният ритуал го

утешаваше, свързваше звуците от нейния живот с тишината на неговия, и дори ако връзката се състоеше от непрекъснати оплаквания и извинения, тяхното взаимодействие с повик-и-отговор го успокояваше.

И все пак кога щеше да започне да оглушава? Не беше ли твърде немощен, за да живее сам? Понякога си фантазираше как Хари умира и семейството му ѝ предлага неговия апартамент на много добра цена, доста под пазарната. Синът му я харесваше; понякога ѝ се обаждаше, за да се увери, че Хари е добре. Живееше в Чикаго и не се прибираше толкова често, колкото трябваше. Ако тя притежаваше апартамента на Хари, щеше да пробие пода, да сложи семпло спирално стълбище, както бяха направили хората от апартамент „Д“. Щеше да има два етажа и никога вече нямаше да ѝ се наложи да се мести. Можеше да си направи истински кабинет с нормална библиотека. Стая за гости.

Разбира се, дори и да получиеше някаква невероятно ниска цена като за вътрешен човек, не беше в състояние да купи нищо — не и без Гнездото. Като си помисли за Гнездото, се сети за новите си страници (бяха добри!), след това за Лео, което я върна обратно към Тъкър от съня и тогава си запали джойнт. Зачуди се дали Лео щеше да се отбие до офиса днес. Може би щеше да го покани на обяд и да се пристраши. Представи си как му връчва новата творба, как той я чете и реагира с ентузиазъм и въодушевление, как възкликва: „Знаех си, че можеш!“.

Някога Лео беше най-големият ѝ фен. Грижеше се за нея. Спомняше си, че когато бе първа година в гимназията, а той караше последната, беше позволила на Конър Белигам да ѝ прави разни неща върху задната седалка на колата си на училищния паркинг след събиране за литературното списание; Лео беше редакторът, а тя — в екипа. Докато с Конър се натискаха, Беа бе едновременно възторжена и разочарована. Възторжена, защото му бе хвърлила око от седмици. Освен че беше хубав, популярен и председател на класа, бе предал шокиращо добър разказ в списанието и тя не можеше да спре да мисли за творбата, за автора или за последния ред от разказа: „Ядосан, наполовина влюбен в нея и ужасно разкаян, аз се извърнах“. Разочарована, защото той отказваше да говори с нея за писане. Не го разбираше. Нито как някой, който, честно казано, изглеждаше малко глуповат, можеше да напише нещо толкова трогателно.

— Пийни си още — бе казал Конър, подавайки ѝ малка манерка. Тя заблестя, сребриста и тежка, в ръката ѝ. — Ирландско уиски. На баща ми. От доброто.

— Някои от любимите ми писатели са ирландци — бе отвърнала тя.

— Така ли? Ами гарантирам ти, че това пият.

— Кои са твоите любими писатели? — Беа се усмихна широко, като се опитваше да го накара да погледне към нея, а не през прозореца.

Конър поклати глава и леко се засмя.

— Имаш много праволинеен мозък, знаеш ли?

Тя сви рамене, вдигна манерката към носа си и си пое дълбоко въздух, представяйки си, че вдъхва Ирландия — изненадващо сладката ферментация, след което бързото ужилване и сгряването, опияняващия аромат на торф и пушек.

— За дъртия мръсник — каза Беа, вдигна манерката и отпи голяма глътка. Хареса ѝ. На Конър също. Конър я харесваше! Изпи още малко, смяха се, не беше сигурна за какво точно, след което отново се целуваха и ръцете му започнаха да слизат по-ниско. Тя се вцепени.

— Отпусни се — подкани я той. Беа отпи дълга глътка от манерката, после още една. Усети нещо по студената, метална повърхност. Вдигна я към прозореца и на светлината на уличната лампа прочете посвещението.

— Какво значи „трапер“? — попита го.

— Нищо. Глупав прякор.

— Мисля, че е по-добре да тръгвам. — Осъзна, че започваше сериозно да се напива.

— Не си отивай — спря я той.

— Погледни навън. — Гласът ѝ звучеше дрезгаво. — Започва да вали сняг. Трябва да се прибирам. — Навън бе тъмно и ѝ беше трудно да фокусира. Конър се приближи още и този път ръката му успешно се вмъкна под полата ѝ.

— „Да, в пресата го писаха — прошепна той в ухото ѝ, — страната спи под преспите, навсякъде безспир се сипе сняг.“

— Джойс — прошепна тя в отговор, като се обърна пак към него.

— Да — кимна Конър. — Джойс. Харесвам Джеймс Джойс. Ето един автор, когото харесвам.

И това беше. Решителността ѝ се стопи и стиснатите ѝ колене се разтвориха като венчелистчетата на разцъфващ божур. Не си помисли нищо, когато той не се обади през уикенда. И си каза, че вероятно не я е забелязал, когато мина покрай шкафчето му рано в понеделник сутринта. На обяд Беа отиде до масата, на която седеше Конър, и постоя за минута, докато очакваше да я забележи, да ѝ се усмихне и да я покани да седне. След твърде много удари на сърцето, след като приятелите му я зяпнаха, половината — объркани, другите — подсмивващи се, той погледна нагоре и повдигна вежда.

— Здравсти — каза тя, като се опитваше да задържи объркването, защото знаеше, че това, което идва след него, ще е по-лошо.

— Мога ли да ти помогна с нещо, Беатрис?

Знаеше, че лицето ѝ се налива с цвят, знаеше, че вероятно се е изчервила от главата до петите; можеше да усети как коленете ѝ се потят. Някак успя да събере достатъчно въздух и енергия, за да се обърне и да си тръгне. Чу как Конър измърмори нещо на останалите и всички избухнаха в смях, някои блъскаха по масата в гръмогласното си веселие.

(Години по-късно в един феминистки литературен кръжок, по време на дискусия за порнографията, Беа чу за първи път термина „катеричка“ и си спомни с разтърсваща яснота усещането на манерката върху устните си, серния вкус на сребро, миризмата на уиски и торф. С дни и седмици изгаряше от срам, след като осъзна какво е означавало „трапер“ и какво бе имал предвид Конър, когато плъзна ръка под ластика на бельото ѝ в онази нощ и прошепна повече на себе си: „Седемнайсет“.)

— Толкова съм тъпа — повтаряше отново и отново пред Лео, като плачеше и бършеше носа си. — Просто не мога да повярвам, че бях толкова тъпа.

— Конър Белингам? — Лео не схващаше. Конър беше пълен смотаняк.

— Той написа най-хубавия разказ — обясни тя. — Чете ли го? Прочете ли последния ред?

— Онзи, който е задигнал от „Великият Гетсби“? Да, четох го. Късметлия е, че не го издадох за плагиатство.

Беа не мислеше, че е възможно да се чувства по-зле, но се присви одве и изстена.

— Аз съм толкова, толкова тъпа.

На следващия ден Лео съчини хумористично петостишие и го подписа: „Анонимен“. Набра го, направи копия и още предобед почти цялото училище се бе насладило на делото му, което включваше неназован ученик, поредицата му романтични завоевания и момента на задната седалка на колата му, когато момчето хващаше момичето насаме и неизбежно, жалко се изпразваше преждевременно. Самоличността на момчето бе очевидна за учениците, но беше толкова умно описана, толкова лесна за отричане, че не докара никакви проблеми на Лео. А го имаше и следното: ако лично Конър възразеше, това щеше да означава сам да се обяви за човека, който свършва преждевременно, а Лео знаеше, че той никога няма да го направи. В началото всички смятаха, че Беа е „Анонимен“, и въпреки че тя никога не го отрече, всяка от жените, с които Конър се бе държал зле, изяви претенции за авторство и след това започнаха да пишат свои собствени наказателни рими (с нежното насърчение на Лео и често с помощта му) за Конър, а скоро и за други училищни мерзавци. Накрая администрацията се намеси и спря всичко от все по-известния и многоглав Анонимен, който стана звездата на тази учебна година. По-късно Беа си мислеше как глупавото стихче беше всъщност началото на онова, което Лео създаде със „Скрито-покрито“ — поне в началото, преди да се превърне в нещо окаяно и мерзко.

Отвори книгата на Милей на едно от стихотворенията, които Тък обичаше и понякога ѝ четеше: „Моля се, ако ме обичаш, да споделиш радостта ми“. Беше твърде неспокойна, за да го прочете цялото. Напълни отново чашата си с чай. Господи, колко беше възбудена! Колко време бе минало? Отиде в стаята си и прерови чекмеджето до леглото си за миниатюрния вибратор. Извади го и го включи. Нищо. Батериите бяха изхабени.

Погледна нагоре и се видя да стои пред огледалото, плитките ѝ, разхлабени и разрошени от съня, няколко косъмчета покрай лицето ѝ стърчаха сиви и твърди. Беше смъртнобледа, а очите ѝ бяха кървясали и нефокусирани от тревата. Това ли беше тя сега? Жена на средна възраст с неработещ вибратор и купчина изписани страници, които събираше, сякаш бяха умрели котки? Беше много надрусана. Можеше

да чуе гласа на Лена Новак, сякаш се намираше в спалнята ѝ. „Сигурно е трудно да си Беатрис Плъм.“

— Сигурно е трудно да съм аз — каза на отражението си. — Трудно е да си Беа.

Хвърли вибратора обратно в чекмеджето и отиде да си вземе палтото. Сподели радостта ми — това щеше да каже на Лео. — *Прочети тези страници и ми кажи, че са добри, нека да ги има, и сподели шибаната ми радост.*

[1] The New School е частен изследователски университет в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] Една Сейнт-Винсънт Милей (1892–1950) — американска поетеса и драматург, лауреат на „Пулицър“. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Седмици след като (едва) завърши колеж, Джак се премести в Гринуич Вилидж с много конкретна цел: да прави секс, много и много секс. „Васар“ бе донякъде разочароващ в това отношение. Първоначално Джак отдаде липсата на лесен и достъпен секс, който бе решил, че ще дойде заедно със студентската му карта и много съблазнителното му общежитие, на статистиката: като бивш женски университет, в кампуса имаше по-малко гейове, отколкото лесбийки. След това предположи, че проблемът е спинът, който преминаваше като ужасяващ откос през гей обществото. Но обратните във „Васар“ изглеждаха по-скоро гневни, отколкото уплашени. На около сто и петдесет километра на юг, в Ню Йорк, Лари Креймър^[1] надигаше възмутен вой и предимно заможните, предимно белите синове и дъщери на Васар му пригласяха — от сърце. Организирах се, маршируваха, протестираха, задаваха неудобни въпроси, обсъждаха и изискваха. Възмущението, научи Джак, не беше афродизиак; бе изтощително.

Джак не беше точно против активизма, но политиката на кампуса му се виждаше тривиална, почти за смях. Това бе активизъм от най-лесния вид, движен от идеалистична младеж, едва излязла от тийнейджърските си години, която никога не бе напускала очарователната територия на кампуса си в Покипси. Просветлението, подхранвано от изострената чувствителност за смъртта, определено беше логично, но също така изглеждаше безсрамно егоистично по начин, който вбесяваше Джак. Години по-късно той почувства същата нетърпимост към изблика на патриотизъм, който премина през Ню Йорк след Единайсети септември — парадирането с американското знаме от хора, които също така признаваха тихичко, че наскоро са обявили имота си за продан и се оглеждат за къщи в Ню Джърси, Кънектикът или в родните си градове някъде из Средния запад, „никой няма да забие самолет в арката Гейтуей“. Истински патриотизъм, вярваше Джак, щеше да бъде, ако сънародниците му се бяха вгледали в себе си след катастрофата, ако бяха поели част от вината и бяха

признали, че нападението се бе случило отчасти заради това, което правеха по света, а не въпреки него. Но не. Внезапно на всяко публично събитие съседите му, които по-рано не вярваха в бог, се изправяха с ръка на сърцето, за да рецитират искрено клетвата за вяроност и да пеят „Бог да благослови Америка“.

— Ще ми се Кейт Смит^[2] никога да не се бе раждала — каза веднъж Джак на едно вечерно парти, започвайки грозен спор за патриотизма и относителните му достойнства. Жената, която седеше срещу него на масата, не спираше да говори за задълженията на цивилните по време на война и пред лицето на тероризма, до мига, в който той отчупи парче от батетата си и го хвърли по нея. Искаше само да я стресне и да я накара да млъкне, не да я уцели право в брадичката. Дватама с Уокър пропуснаха десерта.

Джак смяташе малките АСТ UP^[3] протести за егоистични. Колко предизвикателно бе да организираш „протестна целувка“ пред едни от най-сексуално разнообразните и благосклонни хора на километри околоръст? Всичко това му се струваше фриволно, неадекватно и изпълнено със себелюбие.

Все пак, когато най-добрият приятел на Джак от университета, Артър, започна работа с Доброволческата организация за здравето на хомосексуалните мъже и покани Джак да бъдат съквартиранти на Бароу Стрийт, Джак се възползва от възможността. Би предпочел Челси, където гей общността бе малко по-млада, малко по-модерна, но и на Бароу Стрийт беше страхотно. Улицата бе изискана по начин, по който Челси не беше, историческа, само на няколко пресечки от „Стоунуол Ин“^[4]. Разбира се, каза на Артър, че ще се радва да бъде доброволец в организацията, нямаше търпение да застане в челните редици, да прави нещо значимо.

Но това, което искаше в действителност, беше да прави секс. Не по убеждения, левичарски, колегиален секс — секс, който изискваше твърде много разговори и съвсем не достатъчно смазка, ами гринуич-вилиджски, кристофър-стрийтски, сваляй гащите, но остави тези кожени гамаши, безмозъчен, главозамайващ, анонимен секс.

Затова явно беше кармично възмездие, щеше да осъзнае Джак по-късно, само няколко месеца след като пристигна в Уест Вилидж, че среща любовта на живота си — Уокър Бенет.

Уокър обичаше да казва, че е роден обратен и на средна възраст. Беше израснал в Гринуич Вилидж; родителите му бяха странстващи професори на хонорар, самообявили се за социалисти, които в някои периоди практикуваха отворен брак или се впускаха в бисексуалността и отказваха договори за постоянна работа, защото за тях не бяха нищо повече от съгласие за опазване на интересите на вече изнежената висша класа. Когато Уокър им призна в гимназията, това беше прието с толкова малко шум, колкото, ако им бе казал, че заменя цигулката с чело.

От ранна възраст той знаеше, че иска живот, различен от този на родителите си, които караха от заплата до заплата, събираха мебели от улицата през нощта, преди да минат камионите за боклук, брояха монетите, паднали между възглавниците на дивана, за да платят за пържен ориз за вкъщи. След като завърши правно училище в средата на осемдесетте, той се завърна в Уест Вилидж, планирайки да работи в същата корпоративна компания, където бе прекарал летния си стаж, само за да се озове обкръжен от съседи и стари семейни приятели, основно гейове, които внезапно се разболяваха и умираха плашещо често и при мистериозни обстоятелства. Искаха Уокър да им съдейства да напишат завещание, да оспорят изгонване от жилището си или да им помогне да разберат застраховката си за нетрудоспособност. Няколко месеца по-късно Уокър имаше повече работа, отколкото можеше да поеме, част от нея идваше от организацията за здравето на гейовете, друга част — от елитното, все още неразкрило се гей бизнес общество. Те му вярваха. Сумите, които вземаше от по-богатите си клиенти, му позволяваха да поеме много благотворителна работа, която обожаваше. Само след една година вече можеше да наеме помощници, да вземе кантора под наем. Скоро стана известен в квартала: Уокър, гениалният, с леко наднормено тегло квартален адвокат, който би поел почти всичко — дори ако си разорен, особено ако си обратен.

Вечерта, в която срещна Джак, Уокър случайно се бе озовал в шумен бар, близо до кея на Кристофър Стрийт. Обичайно предпочиташе по-тихите гей заведения, но бе имал дълъг ден. Все още беше с работните си дрехи и докато си проправяше път през оживената тълпа в петък вечер, забеляза Джак, когото бе трудно да не забележиш,

с разголени гърди и изключително къси шорти, който възторжено си танцуваше сам на песента „Ще оцелея“. Уокър мразеше тази шибана тъпа песен. Всички около тях почти сигурно не оцеляваха. Двама от клиентите му, болни и под карантина в болница „Свети Винсът“, бяха умрели тази седмица, което правеше шест души само през последния месец. Нуждаеше се от питие. Имаше нужда наистина, наистина да се напие. Докато се приближаваше към бара, Джак започна да му маха, за да го извика. Уокър се зачуди дали са се срещали преди. Дали не беше клиент? Приятел на клиент?

— Познаваме ли се? — кресна на Джак в опит да надвика оглушителния, силен диско ритъм. Джак поклати глава за „не“ и огледа Уокър от горе до долу. След това се наведе близо до ухото му; бузата му беше влажна и миришеше на пот и някакъв твърде сладък одеколон.

— Този костюм изглежда много неудобен — заяви Джак с прегракнал от пеенето глас. Подаде на Уокър шот текила.

И с толкова нестандартно, странно за характера на Уокър, спонтанно, предизвикателно и обнадеждено движение той вдигна чашата, гаврътна я, остави я празна на бара, хвана потната глава на Джак и силно го целуна по устните.

Джак отвърна на целувката, след което се дръпна ухилен и предложи:

— Какво ще кажеш да започнем уикенда с разкопчаването на този колан?

Оттогава бяха заедно.

Застанал пред прозореца на спалнята им в Гринуич Вилидж (технически погледнато, далечния, далечен Уест Вилидж; сградата им беше толкова на запад, колкото можеше да стигнеш, без да живееш на лодка в Хъдсън), Джак наблюдаваше един круизен кораб на „Карнивъл“ да се плъзга в центъра на реката, запътил се да вземе пътиците си от Кей 88. Вероятно щеше да го види по-късно тази вечер на влекач, докато стигнеше откритото пристанище и можеше да завие на юг. Круиз звучеше добре на Джак в момента, всичко, което можеше да го измъкне от Ню Йорк, да разсее мислите му от Лео и от силната, свързана с него мигрена.

Следобедът беше толкова студен, че алеите за велосипеди покрай реката бяха пусти. Кеят на Кристофър Стрийт отсреща вече не бе разнебитеното, достъпно за всички място за разходки, каквото беше, когато с Уокър се бяха нанесли, преди повече от двайсет години — място, на което можеше да отидеш за малко следобедно забавление или да се печеш на слънце гол, когато времето е хубаво. Джулиани бе разчистил кейовете и беше преобразил цялата брегова линия в поддържани пътеки и малки паркове за пешеходци, колоездачи и бебешки колички. („Глупиани“, казваше Уокър; мразеше особената форма на диктатура на Джулиани почти толкова, колкото мразеше упоритостта на братя Кох да прикриват сексуалната си ориентация.)

Дори излъскан, кеят оставаше място за срещи за гей младежите. Без значение колко хапещ бе студът, винаги имаше няколко издръжливи момчета навън, струпани в опит да опазят пламъка на запалката си от вятъра. Джак се чудеше защо не са на училище, дали са там, защото нямат къде другаде да отидат. Завиждаше на тийнейджърите на брега, които подскачаха нагоре–надолу, за да се стоплят, пиеха бира от бутилки, увити в хартиени торбички — без грижи, без тревоги. За какво имаше да се тревожиш на седемнайсет, когато си млад и необвързан в Ню Йорк? Колко зле можеше да е, наистина? Дали децата изобщо се притесняваха, че са обратни, че трябваше да кажат на семействата си? Искаше му се това да бе всичко, което го измъчваше. Какво ли не би дал това да е нещото, което трябваше да признае.

Джак извади телефона си и пусна Преследвил. Мелъди му го бе показала в деня, в който обядваха, и въпреки че ѝ се беше подиграл, също така не бе възразил, когато тя го свали на неговия телефон и го „свърза“ с Уокър.

— Пристрастяващо е — каза му. — Ще видиш.

Всичко това озадачаваше Уокър.

— Аз винаги ти казвам къде съм. Така или иначе винаги съм или на работа, или с теб. Защо трябва да проверяваш на телефона си?

— Не трябва — отвърна Джак. — Просто е интересно да знам, че мога. Гадно, но интересно.

И си беше гадно, но Джак трябваше да признае, че Мелъди бе права, беше и пристрастяващо — да погледнеш екрана, да видиш как се появява иконката с лицето на Уокър и след това блуждаещата синя

точича: в аптеката, в магазина, в офиса. В момента беше във фитнеса, вероятно седеше в сауната, вместо да тренира, и се чудеше какво да приготви за вечеря. Нещо в това да може да следи движението на Уокър през деня, да вижда колко са свързани животите им, колко е малък светът му, каква голяма част от него се върти около Джак — около двама им — правеше финансовата каша, в която бе затънал, още по-лоша.

Джак вече не мислеше за това твърде често, но знаеше, че вероятно е жив заради Уокър. Когато го срещна, преди всички тези години, посред безгрижните си дни в Челси, на Файър Айланд, в обществените бани и клубовете, Уокър беше този, който държеше на презервативи, който изискваше вярност. В началото Джак бе оскърбен; почти никоя от двойките, които познаваха, не беше сериозно обвързана. Бяха млади, наясно със себе си и живееха в най-страхотния град на света! Но Уокър бе видял това, което Джак не приемаше тогава: мъже, които се разболяваха, на които отказваха лечение, които умираха. Уокър работеше с лекарите в болница „Свети Винсът“; вярваше в онова, което му бяха казали за предпазните мерки, и успя да уплаши Джак до смърт.

— Ако искаш да прекарваш всяка сутрин, като проверяваш невероятно красивото си тяло за рани, които не заздравяват, или да се тревожиш при всяко изкашляне, това си е твой избор — бе му казал още в първите седмици, — но не и мой.

Уокър беше непреклонен — презервативите и верността не подлежаха на преговори.

— Ако искаш да правиш глупости, няма проблем — бе отсякъл той. — Само не и докато аз съм в картината.

В началото Джак се опита да устои на Уокър, но беше привлечен към него по начини, които не разбираше и не можеше да обясни. Нещо в Уокър — добрината, състраданието (и добре, размерът на оная му работа, Уокър беше огромен) — бе по-завладяващо от това да си лягаш с кого ли не. Едно от най-хубавите неща, които Джак можеше да каже за себе си: беше разпознал стойността на Уокър. Преди да заживеят заедно, и двамата си бяха направили тест и Джак не мислеше, че някога е бил толкова уплашен, колкото в деня, в който отидоха да си получат резултатите. Бяха се сринали в обятията си, като плачеха и се смееха от облекчение, щом разбраха, че са отрицателни.

Уокър му бе спасил живота. Беше сигурен в това. И ако тази сигурност създаваше определена неравнопоставеност във връзката им, определен вид покровителствена нотка, която, Джак трябваше да признае, понякога не бе твърде секси, не особено приятна, ако понякога Джак се дразнеше от прекалената святост на Уокър, от добрината, светлината и отговорността и имаше нужда да изпусне малко пара, да похарчи пари, които нямаше, много рядко и много дискретно да прекара някоя вечер до късно с някого, който нямаше нужда да си измие и почисти зъбите с конец, да се избърсне и да си сложи овлажняващ крем, преди да си свали гащите, ами какво от това? Част от Джак все още се чудеше какво ли би било, ако не се беше вслушал в съветите на Уокър, ако бе захвърлил предпазливостта си на вятъра и беше прекарал малко повече време да си ляга със случайни хора, преди да се обвърже. Може би щеше да е мъртъв, но може би нямаше. Може би щеше да си е добре — жив и по-добре заради поголемия си опит. Ако Уокър не го бе целунал онази първа вечер, той може би дори нямаше да се намира в тази каша.

Вече пред магазина си, Джак вдигна щората и отключи вратата. Бе прекарал цяла седмица да рови из инвентара в опити да открие дали няма нещо прибрано, за което да е забравил, нещо, което да може да продаде, за да вземе някакви пари, като през цялото време знаеше, че няма. Познаваше наличностите си до последната захвърлена кристална дръжка за врата. Когато и да бе намирал нещо ценно — което се случваше често, имаше набито око — знаеше точно на кого да се обади, за да го продаде. Беше рядкост нещо наистина ценно да се задържи в магазина му. Всичките му изгодни сделки бяха частни сделки с дългогодишни клиенти — дизайнери, архитекти и високопоставени дами от Горен Ийстсайд. Икономическият срив бе сложил край и на голяма част от този бизнес. Нещата започваха да потръгват, но той нямаше време да събере дори малка част от парите, които му трябваха.

Ако Джак нямаше снимка на повредената скулптура на Роден в телефона си, би си помислил, че си е въобразил всичко това. Обратно у дома след прекъснатото посещение при Лео му бе отнело само няколко минути на компютъра, за да осъзнае защо му изглеждаше позната: това

бе едно от спасените произведения на изкуството в Световния търговски център, за което бе чел преди много години. Историята беше малък проблясък наред цялото отразяване на почитването: как повредена отливка на „Целувката“ на Роден била открита и впоследствие — мистериозно изчезнала. Тогава Джак беше обърнал внимание на новината заради един много добър свой клиент, който колекционираше Роден.

Сега не знаеше какво да прави с информацията, която имаше. Можеше и да не прави нищо, разбира се. Не се интересуваше от охранителя в къщата на Стефани, нито от статуята всъщност. Можеше да се обади на някого от подготвяния Мемориален музей за Единайсети септември и да подаде сигнал, анонимно или от свое име; можеше да има награда, може би щяха да го споменат в медиите и щеше да е добре за бизнеса му. Или — и всъщност това бе вариантът, на който той се опитваше и не успяваше да устои — можеше да се свърже с Томи О’Туул и да му предложи уреждането на продажба за толкова голяма сума, в това Джак беше сигурен, че човекът да не може да откаже. И сериозната комисиона щеше да реши наболелите му финансови проблеми, да го освободи от онова, което Лео можеше да направи или не.

Отиде в малкия си офис отзад и разпечата снимките на скулптурата от телефона си. Джак бе разпитал наоколо и се оказа, че приятелят му Робърт познаваше някого, някакъв човек на име Брус, който работеше в сивия сектор на продажбите с творби на изкуството и антики.

— Използвах го веднъж — обясни Робърт. — Ще знае какво да направи. Кажу ми, че си ми приятел.

Не пречеше да попита, помисли си Джак. Никога не пречеше да събираш информация и да си наясно с възможностите си. Преди да си облече палтото, извади телефона и картичката, скътана в джоба му, и набра номера.

— Здравсти — каза той на някакъв човек на име Брус. — Аз съм приятел на Робърт. Идвам към теб.

[1] Лари Креймър (р. 1935) — американски драматург, писател, застъпник за обществено здравеопазване и активист на движението за правата на хомосексуалните. — Б.пр. ↑

[2] Катрин Елизабет Смит (1907–1986), известна като Кейт Смит, е американска певица, прочута с изпълнението си на „Бог да благослови Америка“ от композитора Ървинг Бърлин. — Б.пр. ↑

[3] ACT UP (AIDS Coalition to Unleash Power) — СПИН коалиция за мобилизиране на силите; международна групировка за преки действия с цел подобряване на живота на хората със СПИН, законодателни и политически промени, медицински изследвания. — Б.пр. ↑

[4] „Стоунуол Ин“ — известен гей бар в Гринуич Вилидж. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Лео беше сам вкъщи, седеше в малката задна стаичка на втория етаж в къщата на Стефани — мястото, което бе определил за свой офис, и се опитваше да подготви речта си пред Нейтън, с когото най-сетне щеше да се срещне по-късно тази седмица.

Навън голите януарски дървета и храсти му разкриваха пълната картина на всички съседски дворове отстрани и отзад. Можеше да погледне право в кухнята на тухлената къща точно зад тази на Стефани, чието разположение беше същото, но огледално обърнато — стаите бяха малко по-цветни, може би малко по-занемарени. Слаба и висока блондинка с черни дънки и широк червен пуловер подреждаше нарязани плодове върху поднос за две малки момченца, които подскачаха и се въртяха на столчетата около плота в средата на стаята. Момченцата бяха еднакво големи и си приличаха, вероятно близнаци. Лео се зачуди кога близнаците бяха станали нещо толкова обикновено като баналната настинка. Сети се за дъщерите на Мелъди, които, както смътно си спомняше, бяха щастлива случайност. Тя сигурно мразеше предположенията на хората, че е минала някаква процедура за плодовитост, че не признаваха нейните и на Уолтър заслуги за успешното проникване на два от неговите устремени сперматозоиди в нейните приветстващи яйцеклетки. Подобно нещо я подлудяваше. Той наблюдаваше как едното от децата отсреща избухта брат си от столчето извън полезрението му, вероятно на пода, тъй като майката се втурна, наведе се и когато се изправи, момченцето беше в прегръдките ѝ, краката му бяха увити около кръста ѝ, а лицето му — сгушено в рамото ѝ. Виждаше как раменете на детето се тресяха, майката го галеше по гърба, шепнеше му „шшт, шшт“ и нежно го люлееше напред-назад. В съседната къща мъж на средна възраст вървеше из кухнята с някого, който изглеждаше като предприемач. Мъжът сочеше към формите по тавана с разпъната ролетка, докато собственикът кимаше. Обратно в другата къща майката с червения пуловер отвори задната врата и изхвърли чиния с обелки от плодове в нещо, което Лео предполагаше, че е контейнер за компост. Той намираше живата

картина зад къщата на Стефани за безкрайно увлекателна. Можеше да седи и да наблюдава с часове как се разиграват безмълвните сцени от живота. Беше странно успокояващо. Започваше да се привързва към Бруклин.

Въпреки че Стефани не се шегуваше за наркотиците или за даването на пари (не че в момента употребяваше наркотици, не че смяташе да иска пари), бе поддала лесно за секса. Бяха прекарвали по-голямата част от спирането на тока в леглото, голи, докато телата им пееха старата позната мелодия.

— Можеш да останеш, докато намериш къде да отидеш — му бе казала няколко дни по-късно.

Виктория най-сетне прати на Лео вещите му, не повече от десетина кашона; той не искаше много. Трябваше да остави зад гърба си живота с Виктория, за да осъзнае каква голяма част от него беше изградена от нея (с неговите пари) по начин, който не му липсваше и определено не смяташе да пресъздаде отново. Неизменната неутрална тоналност, на места с пръски в тъмнокафяво или черно („Все едно живеем в гигантска печурка“, бе ѝ се оплакал веднъж), излишното модерно обзавеждане, стерилните метални италиански осветителни тела, чудатият ѝ (и както се оказа, почти без стойност) вкус за няколко изгряващи-но-въпреки-това-безбожно-скъпи творци — с удоволствие оставяше всичко това зад себе си. Освен да си върне годините от живота си, които бе прекарал да я ухажва, да я спечели и после да съжалява за това, всичко, което искаше от Виктория, бяха само шепи лични вещи и няколко кашона със стари папки на „Скрито–покрито“. Той разопакова дрехите, които му трябваха, и прибра останалото в мазето на Стефани. Казаха си, че е временно.

Когато Стефани за пръв път му каза за предполагаемия нов проект на Нейтън Чаудъри, той успя да запази каменно изражение на лицето си.

— Не съм сигурна точно какъв е — заговори тя. — Бяхме на едно парти, беше много шумно и ужасно горещо, а нали го знаеш, той си беше класическият Нейтън, движеше се с милион километра в минута в седемнайсет различни посоки. „Истински писатели. Неучтиви, но енергични. Умни, но секси. Дяволски таланти.“ — Стефани го имитира доста добре, с лекия му британски акцент, останал му от ранните му години в Килбърн. — Може би трябва да му

се обадиш — подхвърли тя някак прекалено небрежно. — Може да му трябва човек за писане на статии.

— Може.

Това, което Стефани бе описала, не беше нова идея на Нейтън — беше стара идея на Лео. Навремето, когато „Скрито-покрито Медия“ бълваше нови сайтове по-бързо отколкото можеха да си представят, Лео искаше да създаде писателско ядро. Нещо, което щеше да има отделна идентичност и да привлече сериозни писатели, пишещи художествена и документална литература, репортажи и съдържателни материали, които да те накарат да се замислиш. В началото трябваше да се фокусират върху клюките, тъй като те бяха повърхностни, лесни и забавни и хората щяха да ги четат — но след като наберяха известна скорост, щом съберяха малко пари, Лео искаше да балансира клюките и безсмислиците с нещо, което да вдъхва уважение. Първо, трябваша им пари, а те идваха от клюките.

Интересно, че Нейтън, който не беше голям привърженик на идеята тогава („Описваш една голяма зейнала дупка, която само ще гълта пари и няма да върне нито цент“), бе готов да възроди концепцията. Сам.

— Нещо конкретно? — попита Лео.

— Не — поклати глава Стефани, — изглежда, е на много ранен етап. Спомена, че обмисля да придобие някое вече съществуващо издание, около което да изгради проекта си. — (Още една идея на Лео от онези дни.) — Попита ме за предложения. Казах му да погледне „Хартиени фибри“.

— Може да намери нещо по-добро.

— Пол е уважаван, Лео. Аз го уважавам. Би могъл да използва такъв приток на пари. А и Пол прави неща за общинските училища и за грамотността, а Нейтън се интересува и от благотворителната част.

— Откога Нейтън се интересува от благотворителност?

— Откакто се ожени, родиха му се две деца и вероятно иска да впечатли комисиите по приема в частните училища. Преди няколко месеца ходи в Дарфур^[1].

Лео изсумтя. *Грамотност? Дарфур?* Всичко, за което можеше да мисли в този момент, беше за особено извратената вечер в някакъв бар в Долен Ийстсайд една късна, късна нощ (вероятно ранна сутрин?), когато Нейтън със замъглен поглед чертаеше финансовия модел на

„Скрито-покрито Медия“ на няколко салфетки: как ще направят първия си милион, колко бързо той ще го превърне в още повече, колко хора в процеса ще се подчинят на визията му — „невинни жертви, няма как“ — колко скоро ще се пенсионират. Лео седеше до него на бар стола и го слушаше с половин ухо, докато една млада музикантка с екстравагантен пиърсинг, но привлекателна, флиртуваше с него и след това се облягаше на Нейтън, и после пак на Лео, като показваше явен интерес и към двамата. „Момчета, искате ли да дойдете у нас? — попита тя накрая, докато барманът ги избутваше през вратата. — И двамата?“ Лео изпита облекчение, когато Нейтън изпадна в несвяст в секундата, в която се озова на дивана ѝ. Ако щеше да участва в тройка, нямаше да е с Нейтън. Все още понякога си спомняше с умиление за Пиърсинга, музикантката, която го бе държала буден до зори; научи го на някои неща.

— В момента се чувствам като Рип Ван Уинкъл — каза Лео на Стефани. — Сякаш съм се събудил и откривам, че всеки се е превърнал в своята противоположност. Пол Ъндъруд е литературна сила. Нейтън е филантроп.

— Ами да. Нещата се промениха, докато ти беше зает с друго.

В началото Лео само се преструваше, че се интересува от новата авантюра на Нейтън, беше просто начин да убие малко време, докато приключи с развода си, забавна лудория, която държеше всички далеч от него и пресичаше всякакви смотани предложения за работа. Но колкото повече говореше с Пол Ъндъруд, толкова повече осъзнаваше какъв неизползван потенциал има там.

Съдържанието, което Пол предлагаше, беше звездно — Лео бе впечатлен от това кого и какво публикуваше, както и от оформлението, дизайна, статиите. Но всичко останало беше некадърно. Управлението бе хаотично и неефикасно, както почти всичко в издателския свят. Без изобщо да се напъва, Лео беше в състояние да измисли десетина неща, които можеха да направят веднага, за да подобрят профила и продуктивността на списанието и да се разраснат по интересен начин, започвайки с по-силно онлайн присъствие. Социални медии. Блог. Приложение! „Хартиени фибри“ можеше — трябваше — да публикува купища книги всяка година. Имаха нужда от повече персонал.

Веднъж, след като реши да състави предложение, да вземе Пол и себе си на сериозно и да се обърне към Нейтън с многостранен и добре

обмислен план за укрепване и разрастване, Лео започна да се забавлява. Настроението му се подобри. Спеше по-добре, отколкото бе спал от години, будеше се преди Стефани и отиваше да потича в Проспект Парк, без значение колко беше студено. Прекарваше дните си в четене, проучване, обмисляне и работа, понякога толкова усилено, че губеше представа за времето. Беше забравил колко приятно е чувството да си заинтересуван, погълнат, стимулиран. В някои дни приготвяше вечеря: яйца по ранчерски, говежда яхния, френска лучена супа.

— Угояваш ме! — оплака се Стефани една вечер. — Не ми сипвай допълнително.

Ако успееше да завърти някак нещата, Лео започна да си мисли, че все пак би могъл да вземе пари назаем, за да ги върне на семейството си, без да пипа инвестициите си, може би дори да ги вземе от Нейтън. Да започне отначало, не беше немислимо. Правил бе всичко това и преди. А ако тези усилия му станеха безинтересни? Ако вече не се забавляваше? Все още имаше пари в банката. Все още имаше варианти. Правенето на проучванията, съчетаването на идеите му, срещите с Нейтън — от цялата работа „всички печелят, по дяволите“, както гласеше един от любимите изрази на Нейтън.

Долу извън звънецът на входната врата. Лео отиде до предната спалня и погледна през прозореца. Беа стоеше на стъпалата отпред, трепереше и стискаше нещо в ръце. Той слезе долу и отвори вратата.

— Това е мое — каза му тя, като му подаде кожена чанта, която смътно си спомняше, че ѝ е купувал преди векове. — Имам предвид, че аз написах тези страници.

— Все още я пазиш — отбеляза Лео, като оглеждаше чантата. — Забравил бях, че е толкова хубава. Хубава е.

— Ако трябва да съм честна, не съм я ползвала от години. Мислех, че ми носи късмет, после мислех, че ми носи лош късмет, и... ами ето я, ето ги и ето ме. Ха.

Лео разучи лицето на Беа и се опита да улови погледа ѝ. Изглеждаше надрусана. Той разкопча каишките на чантата и погледна вътре.

— Тук има доста страници.

— Мисля, че бързо се четат. Все още не знам точно какво е, но...
— Беа май се притесняваше. — Надявах се да го прочетеш и после да го дадеш и на Стефани.

— Искаш аз да го прочета пръв? — изненада се Лео.

— Да. — Тя зарови ръце дълбоко в джобовете на палтото си и погледна към него със слаба усмивка.

— Като в доброто старо време, а?

Лицето ѝ разцъфна. Изглеждаше отново на осемнайсет, нетърпелива и сияеща.

— Това би било хубаво. Липсва ми доброто старо време.

Лео си спомни нощта в болницата и Беа, която се наведе и каза: „Чух и още нещо“. Почувства ненадеен порив да се наведе и да я прегърне, да ѝ каже, че за каквото и да се притеснява, ще се оправи, да я успокои, както тя го бе направила през онази нощ. Колкото бързо се беше появило странното желание, толкова бързо и изчезна, като на негово място се настани лека досада. Дори гняв. Кога Беа щеше да порасне? Той вече не беше отговорен за нея, нито за четенето на творбите ѝ.

— Добре. Ще се радвам. Веднага щом мога. Вероятно няма да е тази седмица.

— Не бързай. Когато стигнеш до това. Наистина. — Тя се зачуди какво се бе случило току-що. В единия момент Лео бе там, а в следващия — не беше. Объркана, стоеше и продължаваше да му кима, докато не заприлича на онези кукли с клатещите се глави на Дерек Джетър^[2] или на папата.

„Определено е друсана“, помисли си Лео.

— Искаш ли да влезеш? — попита я нетърпеливо.

— Не, не. Трябва да отивам на работа. Просто исках да мина и да ти оставя това. — Беа въздъхна и на Лео му се стори, че я видя да потръпва. — Ходих на онова парти у Силия Бакстър. Лена Новак беше там.

— Проклятие. Сигурно се е превърнала в абсолютен кошмар.

Беа се усмихна изнурено.

— Такъв шибан кошмар е, че няма да повярваш.

— Вярвам ти.

И двамата се засмяха и нещата отново станаха по-леки, по-приятни. Беа бръкна в дамската си чанта и извади пликче със сладки.

— Тези ги откраднах от партито — похвали се тя. — Целият поднос.

— Одобрявам — отвърна той. — Не съм почитател и на Силия Бакстър.

Лео беше спал веднъж със Силия, преди години, и когато не ѝ върна многобройните обаждания, тя се бе появила в офиса му с подуто лице, плачеща и изглеждаше, че не се е къпала от дни.

— Вземи ги — каза Беа и му подаде пликчето. — Имам още сума ти вкъщи. — Целуна го леко по бузата и се запъти към Флатбуш Авеню, като леко му помаха с ръка, без да се обръща. Той затвори вратата, отвори пликчето със сладките и изяде две. Взе кожената чанта със себе си горе и я сложи на един рафт. Щеше да стигне до нея след срещата си с Нейтън. Тази седмица всичко се въртеше около Нейтън.

[1] Регион в западната част на Република Судан, където населението е подложено на геноцид. — Б.пр. ↑

[2] Американски бейзболист. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Въпреки студа Мелъди бе заспала зад волана на паркираната си кола. Сънуваше бебетата си, колко сигурно и спокойно усещаше теглото им върху гърдите си, в скута си, в прегръдките си. Чук, чук! Чук, чук! Някой в съня ѝ чукаше по прозореца, искаше да влезе. Чук! Чук! Мелъди се стресна, събуди се и докато двете жени до колата снишаваха ухилените си лица към нейното, се отдръпна назад засрамена и обърквана.

— Много е рано за дрямка! — заяви едната. Мелъди потисна едно изпъшкване и се опита да се усмихне. Беше Джейн Хамилтън, друга майка, която познаваше от училище. Тя се смееше, сякаш току-що бе разказала най-забавната шега на света. Днес нямаше нужда от това.

— Остави диско дремките за уикенда! — обади се и другата. Мелъди все не можеше да се сети за името ѝ, онази със странно оформената къдрава коса, която мислено наричаше Пудела. Джейн и Пудела бяха част от клика (първоначално се бе въздържала да употребява думата, но колкото и да бе невероятно, нямаше друго подходящо название за социалното разделение на родителите в училище), която понякога включваше Мелъди в месечното „Тази вечер мама излиза“. Събиранията обичайно се състояха в нечия къща (където Мелъди ходеше, защото пиенето беше безплатно) или понякога в местен бар (където не ходеше и се надяваше, че никой не забелязва разликата). Всички се наливаха с шардоне и разговорът неизменно се превръщаше в смазано от виното пискане на тема секс, как съпрузите го искаха твърде често и съвети как да се пазариш за свирки.

Мелъди не искаше да слуша за ничий сексуален живот, още по-малко на пияни майки от предградията, които явно дори не харесваха съпрузите си — или децата си — кой знае колко. Като се изключи липсата на благоприличие във всичко това (което я ужасяваше, тя никога не би говорила за Уолт по този начин, никога дори не би помислила за него по този начин), тя смяташе, че жените умишлено се държат пошло и досадно. Обикновено на подобни събирания Мелъди

седеше почти напълно безмълвна, от време на време се засмиваше заедно с всички останали или кимаше в съгласие с някой от по-леките коментари за училището: децата имаха твърде много домашни; помощник-директорката беше кучка; учителят по английски на единайсети клас бе много готин, но определено гей.

Тя завъртя ключа и го извади, взе си чантата и отвори вратата на колата, като се подготви за вледеняващия зимен вятър.

— Липсваше ни на срещата — каза Пудела.

— Каква среща? — попита Мелъди, притеснена. Никога не пропускаше училищни срещи.

— О, нямаше нужда да присъстваш — поклати глава Джейн. — Освен това беше скучно.

— Толкова скучно — додаде Пудела.

— Каква среща? — настоя Мелъди.

— Онази за финансовата помощ за колеж — отговори Джейн. — Формулярите и изискванията, дрън, дрън, дрън.

О! Мелъди осъзна с чувство на обреченост, че когато отговорно бе преписала всички родителски събрания от календара за колежански консултации в своя собствен в края на миналото лято, бе пренебрегнала срещите за финансово подпомагане. Как нещата се бяха променили толкова бързо? И как не се бе сетила по-рано да коригира тази своя надменност?

— Съжалявам, че я пропуснах — въздъхна тя. — Възнамерявах да дойда. Информацията има ли я онлайн?

— Мислех, че сте напълно подготвени — отвърна Джейн. — Мислех, че двамата с Уолт спестявате за колеж от първата си среща или нещо също толкова противно.

Мелъди леко се сгърчи, като се сети как се бе фукала на една от майчините вечери миналата пролет. Не че точно беше обяснила за Гнездото, само бе споменала, че двамата с Уолт имат „фонд за колежа“ и че едва ли ще се нуждаят от финансова помощ. Бе съжалила за думите веднага след като излязоха от устата ѝ, а сега ѝ идеше направо да се ритне отзад, особено като си спомни за високомерната си и неподходяща фразеология — „превърнахме спестяването в приоритет“.

— Знаете как е с инвестициите в днешни дни — каза Мелъди, която нямаше опит как да се преструва за пари; вероятно бе придобила

цвета на цвекло. — Все пак може и да се нуждаем от малко помощ.

— Нека ти спестя време — намеси се Пудела. — Вече изкарвате твърде много пари и колежите не се интересуват от деца от Уестчестър, така че освен ако не обявите банкрут или някой не си загуби работата, нямате шанс. Цялата среща беше невероятна загуба на време.

— Само ще погледнат шала ти и ще те изритат — добави Джейн, сочейки към врата на Мелъди и красивия шал в лавандулов цвят, който ѝ бе дала Франси.

— Беше подарък — оправда се Мелъди.

— Прекрасен е — усмихна се Джейн. — Отива ти.

В един момент Мелъди не бе искала нищо повече от това да бъде приятелка с тези жени, да се срещнат в града и те да се възхитят на нещо, което носеше. Сега ѝ се искаше да избяга и да се скрие. От разговорите с тях ѝ идваше да закрепци. Оплакваша се за пари, докато без дъх разказваша за скъпи ремонти у дома („Колко свирки за един полуетаж?“ — искаше ѝ се да попита) или скорошни почивки в Европа („Колко за пътуване до Париж? Десет? Една?“). И след това те неизменно се обръщаха една към друга, свиваха рамене и казваха: „Луксозни проблеми“, кикотещи се като някаква модерна версия на двора на Мария-Антоанета в ластични дънки.

„Зелевият сок, който пиеш, струва шест долара!“ — искаше да извика Мелъди. „Кухнята ти е с размерите на целия ми долен етаж!“. Така я ядосваша и изнервяха, че с течение на времето се бе научила да ги отбягва. Заигра се с крайчето на красивия си шал и си погледна часовника.

— По-добре да тръгвам — въздъхна и посочи към магазина за вещи на консигнация зад тях. — Трябва да се отбия там, преди да се прибера.

— Готино — кимна Джейн одобрително. — Малко терапия с покупки на дребно.

— Приятно си поприказвахме и с Уолт преди малко — намеси се Пудела.

— Уолтър? — Той трябваше да пазарува продукти за вкъщи, само че не в този район, където единствените магазини за хранителни продукти бяха много луксозни и много скъпи. — Къде?

— С Вивиен е — отвърна Джейн и посочи през улицата.

В този момент Мелъди беше благодарна, че имаше толкова голяма практика в прикриването на реакциите си от тези нахални жени, защото успя да запази спокойното изражение на лицето си.

— Да, разбира се — каза. — Ще се видим по-късно.

Докато бързаше да се отдалечи, сърцето ѝ биеше толкова силно, че можеше да стигне до отсрещната страна на улицата преди нея самата. Помисли си — в секундите преди да влети през вратата на Вивиен — че сигурно това е усещането да хванеш съпруга си с любовница; *in flagrante delicto* беше фразата, която изскочи в ума ѝ — на местопрестъплението. Предателство. Сигурно така се е чувствала Виктория след инцидента с Лео, осъзна тя и усети лек прилив на съчувствие към жената, която никога не се бе държала дори учтиво с нея. И докато стъпваше на тротоара, внимателно, за да не се подхлъзне на леда, знаеше, че би предпочела да хване Уолтър в любовна прегръдка с Вивиен, би предпочела той да я е навел над масата ѝ в офиса, покрита с местни карти, списания и ресторантски купони, и да я оправя отзад, вместо това — спокойно да седи пред бюрото ѝ на видно място в Недвижими имоти „Рубин & Дъщери“. Вивиен Рубин беше агентката, която им бе продала къщата.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Първия път, в който Симон целуна Нора — крадешком в семейната кухня, където те бяха останали сами за кратко, защото Луиза беше в банята в другия край на коридора — тя го направи бързо, преди Нора да разбере какво се случва, и се отдръпна, преди да успее да възрази — или преди да отвърне, да се съгласи или да участва по някакъв начин. Онзи следобед, когато Симон чу стъпките на Луиза по коридора, тя небрежно продължи да маже бадемово масло и конфитюр върху оризови бисквити от кафяв ориз. Нора не можа да проумее как Луиза не долови новия заряд в стаята, дори не забеляза как молекулите в кухнята за кратко се бяха възпламенили в нещо опияняващо и горещо, а след това бързо се бяха върнали към познатата обстановка: купата с лъскави ябълки върху дървения плот по средата на стаята, мраморната поставка с шестте котлона, лъщящия чайник с пластмасова свирка на чучура с формата на червена птичка. Зад гърба на Луиза Симон се усмихна очарователно на Нора, която до края на следобеда бе погълната от една мисъл: „Пак“.

Понякога Нора и Луиза отиваха да се грижат за малкото момченце от другата страна на улицата и това, което то обичаше най-много, бе всяка от тях да го държи за ръка, да се разхождат по моравата отпред и да го люлеят за ръцете високо във въздуха. „Пак“, викаше то весело в момента, в който стигнеха края на двора. Обръщаха се и тръгваха в обратната посока и преди да са стигнали оградата от тази страна, то закрещяваше: „Пак! Пак!“. Когато ги видеше на улицата, започваше да подскача в количката си. „Пак!“ — пискаше и им махаше. „Утре, Лукас — отвръщаха те. — Ще си играем утре!“ Никога нямаше достатъчно „пак“ за Лукас. Независимо колко пъти Нора и Луиза Го люлееха по предната моравка, докато ръцете им не се изморяха и раменете им не изтръпнеха, без значение как се опитваха да привлекат вниманието му към нещо друго — бисквити, люлка или игра на „ку-ку“, когато спираха, той плачеше ли, плачеше.

След Симон Нора разбираше как точно се чувстваше Лукас. Мислеше, че преживяването, което той обичаше, когато бе вдигнат от

земята, изтласкан напред от някаква по-голяма, външна сила, люлеенето, обръщането на стомаха, безтегловността, усещането, че лети, трябваше да е почти сексуално, детски предшественик на съзряващо желание, похот, глад.

„Пак“ беше точно това, което изпитваше Нора, след като Симон я целуна. Не можеше да спре да мисли за целувката, за коприненото усещане от езика на Симон с вкус на бадеми в устата си, за едва доловимото усещане от допира на пръстите ѝ на кръста си — или за това кога може да се случи пак.

Не чака дълго. Следващата седмица отидоха в магазин да пробват дрехи и Симон се плъзна в съблекалнята на Нора. В секундата, в която вратата се затвори, Симон я притисна до стената и Нора направи това, за което бе мислила цяла седмица — отвърна на целувката. Изследваше устата ѝ с език, хапеше ярката ѝ и пълна долна устна, хващаше дългите ѝ плитки, увиваше ги около ръцете си и дърпаше леко, докато главата ѝ не се наклони назад и не разкри дългата ѝ, елегантна шия, а Нора впи устните си, върха на езика си, на точното място, където трепкаше пулсът на Симон. През онзи ден те стояха притиснати една в друга, докато продавачката не почука леко на вратата и не попита:

— Как върви там вътре? Харесахте ли си нещо?

— Абсолютно — отвърна Симон с ръце върху задника на Нора и усмихната. — Всичко тук ни харесва.

Скоро Нора и Симон разбраха, че Националният природонаучен музей бе най-лесното място, където да избягат от Луиза. Както и в по-голямата част от Ню Йорк, тълпите им осигуряваха усамотение, каквото апартаментът на Симон с две спални не можеше. Луиза носеше скицника и моливите си, за да рисува, а Нора и Симон ѝ казваха: „До после“, след което се изнизваха към някой от многобройните слабо осветени коридори, празните тоалетни, притъмнените оградени места. Станаха експерти в изучаването на различни телесни части, предизвикването на определени усещания, без никога да са напълно съблечени. Първоначално бяха нерешителни, пъргав пръст тук, докосване с език там, но бързо научиха къде могат да бъдат смели, как сръчно да избягват копчета, колани и закопчалки на сутиени, докато стоят с дрехите си. Симон накара Нора да свърши за първи път в тоалетна до Залата на безгръбначните, без дори да

отмества настрани малките лилави прашки, които Нора бе купила тайно и бе сложила в раницата си точно с тази цел. Първия път, когато Нора бе поела една от гърдите на Симон в устата си в някакъв пуст коридор с офиси, затворени през уикенда, за малко да бъдат разкрити от една майка, която се бе изгубила, докато търсеше тоалетна с двете си малки деца. Симон забързано си бе свалила блузата, когато бяха чули тичането на децата по коридора и виковете на майка им след тях: „Не пипайте стените, деца. Не пипайте нищо!“ — което ги бе докарало до почти истеричен кикот. Докато седяха на празния последен ред в киното (по-късно никоя от тях нямаше да си спомня за какво е бил филмът), Нора свали чорапогащника на Симон до коленете ѝ и пъкна пръстите си в белъто ѝ, след което в самата Симон, която беше топла и влажна.

— Кажи ми какво искаш да направя — прошепна Нора, замаяна и смела за миг.

Симон остана напълно неподвижна и заговори нежно в ухото ѝ:

— Оправи ме с уста.

Когато по-късно се срещнаха с Луиза, тя се намръщи към Нора и попита:

— Какво сте правили?

— Какво имаш предвид? — Ръцете на Нора бяха лепкави, ушите ѝ леко звъняха. По-рано бе проверила, за да се увери, че Луиза не е в киното.

— Коленете ти са мръсни. — Луиза изглеждаше искрено учудена, гледаше към Нора, която имаше объркан, почти трескав вид. — Вие да не сте надрусани? — Тя сниши гласа си и направи крачка към тях, за да погледне очите им.

— Не — отвърна Нора. — Току-що излязохме от киното.

— Изпуснах си обицата — намеси се Симон. — Нора ми помогна да я търся по пода. Беше тъмно. — Тя го каза с променен тон на гласа си, по онзи начин, който караше Луиза да се чувства зле, сякаш бе изтърсила нещо грешно или тъпо.

— О — отстъпи Луиза. — Откри ли я?

— М-да — Симон посочи към ухото си и редицата малки сребърни обръчи в долната му част.

Луиза не разбираше как някоя от тези обици можеше да е паднала. Или как са я открили в тъмното. Или защо я лъжеха.

Нора никога не бе лъгала Луиза през целия им живот. От няколко години вече не си казваха абсолютно всичко — всяка случайна мисъл, която прелиташе през умовете им, мечтите си, нещата, които не харесваха, детайлите на своите копнежи и желания — но никога не се бяха лъгали една друга. Нора искаше да поговори с Луиза, но не знаеше как да започне. Някои сутрини седеше в общата им баня — когато Луиза вече бе слязла долу и закусваше — и се упражняваше да каже нещо, каквото и да е, в огледалото.

— Здравсти, аз съм обратна — репетираше тя. Дори не можеше да го произнесе с нормална физиономия; звучеше толкова мелодраматично и тъпо. — Здравсти — говореше на отражението си, — харесвам едно момиче. — И това звучеше тъпо. „Спя с едно момиче?“. Тъпо. „Чукам едно момиче?“. Грешно. „Влюбена съм в едно момиче?“. Така ли беше? Дори не бе сигурна. „Просто бъди честна.“ Можеше да чуе гласа на майка им в главата си: „Да казваш истината, никога не е грешно и винаги е по-лесно“.

— Здравсти — продължаваше да опитва. — Напълно съм обсебена от едно момиче и не знам дали съм влюбена — или дори дали съм обратна — но съм толкова възбудена, че не виждам нещата ясно.

Е, поне такава беше истината.

— О, боже — изпъшка Симон, когато Нора се опита да говори с нея по темата един следобед в музея; и двете седяха на пода, с опрени на стената гърбове, на относително тихо място, краката им небрежно се докосваха. — Да не би вътрешностите ти да се обърнаха? Стоиш пред огледалото и се чудиш: „Какво означава това? Коя съм аз? Кое е истинското ми «аз» сега, след като целунах момиче?“.

Нора се засрами. Не ѝ харесваше да е под прицел на острия език на Симон (е, освен по определен начин).

— Да не си станала нещо като „Сега трябва да слушам Мелиса Етъридж по цял ден и да спра да си бръсна краката“? — Нора леко я плесна по ръката. — Ще бъде толкова тъжно, ако се подстрижеш като всички истински лесбийки — продължи Симон и хвана гъст кичур от кестенявите къдрици на Нора в ръката си. — Тази коса наистина ще ми липсва. Но правилата са си правила.

— Забрави — спря я Нора. Сега се чувстваше едновременно тъпа и ядосана. — Забрави, че съм казала каквото и да е по този въпрос.

— Съжалявам, че те дразня — отвърна Симон, като продължаваше да си играе с косата ѝ. — Не мога да се сдържа. Харесва ми да те гледам как се изчервяваш. Сладко е. Порозовяваш само ей тук. — Тя докосна средата на бузите на Нора с пръстите си. — Като някакъв фокус е.

Нора блъсна ръката ѝ.

— Просто... миналата година имах момче за гадже!

— Аз също.

— Така ли?

— Естествено. Вече не. Беше много красив. Суперсекси, но тъп като галош. Не спираше да повтаря, че иска да посети Китай, защото свинското му-шу било идеалната храна. Божичко, колко беше тъп! Но красив! — Прекрасната ѝ усмивка блесна. — Не толкова красив, колкото теб. Теб те харесвам повече, ако това те тревожи.

— А какво казваш на хората?

— Какви хора?

— Не знам. На всички. На приятелите си, на родителите си. Искам да кажа... признала ли си?

— Първо, не им казвам нищо, защото не с тяхна работа. Водя у дома момчета. Водя и момичета. Не е кой знае какво. — Нора зяпаше Симон невярващо. Не бе възможно да е толкова лесно. Изключено. — Наранявам ли чувствата ти? — попита Симон. — Не се опитвам. Просто не си падам по етикетите.

— Не ти вярвам.

— Защо? Искам да кажа, ако бях момче, щеше ли да ти се налага да „признаваш“ за мен? Щеше ли да отидеш къщи и да кажеш: „Мамо, има нещо, което трябва да знаеш. Целунах момче и ми хареса“.

— Не е същото. Или може би просто моите родители изобщо не са като твоите.

Симон сви рамене.

— Бих казала, че можеш да заложиш на това. — Тя закопча наново ярката си светлозелена жилетка и се изправи. — Родителите ми са готини. Братът на майка ми е гей и не му беше лесно. Баба ми и дядо ми бяха адски религиозни и, ами, държаха се с него много зле.

Винаги. Но майка ми и той — името му е Саймън, кръстена съм на него — са наистина близки. Сега ние сме неговото семейство.

— И майка ми има брат, който е гей. — Нора все още седеше и гледаше нагоре към Симон.

— Наистина ли? — изненада се тя. — Майка ти не одобрява ли това?

— Не, не — поклати глава Нора, докато се опитваше да измисли лесен начин да опише семейство Плъм и техните взаимоотношения и болки. — Те не са близки, но е сложно. Всички са малко особени.

— Всички хора са малко особени. — Симон протегна ръка на Нора, за да ѝ помогне да стане. — Твоят проблем е, че се тревожиш как да бъдеш огледало на всеки, а това не е твоя работа.

Нора се подготви; знаеше, че Симон загрява за някоя от честите си — и понякога неразбираеми — импровизирани лекции. Вече бе разбрала, че трябва просто да слуша, да кима и да казва: „Уау, никога не бях виждала нещата така“, на което Симон отговаряше: „Живея, за да светя“, и после можеха да говорят за нещо друго.

— Огледало? — попита тя, защото Симон, изглежда, чакаше.

— Всички винаги си търсят огледало. Това е елементарна психология. Искаш да видиш себе си отразен в другите. Другите — сестра ти, родителите ти — пък искат да погледнат към теб и да видят себе си. Те искат да бъдеш тяхно ласкаещо ги отражение — и обратното. Нормално е. Предполагам, че наистина е нормално, когато си близък. Но да си огледало на някого другия? Това не е твоя работа.

Нора леко се отпусна на стената. Това, което казваше Симон, имаше смисъл, много смисъл, но също така имаше смисъл и да искаш да се виждаш в хората, които обичаш. Както и да искаш да отразяваш хората, които обичаш.

— Откъде знаеш всички тези неща? — попита.

— На някои хора им се налага да научат тези неща по-рано, отколкото на други.

Нора нямаше нужда да пита какво имаше предвид. Миналата седмица, когато бяха в магазина за подаръци в музея и търсеха нещо сладко, двойка мъж и жена се бяха приближили до Симон и я бяха попитали дали знае откъде могат да си купят комплект за полиране на камъни.

— Не, не знам — бе отвърнала тя и отново се бе концентрирала върху рафта с бонбони пред себе си.

Те бяха настояли.

— Ами можете ли да намерите някого, който да ни помогне?

Тогава Симон се бе обърнала с лице към тях и бе кръстосала ръце.

— Не, не мога — беше отсякла. — Защото не работя тук. И аз съм клиент като вас. — Дори и по нейните собствени стандарти тонът ѝ бе смразяващ.

Двамата, смутени, се извиниха.

— Объркахме се само защото не носите върхна дреха — каза жената.

— О, знам точно защо сте се объркали — бе отвърнала Симон.

— Ехо? — чукна тя обувката на Нора с нейната, за да привлече отново вниманието ѝ. — Разбираш ли какво казвам? Да си огледало на някого друго, *не е твоя работа*.

— Разбирам. Схващам. Но това не касае единствено другите, а и мен самата. Аз харесвам определенията. Обичам да знам какво се случва.

Симон обгърна Нора с ръка утешително.

— Можеш да си сигурна за мен.

На Нора ѝ се искаше да бяха сами. Искаше ѝ се да могат да отидат някъде и просто да бъдат сами. Ако кажеше на Луиза какво се случва, може би щяха да могат. Може би щяха да могат да спрат с тези глупави следобеди в музея, да спрат да се крият.

— Ако някой настоява за определение — допълни Симон, — кажи им, че си би-любопитна. Това ще им затвори устите, повярвай ми.

Нора си представи как казва на родителите си, че е би-любопитна. Божичко. Знаеше точно какво щеше да отвърне Мелъди и го сподели със Симон:

— Това дори не звучи като истинска дума.

— Може би. Но как го чувстваш? — попита Симон и притисна Нора към затъмнената задна стена в един отдалечен ъгъл на Залата на биоразнообразието. — Как го чувстваш?

Нора и Луиза говореха за момчета през цялото време и на Луиза никога не ѝ бе хрумвало, че на Нора може би ѝ се говори за момичета. В училището им имаше много лесбийки, но всички те изглеждаха толкова драматично обратни със своите къси прически, черни кубинки, татуировки и многобройни пиърсинги; бяха толкова показно обратни, държаха се за ръце и се целуваха в колите на паркинга. Имаше и момичета, които си играеха на лесбийки, обикновено за да флиртуват с момчетата, докосваха косите си и неуверено се целуваха по устните, понякога с език, след което се засмиваха, отдръпваха се и избърсваха уста с опакото на ръката си. Но Луиза знаеше, че онова, което бе видяла между Нора и Симон, не беше никое от тези неща; не бе нито поза, нито мода. Това, което бе видяла в тъмнината на музея, бе друго. Беше страст.

Ако Нора бе обратна, а двете бяха близначки, това правеше ли и нея обратна? Харесваше момчета, ала трябваше да признае, че когато видя Симон да целува Нора, докато гледеше повдигането и спускането на гърдите на Нора и как ръката на Симон се движеше по нея, цялото ѝ съзнание се сви до един неизличим образ: палецът на Симон, който гали зърното на Нора. Но какво искаше тя? Да бъде докосната от друг? От момче? Момиче? Кое и да е? И двете? Винаги си се бе представяла с момче, но когато видя Нора с момиче, нещата се промениха, отвори се нова възможност, вкоренена в близначеството им. Това беше хубавото да имаш близък, обгръщащото, успокоителното, смущаващото: бяха равни части от едно цяло и да видиш другия да прави нещо, бе почти същото, като да го направиш сам.

„Вие сте като пулса една на друга“, постоянно им повтаряше Мелъди и Луиза го вярваше; невинаги ѝ харесваше, но го вярваше. Когато баща им ги учеше да карат велосипед, Луиза беше ужасена. Всеки път, когато той пуснеше колелото, тя усещаше разклащането на задната гума и спираше да върти педалите от ужас, велосипедът ѝ се забавяше, олюляваше се и се прекатурваше, а Луиза трябваше да скочи и да се освободи от въртящите се спици и бръмчащите педали.

— Нека оставим Нора да пробва — реши накрая Уолт.

Тогава дойде ред на Нора — Нора, която винаги беше безстрашна, по-ловка — и когато Луиза загледа как баща им тичаше с колелото на сестра ѝ, след което пусна задната гума и тя видя как Нора

се наведе над педалите, задвижи краката си по-бързо, даде на колелото скоростта и стабилността, от които се нуждаеше, за да остане изправено, беше почти същото, сякаш го бе направила сама. Можеше съвсем точно да го почувства. Да гледа как тялото на Нора върши нещо, ѝ осигуряваше равностойна мускулна памет.

Следващия път, в който Луиза пробва колелото и баща ѝ го пусна, тя полетя.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Жена. Бегач. Литературен агент. Сама. Стефани погледна списъка си, четирите думи, които бе записала набързо, за да се опише пред стая, пълна предимно с непознати.

— Не го мисли много — бе казала Шерил, жизнерадостната жена, която ръководеше този тиймбилдинг. — Запиши първите четири думи, които ти дойдат наум. Без да редактираш първия си импулс и без работни заглавия.

Стефани задраска литературен агент и на негово място вписа читател, което така или иначе бе по-правилно, описваше какво би трябвало да прави по цял ден, а все не намираше време преди вечерта или уикенда. Малко се стресна, че бе записала сама, изненада се да го види как се появява от подобното на гъба тресавище на лишеното ѝ от кофеин подсъзнание. Бяха минали четири дни, откакто тайно замени кафените зърна с безкофеиново кафе (Лео дори не забеляза), и още се чувстваше изморена, сякаш мозъкът ѝ бе работил само с половината си потенциал през по-голямата част от сутринта. Но никога не се бе смятала за сама. Отново обмисли списъка си, зачуди се дали да не изтрие сама и да го замени с нещо друго (Нюйоркчанка? Гастроном? Градинарка?), но това щеше да бъде измама, а и всички други на масата, изглежда, бяха приключили.

Стефани много искаше този ден да свърши, първият от три вбесяващи, задължителни дни за ориентация на служителите. Корпорацията, на която бе продала агенцията си, гигант в развлекателната индустрия — филми, телевизия, музика — с главна квартира в Лос Анджелис и желание за литературно присъствие в офиса си в Ню Йорк, настояваше за обучението. Стефани знаеше, че това бе само първото от многобройните дразнещи неща, които щеше да се наложи да изтърпи, след като бе ръководила свой собствен офис с любимата си, макар и чудата група служители, с които бе работила толкова време. Опитваше се да бъде търпелива, но това бяха глупости — дни за разчупване на леда, групова динамика и семинари на тема сексуален тормоз. Какво общо имаха всички тези неща с нея или със

служителите ѝ? Те вече знаеха как да работят заедно и го правеха добре, защото всеки един от тях бе лично избран от Стефани заради специфичните си интелектуални заложби, заради изискания си вкус и най-важното от всичко — заради способността си да работи с нея.

Шерил (представила се като консултант по човешкия капитал, с което си спечели първото подсмиване за сутринта от Стефани и дългогодишната ѝ асистентка Пилар) ги превеждаше през второто разчупване на леда за сутринта. Първото не беше минало добре. То бе изпитаната класика: „Две истини и една лъжа“. Стефани го бе изтърпяла при няколко предишни случая, конференции и срещи, където всеки заставаше пред групата и прочиташе три твърдения за себе си: две, които бяха истина, и едно лъжливо, а останалите трябваше да познаят кое е лъжата и кое — истината. Стефани винаги използваше едни и същи твърдения.

„Участвах във филм, спечелил Оскар.“ (Истина. Когато беше на седемнайсет, бе работила за кетъринг фирма в Куинс, която предоставяше услуги на актьорите и екипа на филма „Добри момчета“. Един ден, докато изсипваше огромен плик с маруля върху бял пластмасов поднос, забеляза Скорсезе да я наблюдава изпод панамената си шапка. Усмихна му се. Той дойде при нея, взе четири овесени курабийки от масата и попита: „Искаш ли да участваш във филм?“. Изпрати я за грим и прическа и я използва като статист за сцената в Копакабана. Осем дубъла, всичките в един ден. Стоя с часове, олюлявайки се на тънките токчета, с впити златиста рокля от ламе и дълъг черен шал от норка, косата ѝ — вързана на километричен висок кок. Червената ѝ коса бе това, което бе допаднало на Скорсезе; постави я в центъра на кадъра, където Рей Лиота води Лорейн Брако надолу по стълбите към масата им.)

„Мога да разфасовам прасе.“ (Истина. Едно лято, докато беше в гимназията, живя във фермата на чичо си във Върмонт. Там започна лятна свалка със сина на един местен месар и прекарваше следобедите си седнала на метално столче, докато гледеше как плешките му се плъзгат под бялата престилка, хипнотизирана от способността му така пъргаво да раздробява едната лъщяща половина на теле или прасе. Той ѝ показва как да реже по линията на тлъстината, как да изчисти пиле, как да раздели свинското на бут и подбедрица. Вечер обикаляха наоколо с пикапа му и пиеха бърбън „Дива пуйка“ от малки картонени чашки на

цветя, паркираха близо до езерото и се докосваха един друг, докато не усетеха замайване. Тя доближаваше здравите му ръце до лицето си и вдишваше миризми, които още свързваше с опияняващи ноци в Ню Ингленд: сапун със зехтин, монети, бакърен дъх на животинска кръв.)

„Родена съм в Дъблин, Ирландия.“ (Лъжа. Беше родена в Бейсайд, Куинс, но цветът на косата ѝ и кафяво-зеленикавите ѝ очи подвеждаха, че може да е истина.) Никой никога не отгатваше, че Ирландия е лъжа; винаги пробваха с прасето.

Първият участник тази сутрин, който застана отпред да прочете истините и лъжата за себе си, беше един новоназначен от „Интерактив Груп“. Измъчен двайсет и няколко годишен младеж с ретро жилетка и очила като на Кларк Кент, които уголемяваха размазания му молив за очи. Имаше татуировка на сепия на лявата си предмишница. Изправи се с прегърбени рамене и се представи.

— Здравейте. Аз съм Гидиън и ами хубаво, почвам. — Той пъхна ръце в джобовете си и зачете от листчето на масата пред себе си с бърз, равен, монотонен глас. — За малко да умра от предозиране с хапчета. За малко да умра от кръвозагуба. За малко да умра от автоеротична асфиксия^[1].

— Ей, ей, ей! — подскочи Шерил, размахала и двете си ръце, преди някой да е успял да отговори. — Благодарим за откровеността ти, Гидиън. — Тя направи пауза. — Но предполагам, че трябваше да обясня правилата малко по-ясно. Искаме да разкриеш нещо интересно за себе си, но не чак толкова лично, и моля ви, хора, без нищо сексуално. Мислете *професионално*.

— Съжалявам — отвърна Гидиън и лениво сви рамене. — Клиничната депресия и обмислянето на самоубийство са по-често срещани, отколкото осъзнават хората, а и двете са много важна част от това кой съм аз.

— Разбирам. — Шерил задържа една насилена усмивка на долната половина от лицето си. — Тук просто се стремим към нещо повече.

— Лъжата беше автоеротичната асфиксия — добави Гидиън, — само за ваша информация.

Стефани отвори тефтера си и опита да се изолира от звуците в стаята, докато Шерил караше някого да прочете четирите си думи. Започна да прави списък с неща за пазаруване за вечеря.

— Каза да не се редактираме — заговори един приветлив мъж от другия край на масата, — така че това са моите: *Дебел. Щастлив. Играч на голф. Съпруг.*

Мобилният ѝ телефон, който стоеше пред нея на масата, завибрира. Без дори да погледне номера, тя махна на Шерил. „Трябва да се обадя“, прошепна тя и напусна стаята тихо, колкото можа. Облекчение.

Погледна кой я търси: Беатрис Плъм.

Застанала в коридора пред конферентната зала, Стефани бе изненадана колко се радваше да чуе гласа на Беа. Разговаря с нея накратко, като ѝ каза, че иска да поговорят, но в момента е на служебна среща (истина) и не може да остане дълго на телефона (истина), и че, да, Лео споменал нещо за ново произведение, но и двамата били невероятно заети и може би щели да го обсъдят довечера (лъжа).

Беа ѝ се стори толкова разтревожена, че Стефани усети покровителствено чувство, почти майчинско. Не знаеше дали Лео бе прочел новите неща на Беа, съмняваше се, но можеше да попита. За миг се зачуди защо Беа беше дала ръкописа на него, а не направо на нея, и все пак — вероятно не бяха нови страници, вероятно бяха стари страници, които се опитваше да пробута като нови, а Лео не би доловил разликата. Стефани щеше да му напомни да ги прочете и щеше да му помогне да измисли какво да каже на Беа, нещо мило и неосъдително. Бе го включила в списъка си.

Обратно в залата за конференции Гидиън отново стоеше прав, този път четеше четирите си думи (музикант, песимист, магьосник, демократ). Леко чувство на гадене разбърка стомаха ѝ; тя отпи от водата с лимон, която си бе донесла на срещата. Скоро щеше да ѝ се наложи да хапне нещо.

Измъкна телефона от джоба на якето си, за да провери колко е часът. След като вече беше в ръката ѝ, не можа да устои да не отвори приложението, което следеше развитието на бебето според очакваната дата на раждането. Тази седмица бебето ви е с размера на семка от ябълка! Тази седмица бебето ви е голямо колкото бадем. Тази седмица — колкото маслина! Стефани натисна бутона и загледа как се появява

снимката на ембриона ѝ такъв, какъвто беше на девет седмици — като малка скарита от залива, свито ракообразно с огромна глава и напълващи ръце като от научнофантастичен филм. Както ставаше почти всеки път, когато погледнеше тайнствените снимки, тя усети, че се изчервява. Беше неприлично наистина да се чувства така объркана на четирийсет и една, сама и случайно забременяла от Лео Плъм, без съмнение най-безотговорния и най-малко бащински настроения от всички мъже, които бе обичала през целия си живот.

Знаеше, че е лудост, по милион пъти на ден си повтаряше, че е лудост, но осъзна, че не може напълно да потисне няколко прелитащи мига на оптимизъм: за бебето със сигурност, за Лео — може би. Беше изненадана колко отговорен бе той напоследък, колко присъстващ. Помагаше в къщата. Изглежда, че всеки ден работеше и бе ентузиазизиран за срещата с Нейтън. Четеше през цялото време. Нищо в поведението му не я караше да се съмнява, че е нещо различно от напълно чист и трезвен. Нямаше как да не се зачуди дали всичко в живота ѝ не водеше към този момент — продадена агенция, пари в банката, налично свободно време, един като че ли обновен Лео в леглото ѝ, опитващ се да изкупи вината си пред някого или нещо. Че тя само получаваше от този наскоро излъскан Лео, и то точно каквото бе желала и изоставила след толкова много пропиленни усилия преди години: Лео във всекидневната ѝ си драска в един бележник; Лео в леглото ѝ сутрин прокарва пръст по гърба ѝ; Лео в кухнята ѝ всяка вечер затваря книгата и я придърпва в скута си. Е, беше решила да не възразява. Егоистично, алчно бе решила да го приеме. Всичко това. Може би дори тази нова придобивка, неочаквано следствие от спирането на тока.

През годините неведнъж бе обмисляла да има дете. Бракът не бе част от плана ѝ; не че беше „против“ него, просто не беше „за“ него. Отнасяше се с появяващия се от време на време копнеж да има бебе, по същия начин, както към копнежа да има куче. Оставяше го да изтлее и да види дали ще премине, което винаги се случваше и тя го приемаше за добър знак. Защото други неща, които желаше (къщата ѝ, договор с конкретен автор, масичка от средата на века в добро състояние), не отминаваха, настаняваха се, докато тя не превърнеше желанието в притежание. Това, че мислите за майчинство, които ѝ минаваха понякога, не я преследваха по същия начин като търсенето на

храстовидни пурпурни божури за двора ѝ например, беше успокоително, тъй като бе решила, че яйчниците ѝ предаваха последните остатъци от плодовити яйцеклетки към дълбокия тил на репродуктивната ѝ система.

След това дойде бурята. Очакваното неочаквано пристигане на Лео. Спирането на тока. Лео. Твърде много вино (нейното), познатата уста (неговата). Лео изглеждаше съвсем леко отчаян. Тя го разсмя. Говориха. Той хвана китките ѝ и ги обгради с палец и показалец, след което я придърпа към себе си (по начина, по който го направи първата вечер, в която приятелството им се превърна в нещо друго, вечерта, в която се обърна към нея в закътаното сепаре на една малка закусвалня и каза: „Чудех се какво ли държиш под блузата си“) и я поведе в танц из кухнята ѝ, в мрака, под лунната светлина, и я целуна с такава алчна целеустременост, че тя си помисли, че ще се възпламени. Лео. Какво друго можеше да направи, когато лампите изгаснаха — вятърът виеше, клоните се чупеха и падаха — освен да подхрани огъня, да го остави да свали пуловера през главата ѝ, да разкопчае панталона ѝ и да я чука до несвяст под немигащия, мраморен поглед на Лилиан.

Стефани погледна надолу към списъка си. Нейните четири думи. Много скоро щеше да се наложи да поговори с Лео. Каквото и да кажеше той, каквато и да беше реакцията му, решението бе нейно. Това ѝ принадлежеше. Тя свали капачката на химикалката си, задраска *сама* и написа *майка*.

Не изглеждаше ужасно.

[1] Съзнателно ограничаване на притока на кислород до мозъка с цел да се достигне до по-високо ниво на сексуална възбуда. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Когато Матилда дойде на себе си в болницата и разбра колко пари ще получи от семейство Плъм, тя започна да фантазира какво ще направи с тях. (Срамно, но първата ѝ мисъл беше за чифт велурени ботуши, които бе харесала — онези, които стигаха над коляното и свършваха по средата на бедрото; след това си спомни.) Мислеше за пътувания, дрехи, коли и телевизори с плоски екрани. Мислеше да купи на сестра си собствен козметичен салон, какъвто винаги бе искала. Мислеше да плати развода на майка си.

Персоналът в болницата за рехабилитация се опита да я подготви за всичките ѝ бъдещи разходи, не само за протезното стъпало (което трябваше да се сменя на всеки няколко години) и свързаните с него медицински проблеми и плащания, но и за промените, които щеше да се наложи да направи в дома си.

— Май положението у вас не е идеално — каза ѝ една от социалните работнички. — Може би ще трябва да преоцените ситуацията.

Матилда взе таблиците с финансови изчисления и кимна, но всъщност не слушаше. Всичко изглеждаше толкова по-слънчево в клиниката по рехабилитация, където тя беше нещо като звезда, толкова млада, решителна и упорито жизнерадостна. Учесе всяко ново умение бързо и успя да се прибере у дома по-рано от повечето пациенти. Когато се завърна в тесния апартамент на родителите си в Бронкс обаче, Матилда започна да разбира пред какво беше изправена.

Проблемите започнаха още на входната врата на сградата, която се отвори да разкрие три реда стълби, покрити с неравен, белещ се, изцапан линолеум — те изглеждаха обезкуражаващо и при най-добри условия, но бяха ужасяващи, когато си с патерици, и едва ли щяха да са много по-удобни, когато пристигнеше протезата ѝ. Вътре в апартамента, вляво от входната врата, имаше коридор, твърде тесен за инвалидна количка (от каквато тя понякога се нуждаеше, особено нощем), който водеше до едната баня и мъничката кухня. Направо имаше четири малки стъпала надолу, които водеха до по-ниско

разположената всекидневна, за която тринайсетгодишната Матилда с два крака смяташе, че е съвършенство в обзавеждането и която сега караше Матилда с ампутирания крак да плаче от чувство на безсилие.

А ето я и декорацията на майка ѝ, това, което тя и сестра ѝ наричаха южен кич: малки килимчета от Мексико, които не си подхождаха, цветни кошници, пълни с парцалчета, нестабилни масички с религиозни статуетки върху тях — всичко това сега изглеждаше като съгласувани усилия, положени умишлено с цел да я убият. Разни дреболии в апартамента, на които никога не бе обръщала внимание, ставаха проблеми: тоалетната беше много ниска, душът изискваше да пристъпиш през ръба на предизвикателно дълбока вана, нямаше дръжки — дори стойка за кърпа — за които да се хване.

Отвъд физическите неудобства в апартамента и абсолютната липса на уединение, което беше физиологически изцеждащо, го имаше и емоционалния стрес от това да бъде покрай родителите си. Въпреки че двамата се държаха необичайно мило един с друг заради инцидента, обединени от тревогата и скръбта си за първи път от години насам, никога не я оставяха сама. Наблюдаваха всеки неин ход из стаите предпазливо, майка ѝ стискаше броеница, а баща ѝ се опитваше да извърне поглед навреме.

Трябваше да се махне оттам.

Матилда не вярваше в Господ толкова, колкото вярваше в знаците. (Знаеше, че бе получила знак вечерта на катастрофата на предната седалка на поршето на Лео Плъм, когато залязващото слънце бе проблеснало по венчалната му халка, а тя го бе пренебрегнала и ето я сега. Бог бе отнел десния ѝ крак.) Всяка сутрин, като се събудеше, казваше молитва, молеше се да разбере какво да направи, къде да живее. Така че, когато видя билборда пред чисто нова жилищна сграда на любимата ѝ улица — онази с черешовите дървета, които цъфтяха обилно през пролетта — Матилда разбра: този знак беше нейният знак.

НАМАЛЕНИ ЦЕНИ — пишеше на него. И с малък шрифт отдолу: **НАЛИЧНИ СЪОРЪЖЕНИЯ ЗА ХОРА С УВРЕЖДЕНИЯ.**

Тя купи два апартамента. Един на горен етаж за сестра си, която имаше три деца и съпруг безделник, и един по-малък на първия етаж за себе си. Плати в брой, като помоли сестра си да покрива сама единствено разходите по поддръжката. Останалите пари все още изглеждаха огромна сума. Един приятел адвокат на Фернандо ѝ

помогна да си открие банков депозит, който да обвърже с разплащателната си сметка. Беше толкова пестелива, колкото ѝ бе възможно, но парите заминаваха толкова бързо! И постоянно някой от семейството ѝ искаше заем: първа вноска за кола, самолетни билети до Мексико, за да посетят роднини там, нова рокля за бала на нечия дъщеря. Нямахше край, а как можеше да откаже? Не можеше. Защото, когато се замислеше защо въобще имаше парите, я хващаше срам.

А сега беше и уплашена, защото трябваше да намери начин да е по-подвижна. Трябваше да си намери работа. След като приключи действието на морфина от нощта след катастрофата, тя призна пред себе си онова, което винаги бе знаела: никога нямаше да бъде певица. „Ти си умна, Матилда — каза ѝ една от сестрите в болницата. — Каква кариера обмисляш?“. Никой досега не бе използвал тази дума пред нея: кариера. Харесваше ѝ как звучи. Харесваше ѝ да си представя как всеки ден отива в някакъв офис. След гимназията бе искала да постъпи в колеж, но нямаше пари, а в деня, в който се бе прибрала у дома, развълнувана след петнайсетте полагащи ѝ се минути с един от преуморените училищни консултанти, с формулярите за кандидатстване в колеж и с молбите за кандидатстудентски заеми, родителите ѝ бяха толкова негативно настроени, толкова обезкуражаващи. Тя знаеше, че се боят заради липсата на документи, че могат да бъдат разкрити и да си изгубят работата. Чу ги да спорят по-късно същата вечер дали да ѝ позволят да кандидатства, баща ѝ ставаше все по-ядосан и избухлив. На следващия ден бе помолила Фернандо да работи като сервитьорка.

Сега имаше пари; можеше да посещава лекции, ако желаше, но не и ако беше с патерици — или ако постоянно имаше болки.

Вини не бе единственият човек по време на престоя ѝ в клиниката за рехабилитация, който споменаваше правото на избор на Матилда; не беше и първият, който деликатно да допълни (или в случая на Вини — агресивно), че що се отнася до ампутацията, нейната беше особено гадна и тя би трябвало да обмисли още една операция, за да ампутират до под коляното, което щеше да ѝ разкрие много подобри възможности за протезиране. Матилда не разбираше, защото отначало всички изглеждаха развълнувани от това каква голяма част от крака ѝ бе спасена. Тя не помнеше много от нещата в стаята в спешното отделение, но помнеше как хирургът триумфално ѝ бе казал,

че е отстранил „възможно най-малко кост“. Когато повтори това на физиотерапевтката си, която преглеждаше чуканчето ѝ и се цупеше, жената промърмори: „Понякога е добре да остане повече кост, а понякога — не“.

Беше права. Протезното стъпало причиняваше болки на Матилда почти през цялото време. Без значение как ходеше или как си почиваше, или колко усилено работеше да стегне останалите мускули в тялото си, без значение дали и колко дълго носеше предпазни чорапи, или колко терапевтични масажа правеше, само след час или два с протезата кракът ѝ започваше да пулсира, болката постепенно плъзваше по прасеца ѝ, после над коляното, докато не се образуваше концентриран възел от напрежение и почти непоносима болка в подколянното сухожилие, откъдето се пренасяше към седалищните мускули. (Какъв благословен невежа беше по отношение на устройството на горната част на бедрото и задника си допреди катастрофата! Чудеше се единствено дали има лек за малките бучици целулит, които се подаваха изпод прекалено късите ѝ шорти.) В много от дните болката пропълзяваше в таза ѝ; в много от дните вратът започваше да я боли най-късно в края на следобед и тя се озоваваше в леглото преди времето за вечеря.

Звънецът се обади, силен и настоятелен, гневен. Вини. Матилда отвори вратата, за да го намери отвън с кутия пица, която балансираше в лявата си ръка, и голямо огледало, пъхнато под изкуствената му дясна ръка. Тя погледна огледалото предпазливо, когато младият мъж пристъпи през прага.

— Не искам това нещо тук — каза.

— Може и да не го искаш, но се нуждаеш от него. Кракът те боли, нали?

Достатъчно бе да я погледне, за да познае колко много я боли. Матилда продължаваше да се усмихва, но очите ѝ не бяха фокусирани. Той разбираше.

— Не е чак толкова зле — излъга тя. В добрите дни несъществуващият ѝ крак само трептеше или просто го чувстваше, сякаш си бе там, призрачното му присъствие я подлудяваше. Но в лошите дни болеше до умопомрачение. Днес имаше чувството, че иглички пробождат липсващия ѝ крак. От седмици изпитваше упорит

сърбеж в един от загубените пръсти. Намери се в налудничавата ситуация да мечтае за ампутация на вече несъществуващ крак.

— Седни — нареди Вини и остави пицата на кухненската маса. — Вземи си парче, докато е топла. Можеш да ядеш и да действаме.

Матилда неохотно седна на един от кухненските столове. Взе си парче и подуха малко, преди да отхапе.

— Как успя да я донесеш още горещца?

— Търговска тайна — отвърна той.

— Всъщност какво има в соса, че става толкова вкусна?

— Добър опит. Можем да обсъждаме чудодейния ми сос по-късно.

Вини бе говорил за огледална терапия с месеци, а Матилда си мислеше, че това звучи почти толкова нелепо, колкото и вуду магия. И все пак той беше пред нея и бе донесъл огледало чак до дома ѝ, така че неохотно направи каквото ѝ бе казано. Изпъна колене и остави Вини да нагласи огледалото между тях така, че когато погледнеше надолу, виждаше здравия си крак от едната страна и огледалния му образ от другата.

— О! — възкликна тя.

— Мръдни левия си крак — обади се Вини. Тя го послуша и оптичната илюзия беше за два перфектни крака, които се движеха заедно. — Почеша си пръста — продължи той, — онзи, който те сърби.

— Как?

Вини посочи.

— Почеша левия си крак на мястото, което те сърби, но продължавай да гледаш в огледалото.

Матилда се наведе и внимателно се почеса.

— О, божичко — изпъшка. — Работи. — Започна да се чеше по-силно. — Не мога да повярвам, че работи. Не разбирам.

— Никой не разбира в действителност. Простият начин, по който можеш да мислиш за това, е, че помагаш да се пренапишат старите сигнали в мозъка ти. Учиш мозъка на нова история.

Тя премести крака си наляво и надясно, сви го и го изпъна, после пак. Размърда пръстите си. Завъртя глезена си и кракът в огледалото — липсващият ѝ крак, изглеждаше така, сякаш си бе на мястото и функционираше. Почеса се отново, пак проработи.

— Вече се чувствам по-добре — призна. — Не отлично, но различно.

— Добре. Четири или пет пъти седмично по петнайсет минути. И използвай огледалото, когато кракът те боли или сърби. Разбра ли?

Матилда кимна и се усмихна.

— Звучеше толкова глупаво — каза. — Не исках да отида и да си купя огледало за нещо, което звучи толкова тъпо. Благодаря ти, папи — продължи тя. Говореше нежно и леко сложи ръка върху рамото му. — Благодаря ти, че донесе огледалото.

— Временно е — заяви Вини и рязко се изправи. Зарядът, който се изстреля по ръката му, гърдите му и други места, на които не искаше да се спира, когато го докосна Матилда, беше поразителен.

— Ще си купя мое. Можеш да си вземеш това...

— Не, не — прекъсна я той. — Нямам предвид, че огледалото е временно; твое си е. Купих го за теб. Исках да кажа, че все още ти предстои да се справиш с основния проблем. — Звучеше по-гневно, отколкото възнамеряваше. Матилда се бе намръщила. Вини си пое дъх. *Спри. Дай отначало.* Започна отново, като този път се постара да звучи неутрално. — Исках да кажа, че огледалото е временно решение.

Дълбоко в себе си Матилда знаеше, че той е прав. От всички неща, които ѝ бяха казали хората през последните шест месеца, от всички безполезни съвети, безсмислени клишета (Господ никога не ни поставя пред изпитания, с които не можем да се справим, за всичко си има причина) и цитати от Библията, това, което бе предложил Вини за ампутацията и да се отърве от глезена си, имаше най-много смисъл. Тя бе израсла със знанието, че не можеш да получиш нещо, ако не дадеш нещо. В нейния свят преобладаващата логика беше такава. Въпросът бе само да знаеш колко си готов да изгубиш, каква част от плътта си, което в нейния случай беше съвсем буквално. („Ако те съблазни ръката ти или ногата ти, отсеци я и хвърли я“ — този стих от Библията го разбираше.)

Докато беше на рехабилитация, една от сестрите ѝ каза, че Вини е това, което наричаха „идеалния пациент“. Бе оздравял и се бе научил да се справя толкова бързо, че бе избран да тества най-модерната протеза, която носеше сега. А ето я и нея, едва способна да куцука наоколо на нескопосания си, грозен, гумен крак. Тя беше пълната

противоположност на Вини. Не идеален пациент, а идеална загубенячка.

Но още операции, още рехабилитация, по-добра протеза? Всичко това щеше да струва пари. Много пари.

— Нямам подобна здравна осигуровка. Нямам толкова пари и не познавам никого, който има — въздъхна Матилда. Звучеше победено, примирено.

— Напротив, познаваш — отсече Вини. — Познаваш.

Наложило му се бе да направи няколко опита, но преди да отнесе огледалото на Матилда, Вини бе успял да убеди братовчед й Фернандо да се срещнат насаме. Първоначално той беше подозрителен и Вини бързо осъзна причината за предпазливостта, потайността и покровителственото отношение към Матилда: страх от депортация. Той бавно измъкна историята от Фернандо — сватбата, возенето в скъпата кола, спешното, набързо свиканото събрание в адвокатската кантора дни по-късно, нетърпението да подпишат документите и да вземат чека, отказа да се изправят срещу Лео Плъм в съда или да настояват за застрахователен иск. Семейството искаше да избегне полицейски доклад, защото той щеше да означава, че родителите на Матилда — и майката на Фернандо, която също беше нелегална, да не говорим за по-голямата част от безбройните им роднини — щяха да привлекат вниманието на имиграционните служби, както Джордж Плъм бе заплашил многократно по думите на Фернандо. Вини се опита да разбере точно какво споразумение бе подписала Матилда (в болницата, надрусана с морфин; беше абсурдно, пародия). Най-накрая убеди Фернандо, че разговор с Лео Плъм нямаше да доведе до законови действия.

— Просто искам да си поговоря с него приятелски — обясни той. Фернандо избухна в смях.

— Разбираш ли защо това не ми звучи съвсем правдоподобно? — Фернандо едва не бе ударил Вини в деня, в който той се бе развикал на Матилда в пицарията; нямаше му доверие.

— Кълна ти се — продължи Вини. — В гроба на майка си. Не бих направил нищо, за да нараня Матилда. Трябва да ми повярваш. Никога, никога не бих й навредил.

Фернандо наистина вярваше на тази част, защото Вини очевидно беше влюбен до уши. А и Фернандо изпитваше голяма вина за седмиците, последвали катастрофата. Изпаднал бе в паника като всички останали. Беше заслепен от голямата сума пари, която предлагаша семейство Плъм, също като другите и се засрамваше, щом се сетеше как Матилда му бе помогнала да изплати някои от заемите си за юридическия факултет. Беше толкова облекчен, че почти не протестира.

— Добре — съгласи се той накрая. — Но трябва да кажеш на Матилда какво мислиш да правиш и тя трябва да ти даде съгласието си. Обещай ми, че ще действаш внимателно.

— Имаш думата ми — отвърна Вини. Той не се боеше от никого, а мистериозният Лео Плъм със сигурност не беше заплаха. Разбираше колебанието на Фернандо, но знаеше, без никога да го е срещал до момента, точно какъв човек бе Лео Плъм: шибан страхливец.

Матилда толкова се срамуваше от нощта на инцидента, че не можеше да види ясно нещата, но Вини можеше. Що за човек оставяше жена си на сватба и примамваше младо момиче в колата си с лъжа? Що за човек изобщо би помислил да шофира предвид количеството алкохол и наркотици в кръвта си? Що за човек не се извиняваше, мамка му, и не проверяваше как е момичето, което заради невероятната му ерекция вече нямаше крак? Страхливец, ето такъв. Имаше още нещо, което той знаеше за страхливците: лесно се пречупаха.

Вини имаше план. Щеше да поиска среща с Лео Плъм и щеше да изясни напълно, че не търсят пари, защото беше така. Вини искаше достъп. Бе направил проучването си и знаеше, че Лео се бе въртял в правилните кръгове. Той имаше възможност да я свърже с правилните хора и да ѝ помогне с безброй програми, от които можеше да получи помощ за протези, включително и за бъдеща операция, ако се окажеше необходима. Искаше Лео да задейства малко връзки и нямаше да му даде избор. Щеше да му обясни съвсем ясно, че без колебание ще го разобличи като страхливец, какъвто в действителност беше. Щеше да облече униформата си, да застане до Матилда и да унижава Лео Плъм, докато не се пречупи. Лео можеше да го погне и Вини би приветствал подобна битка, но никога нямаше да му се наложи. Защото какво бе другото, което знаеше за страхливците? Най-много ги беше страх да не бъдат разкрити. Това щеше да бъде лесно.

— Не — каза Матилда. — Категорично не. — Бе оставила огледалото да падне на пода и бясно подскочаше из кухнята. — Няма да говоря за това.

— Ще говорим — настоя Вини.

— Махай се от тук. Моля те. Благодаря ти за пицата, за огледалото. Изморена съм и искам...

— Това... — изкрещя Вини, сочейки липсващото ѝ стъпало — е глупост.

Матилда беше с гръб към него, държеше се за кухненската мивка.

— Защо викаш? — попита и се обърна към него. — Защо винаги се караш? Постоянно си ядосан на всичко и всички.

— А ти защо не си? — Под суровата светлина в кухнята на Матилда лявата ръка на Вини се свиваше и отпускате. — Защо не си бясна, мамка му?

— Защото това не помага с нищо.

— Не съм съгласен.

— Може би трябва да разкажеш нова история на твоя мозък. Давай, използвай огледалото. Погледни лицето си и виж колко е грозно, когато си ядосан.

Той си пое дълбоко дъх, след което блъсна хладилника до нея с длан. Тя трепна.

— Защо не си достатъчно ядосана, че да поискаш това, което ти се полага? — попита той.

Матилда тежко седна на един от кухненските столове, лицето ѝ беше изпито и мрачно. Изглеждаше така, сякаш щеше да заплаче; Вини никога не я бе виждал да плаче. Тя не можеше дори да го погледне. Толкова пъти се бе опитвала с усилие на волята да се върне към онзи килер, към онзи момент преди, когато Лео танцуваше с нея под музиката. Само ако имаше възможност да направи всичко отначало, щеше да се освободи от Лео, да си тръгне, да се върне при Фернандо в кухнята и да вземе бутилката за дресинга. Погледна нагоре навъсено.

— Не мога да поискам повече, защото получих това, което заслужавах — заяви Матилда. — Получих точно това, което заслужавах.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Нейтън Чаудъри бе побеснял, когато Лео реши да продаде „Скрито-покрито Медия“.

— Наша е — му беше казал. — Ние създадохме проклетото нещо и то най-накрая върви добре, разраства се и се развива, а ти искаш да го дадеш на група корпоративни търтеи? Защо? И какво ще правиш? — Нейтън бе спорил в продължение на седмици, но Лео държеше на своето, а Чаудъри не можеше да си позволи да купи неговата половина от компанията.

— Приключих — отсече Лео. — Махам се.

На Лео му беше писнало. Писнало му бе да работи денонощно и от скапаните офиси, които бяха една идея подобри от всекидневната му, но само толкова. Писнало му бе от младите, хитри, капризни и прехвалени стажанти, които наемаха и на които трябваше да помага за всичко — Лео се чувстваше като възпитател в пансион през половината от времето си. Два пъти в рамките на седмица бе заварил различни двойки да се натискат в малката конферентна зала. Някой постоянно оставяше храна да мухлясва в малкия хладилник; мивката вечно бе пълна с мръсни чаши от кафе.

Беше му писнало да няма пари. Писнало му бе да среща приятели от колежа и да слуша за скъпите им пътувания и имотите в Хемптън, да се възхищава на хубавите им дрехи. Писнало му бе да не приема никого в апартамента, защото беше все същият депресиращ невзрачен следвоенен апартамент с една спалня, който винаги бе давал под наем нелегално, на втория етаж, където всички прозорци гледаха към съседски покрив, пълен с външни тела на климатици; стаите на практика се тресяха, когато всички те работеха едновременно.

Писнало му бе от клюки. Боже, как му беше писнало от клюки. Докато дойде моментът да продава, „Скрито-покрито Медия“ напълно се бе преобразила в нещото, което Лео ненавиждаше най-силно. Бе се превърнала в жалка пародия на себе си, в никакъв случай не бе станала по-достойна за възхищение, по-прозрачна или по-честна от многото публикации и хора, които безмилостно осмиваше — дваисет и двама

до трийсет и четирима на ден, за да сме точни, това бяха бройките, изчислени от счетоводителите, толкова поста бяха нужни на всеки от четиринайсетте им сайта, за да генерират достатъчно активност от потребителите, която да държи рекламодателите доволни. Абсурдно количество, цифра, която означаваше да се занимават с баналности, да огряват с прожекторите на присмеха лишените от късмет и често с нищо незаслужилите го хора — публикуваха истории, които незабавно се забравяха от всички, с изключение на бедните нещастници, сервирани на вечно гладната машина „Скрито-покрито“. „Интернет хлебарки“ ги бе нарекло едно национално списание и статията бе придружена с карикатура на Лео като Краля Хлебарка. Беше му писнало да е Краля Хлебарка.

Сумата, предлагана от по-голямата медийна компания, изглеждаше огромна на Лео, който освен всичко в този момент бе запленил от новата си журналистка Виктория Грос — щерка на богато семейство, свикнала на охолен живот, която огледа апартамента на Лео първия път, когато стъпи в него, така, сякаш се бе озовала в приют за бездомници. („Когато каза, че живееш близо до парк «Греймърси» — отбеляза тя объркано, — реших, че сигурно разполагаш с ключ от него или нещо такова.“)

Устремен към срещата си с Нейтън, Лео си спомни какво бе усещането да си зареден с адреналин, оптимистично нервен. Почти подмина Нейтън, който седеше на бара пред един отворен лаптоп, с наведена глава. Лео се зарадва на възможността да огледа за минута стария си приятел, дългогодишния си партньор в преследването на работа и удоволствие, както и на един печеливш сезон на „Джетс“. Привързаността, която изпита, когато видя познатия профил на Нейтън, беше искрена. Нейтън, който имаше като че ли безпределна способност да гледа графики и кръгови диаграми, а да вижда история. Нейтън, който все още ходеше с твърде къси панталони и леко тясно сако и пиеше обичайния си безалкохолен коктейл „Шърли Темпъл“.

А когато Нейтън погледна нагоре, той явно също беше щастлив да види Лео. Изправи се и двамата се прегърнаха. Не прегръдката с потупване по гърба, с която Лео бе свикнал, а братската прегръдка, която беше по-скоро здраво ръкостискане и кимане с глава, отколкото телесен контакт, но бе искрена. Нейтън придърпа Лео към себе си и го задържа здраво, а Плъм с притеснение усети, че се просълзява. Всеки,

който ги наблюдаваше, можеше да сбърка момента на новото им събиране с нещо по-тъжно. След това се поотдръпнаха, потупаха се сърдечно и отделиха няколко минути да се огледат един друг.

Нейтън се ухили и закима.

— Ммм-да. Все още съм по-красивият от двамата ни. Водя те с много. — Това беше тяхна стара шега. Да кажем, че Нейтън не бе традиционно красив, би било твърде щедро. За голям мъж раменете му бяха твърде тесни и тежестта му се концентрираше в средата на тялото. То бе крушовидно, от вида, по-често срещан при жените. Огромната дупка между двата предни зъба успяваше да му придаде чар. Нямаше никаква коса, но плешивата глава си подхождаше със силните му черти, месестия нос и силно извитите вежди, които изглеждаха така, сякаш водеха свой живот.

— Искаш ли едно истинско? — попита Лео, като посочи към питието на Нейтън и си поръча уиски.

— Опасявам се, че не. Имам точно двамайсет минути и трябва да тръгна за едно благотворително събитие в центъра, където ще представям някого, та...

Лео не беше обнадяден от факта, че му бе отделена такава малка част от деня на Нейтън. Трябваше да говори бързо. Мина през обичайните въпроси, разпита как е семейството му, видя няколко снимки, изслуша съкратена версия на „кошмара“ при ремонта на градската му къща.

— Чух за теб и Виктория — подхвърли Нейтън. — Съжалявам.

— Недей. Така е по-добре и за двамата ни. — Лео се надяваше да е уцелил правилното съотношение на успокоение и съжаление. Радваше се, че Нейтън повдигна темата за развода, искаше да я използва. — Беше прав, когато ми каза навремето, че двамата с нея изваждаме най-лошите страни у другия.

Нейтън измъкна ярката черешка от питието си и я изяде, като дъвчеше дръжката.

— Не ми доставя удоволствие, че съм прав за това.

— Знам. Просто си признавам пред стар приятел. Трябваше да те послушам — и не само за Виктория, за много неща.

— Минало свършено — отвърна Нейтън. — Изглеждаш добре. И ако слухът не се основава на стара информация, мисля, че чух нещо за теб и Стефани. Вярно ли е?

— Вярно е. Да. Засега. Даваме го бавно, но засега всичко е наред.

— Радвам се за теб, приятел. Не се дъни този път.

— Нямам намерение — кимна Лео и леко се наежи от лицемерното подмятане. Нейтън се бе дънил в доста връзки навремето. — Готов съм отново да се включа в играта, така да се каже. Това беше една от причините да искам да те видя.

— Досетих се. Чух, че си използвал името ми из града. Казал си на разни хора, че работим заедно.

— Не е вярно — възрази Лео, потресен, че действията му вече са били докладвани на Нейтън.

— Чух го от повече от един човек.

— Стефани ми разказа за идеята ти и бях любопитен. Наистина заинтригуван. Интересува ме. Обаждах се тук-там, проучвах и задавах въпроси, но никога не съм се представял некоректно. Никога не съм казвал на никого, че работя с теб или че имаме някакви официални работни взаимоотношения. Заключениеята, които си правят хората, когато чуят твоето и моето име, не са мое дело.

Нейтън го гледа няколко минути оценяващо.

— Добре. Разбирам какво е станало. Надявам се да е истина.

— Истина е.

— Защото не мога да те назнача.

— Хайде да върнем малко назад, а? — Лео не можеше да повярва, че бе изгубил контрол над разговора толкова бързо. — Хайде да започнем отначало. Знам, че си зает, и дойдох подготвен.

— Не знам защо би искал да се включиш в този доста скромнен проект, който обмислям.

— Не изглежда скромнен. Изглежда амбициозен и като нещо, което си заслужава труда.

— Повярвай ми, скромнен е.

— Изглежда и като нещо, което някога беше моя идея.

Лео спря; нямаше намерение изобщо да повдига този въпрос и определено не толкова скоро. Не биваше да позволява на Нейтън да го ядоса.

Нейтън погледна към тавана, сякаш искаше да измоли търпение от небето.

— Едва ли може да се каже, че си изобретил идеята за литературно списание онлайн. Не ми се прави на Ал Гор, Лео.

— Знам. Съжалявам. Изразих се погрешно. Аз... ние... имаме нужния опит. Бяхме добър екип. Дори не искаш да чуеш идеите ми ли? Знаеш на какво съм способен.

Сега Нейтън пусна гърмящия си смях. Лео се обезкуражи, като видя колко безразличен изглеждаше, колко естествен.

— За съжаление, това е много, много вярно.

— Нека ти покажа само бърз общ преглед как можеш да разшириш „Хартиени фибри“ по интересен и плодотворен начин. — Лео отвори папката си и извади купчина принтирани страници.

— Господи! — възкликна Нейтън. — Да не си направил „Пауър Пойнт“ презентация?

Лео не му обърна внимание, разгръщаше страниците пред себе си и извади една с примерно лого.

— Чак накрая, до базирано на събитията приложение, което също ще генерира съдържание. — Лео сложи страницата пред Нейтън, който я гледаше объркано.

— Приложение?

— Трябва да имаш приложение.

— Не ми казваш нищо ново, Лео. Всяко шестнайсетгодишно хлапе в Ню Йорк се опитва да си направи приложение.

Лео продължи:

— То е само един несъществен елемент. Имам цяла...

Нейтън го прекъсна:

— Оценявам усилията, които си вложил в това. И искрено се радвам да разбера, че си със Стефани. Наистина. Когато чух, си помислих: „Добре, каквито и глупости да са се случили през годините, той отново се е осъзнал“. И се надявам да е така. Надявам се да откриеш нещо, с което да се занимаваш и което да те прави щастлив. Но дори и да исках да работя с теб — а аз не искам — ми трябва някой млад, който да върши всичко за символични пари. Някой, който вече е наясно с нещата и не открива — Нейтън направи презрителен жест към страницата пред себе си — топлата вода с базирано на събитията приложение.

— Ами опитът? Ами утвърденото име?

— Утвърденото име ли? — Нейтън не можеше да повярва. — Това, приятелю, е част от проблема. Какво си направил, откакто продадохме „Скрито-покрито“? Сериозно, Лео. Какво?

Какво бе направил? Първо, двамата с Виктория бяха живели в Париж шест месеца, след което във Флоренция, без това да подобри френския или италианския му и на йота. Онези дни и седмици бяха дълги мъгляви спомени за посещения на приятели, вечери и пътувания до „провинцията“, за които все се оказваше, че той трябва да плати накрая. След това Виктория обяви Ню Йорк за „скучен“, така че се преместиха на запад и няколко години живяха в апартамент под наем в Санта Моника. Лео трябваше да работи върху сценарий, а вместо това всеки ден ходеше на плажа и се опитваше да кара сърф, след което се друсаше, докато Виктория прекарваше много време в медитация и се занимаваше с някаква кретенска ароматерапия. Непрекъснато обсъждаха да отворят малка художествена галерия, но така и не го направиха. Когато дерматологът ѝ откри предракова бенка на иначе безупречното ѝ деколте, се върнаха обратно в Ню Йорк, където тя го убеди да спонсорира малка театрална група в центъра, за да „отглеждат новите таланти“, което, общо взето, означаваше Виктория „да продуцира“ и да участва в калпави пиеси, написани от хора, с които бе израснала в Уест Вилидж. Той излизаше на дълги разходки и изучи всичко за уискито в единични бъчви. Четеше, тихо презирайки всичко, което смяташе за добро. Прекара месеци да конструира персонализиран велосипед, на който никога не се качи.

— Иска ми се да бях направил много неща различно — призна Лео. — Но не мога да върна времето назад.

— Съгласен съм — отвърна Нейтън. — Ти и аз? — Размаха пръст помежду им. — Това е опит да върнеш времето назад. Изкарахме си добре. — Той плесна Лео по ръката силно. Лео трепна. — Дяволски добре. — Лео разбра, че срещата е приключила, щом Нейтън мина на англицизми. Наблюдаваше го как събира папките си и плъзга лаптопа в една чанта. — Ще кажа на асистента си да ти се обади. Ще вечеряме заедно. Ти, аз, жена ми, Стефани. Ще бъде забавно. Можеш да дойдеш в жилищната част, да погледнеш ямата за пари и да се смееш на безумието ми.

Лео не получи възможност да каже нищо от онова, което беше планирал.

— Нека да се видим пак. Осъзнавам, че трябваше да ти пратя идеите си преди срещата...

— Това не е среща. — Нейтън хвърли кредитна карта на бара и започна да облича палтото си.

Сега вече Лео се ядоса. Заслужаваше повече.

— Хайде, Нейтън. Не бъди такъв.

— Какъв? Да не бързам?

Лео се опита да измисли нещо, за да го накара да остане. Кредитната карта на бара беше черен Атех. Не можеше да повярва, че Нейтън се справя толкова добре.

— Пари ли ти трябва? — попита Нейтън, забелязал как Лео гледеше картата.

— Какво? Не.

— Защото, ако става дума за пари, мога да ти отпусна заем. Това мога да направя.

— Не става дума за пари. Господи! Защо би си помислил, че ми трябва? — Лео побесня, като си спомни, че наистина бе обмислял да вземе пари назаем от Нейтън. Първо адът щеше да замръзне.

— Говоря с Виктория от време на време.

— Фантастично. Направо фантастично, мамка му. Виктория, най-неблагонадеждният разказвач на всички времена.

— В нейна защита трябва да кажа, че едва й измъкнах информацията.

— Това не е в нейна защита; подписала е споразумение. Всъщност много интересно, че се опитва да настройва хората срещу мен...

— Стига глупости, Лео. Попитах за теб като за приятел. Тревожех се. Никой не е срещу теб.

Лео си пое дълбоко дъх.

— Тогава ме запиши в календара си. Нека ти дам презентацията си. Просто ме изслушай.

— Твърдиш, че си си написал домашното? — попита Нейтън.

— Да.

— Значи, знаеш кой е главният ни финансов директор?

— Не съм разучавал позициите на всеки в организацията, не.

— Питър Ротщайн. — Нейтън разписа сметката и започна да къса касовата бележка на малки парченца, които внимателно сложи обратно в края на пластмасовата поставка за парите. Лео упорито се опитваше да си спомни защо това име трябваше да е важно. Нищо.

— Брат му беше Ари Ротщайн — допълни Нейтън.

Този път настъпи някакво смътно раздвижване в съзнанието му, но все така нищо.

— Познавам ли го?

— Може да се каже. Онзи, който свършва работата. Звучи ли ти познато?

Сърцето на Лео се сви. Ари Ротщайн бе една от последните истории на „Скрито-покрито Медия“, докато още участваше там. Хлапе от местния колеж — едро и тъпо на вид — което бе пратило автобиографията си на видео за позиция по техническата поддръжка. Една сутрин Лео беше пристигнал в офиса, за да открие всички наредени покрай един монитор, подвикваха и се смееха. Касетата започваше с облечения в неподходящ костюм Ари Ротщайн, който изрежда техническия си опит, а после нелепо и неловко прекъсва, сваля си сакото, слага бейзболна шапка и запява безсмислена рап пародия за техническата поддръжка. Припевът беше безвкусен и незапомнящ се: „Аз съм този, който ще го свърши“. (Аз съм ТОЗИ. Аз съм ТОЗИ. Аз съм ТОЗИ, който ще го СВЪРШИ!) Беше ужасно и в същото време забавно.

— Качваме го на сайта — реши Лео, преди да изгледа докрай четирите минути и трийсет и две секунди. Всички първоначално помислиха, че се шегува, но той разпознаваше стръвта, която щеше да привлече посещения и кликове. Това беше първото видео на „Скрито-покрито“, което се разпространи лавинообразно, и Ари Ротщайн бе осмиван и подиграван седмици наред, навсякъде — онлайн, в пресата, по телевизията. Клипчето му завърши в откъс от „Днешното шоу“ под заглавието „Как НЯМА да получите работата, която наистина искате“.

— Наел си този тип?

— Неее. — Нейтън провлече думите, сякаш разговаряше с някой невероятно тъп. — Този тип е мъртъв. Умря от свръхдоза преди няколко години. Брат му работеше за компанията, преди да ни купят, и не разговаря с мен повече от година. Отне ми дълго време да спечеля доверието му, да го убедя, че нямам нищо общо с инцидента и че съжалявам за него, което си е така. Онова, което направихме тогава? Беше нормално. Забавно. Но не бе точно почтено, Лео. Не с подобни неща искам да ме запомнят.

— Аз също. Моята гледна точка е същата.

— Не мога, Лео. Не мога. Не казвам, че случилото се с Ари е по твоя вина — по наша вина — или нещо подобно. Но казвам, че нещата са се променили. Светът на бизнеса е различен. Аз съм различен. Надявам се, че и ти си различен. И не мога да те наема.

Лео седна за първи път откакто бе влязъл в бара. Опитваше се да измисли какво трябва да каже, нещо точно и подходящо, но вместо това се пошегува — шега, която старият Нейтън щеше да намери за забавна.

— Предполагам, че Ари Ротщайн наистина е бил този, който да го свърши.

След дълго мълчание Нейтън проговори:

— Ще се престоря, че не съм чул това. Успех, Лео. Съжалявам, че те разочаровам.

— Недей. Имам и други варианти.

— Добре.

— Не че ме попита, но ще съжалявам, ако не спомена, че по мое мнение трябва да имаш определени резерви дали да съсредоточиш финансовите си усилия върху Пол Ъндъруд.

— Така ли?

— И на мен ми харесва „Хартиени фибри“, но нещата там са съвсем хаотични. Не мисля, че Пол притежава необходимите качества на водач, които ще са ти нужни, за да го развиете. Не мисля, че той е твоят човек.

Нейтън гледаше към пода, след което бавно вдигна изпълнен със съжаление поглед към Лео.

— Надявах се, че няма да се появиш тук и да си бъдеш все същият задник, Лео. Наистина се надявах.

— Не ме разбирай погрешно. Аз харесвам Пол...

Нейтън протегна ръка и Лео неохотно се изправи, за да я стисне.

— Успех, Лео. Дано си промениш начина на мислене. За доброто на Стефани.

— Ще ми се наложи да предложи идеите си другаде.

— Давай. Само никога повече не споменавай името ми.

— Майната ти, Нейтън.

— Да ти се връща, друже.

Лео загледа как Нейтън напуска бара. Седна отново и си пое дъх дълбоко, опитвайки се да осмисли какво се бе случило току-що.

Телефонът му на бара започна да вибрира. Погледна към дисплея и когато видя изписаното име, сърцето му едва не спря. Матилда Родригес.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Преди да допусне толкова наивно Джак Плъм в дома си, Томи само веднъж се бе притеснил за „Целувката“. Една сутрин, докато все още живееше в Рокауей, на вратата му бяха почукали агенти на ФБР с искането да говорят с него за липсващ предмет от мястото на Търговския център. Едва не бе припаднал, докато му обясняваха, че разследват докладвани кражби във Фреш Килс^[1] и просто искат да знаят дали Томи си спомня да е виждал творбата на Роден и ако да, къде я бе видял за последно. Той увери следователите, че я бе доставил до караваната на пристанищното управление точно както бе направил с безброй други артефакти, и я бе предал на жена, чието име не можел да си спомни, но която била казала, че ще се погрижи за нея.

— Тогава я видях за последно. Съжалявам, момчета — каза им. — Ще ми се да можех да помогна повече. За да съм честен, изглеждаше като потрошена тъпотия.

Следователите се ръкуваха с него, изказаха съболезнования за загубата му и това бе последният път, когато някой го бе търсил по въпроса.

Първоначално Томи държеше статуята скрита в гардероба на спалнята си в къщата в Куинс, покрита с калъфка за възглавница. Не искаше дъщерите му да я видят, когато идваха на гости, приблизително по хиляда пъти всяка седмица. „Просто се отбихме!“ — казваха винаги с весел глас, който не бе чувал да използват, преди да стане вдовец. Но да държи подаръка от жена си в гардероба като срамна тайна, го тревожеше. Започна да мисли за преместване. Къщата, която бе делил с Рони, където бяха отгледали децата си, където бяха прекарвали семейни кино вечери с пуканки всеки петък и бяха успявали да правят любов всяка неделя, дори когато момичетата бяха малки, като понякога се налагаше да се вместят между рекламите по кабелната телевизия — и въпреки всичко успяваха, винаги успяваха — беше твърде празна, твърде самотна.

Старият му приятел Уил от пожарната спомена, че Стефани си търсела нов наемател. Томи винаги бе харесвал Стефани. Биваше си я

— забавна и умна, трудолюбива и съвсем земна. „Тя е това, което са наричали истинска дама“, бе заявила Рони одобрително, когато Уил я бе довел на едно от знаменитите им празнични партита и Стефани бе очаровала всички, като бе изпяла коледната версия на „Скъпа, моля те, ела си у дома“ в стила на Дарлийн Лав през караоке системата, която бяха свързали с телевизора.

Градинският апартамент на първия етаж беше леко занемарен, но той не се нуждаеше от много. Просто искаше свое собствено място, където да държи статуята така, че да я вижда всеки ден, някъде достатъчно далеч от Рокауей, за да не могат децата да се отбиват, без да се обадят предварително, където нямаше да му се налага да отговаря на много въпроси. Статуята бе неговата добре пазена тайна. Докато Джак Плъм не влезе в трапезарията му.

Джак Плъм, който кръжеше около статуята в къщата му, сякаш оценяваше кола на старо, бе предизвикал в Томи неприятна промяна. Може би не се дължеше само на Джак, може да беше и поради отминалото време, поради природата на тъгата, но когато извади статуята от скривалището ѝ сега, всичко, което можеше да чуе, бяха думите на Джак Плъм: „Откъде я взе?“. Години наред Томи се бе притеснявал някой да не я види, най-вече дъщерите му. И сега, когато някой наистина я видя, той започна по-ясно да си представя какво би могло да му се случи, ако го хванат. Не беше поглеждал статуята повече от седмица.

Днес две от трите му дъщери му бяха на гости. Почти винаги Томи отиваше да им гостува, но няколко пъти годишно те планираха пътуване до „града“ и първо се отбиваха в дома на баща си, понесли торби с покупки, от които си бяха въобразили, че се нуждае.

Семейството му никога не успяваше да скрие почудата си от начина, по който живееше, и докато Маги и Вал нахлуваха през входната врата, сега с петте внуци помежду си, той се подготви за познатите им оплаквания и присвити устни.

— Това място може да стане хубаво, татко — подхвърли Вал за стотен път, — ако положиш малко усилия. — Разпределяше покупките по кухненските рафтове и отвори опаковка с яркозелени гъбички за миене, като използва една, за да забърше шкафа.

— Не е нужно да правиш това — каза Томи. — Седни.

— Не ми пречи — отвърна тя.

— Защо не си вземеш някакви мебели, които всъщност да се побират тук? — намеси се Маги. — Можем да отидем да разгледаме за нов диван днес, ако искаш. Ще ти помогнем да избереш нещо. — Беше права. Диванът, който бе запазил, беше предназначен за много по-голямо помещение, не за тясна гостна в тухлена постройка.

— Добре си е. Аз съм добре. Не очаквам посещение от списание „Къщи и градини“, за да направят снимки.

— Защо това е заключено? — Вал стоеше пред вградения шкаф за порцелан в трапезарията. Горната половина бе предназначена за показ и Томи бе наредил няколко части от сватбения им сервиз по рафтовете, единственият му опит за „декорация“. Долната половина беше предназначена за склад. Той бе махнал вътрешните рафтове и дъното, но беше оставил вратичките на мястото им, за да скриват подобната на пещера вътрешност, в която статуята влизаше точно на количката си. Можеше да я вади и прибира когато си поиска. Вратичките сега бяха с катинар.

— Нищо особено. Малко ценности.

— Неца на мама? — Долови острота в гласа на Маги.

— Всичко, което принадлежеше на мама, е в кашоните, които ви дадох. Както ви и казах.

Тя гледаше шкафа.

— Този квартал толкова ли е опасен? Че се налага да заключваш ценните си притежания с катинар?

Томи не знаеше как да отговори (кварталът си беше наред), така че просто издаде някакъв пренебрежителен звук и се опита да насочи всички обратно към всекидневната.

— О, боже — възкликна Маги. Тя го хвана за ръката и заговори тихо, за да не чуят децата. — Да нямаш пистолет там?

— Какво?

— Изглеждаш адски виновен. Имаш скапан пистолет в къщата, къщата, в която водим внуците ти.

— Нямам пистолет. Успокой се. И не ми допада тона ти, млада госпожичке. Аз все още съм ти баща. — Томи отчаяно искаше да отвлече вниманието ѝ от шкафа.

— Какво друго притежаваш, което да се налага да държиш под ключ в празна трапезария?

Най-малкият син на Маги — Рон, кръстен на баба си, която никога не беше срещал, се бе вкопчил в крака на майка си и хленчеше.

— Какво? — попита го тя, като се наведе и гласът ѝ стана ведър.
— Какво има, фъстъче?

— Не ми харесва тук.

— Не ставай глупав — отвърна му. — Това е къщата на дядо.

— Старата му къща повече ми харесва.

Томи не знаеше какво да каже, така че просто гледаше как Маги гали детето по главата и го успокоява.

— Хайде да обядваме и след това ще се разходим — предложи тя. — Наблизо има парк с детска площадка. Нали, татко?

Но Рон отказваше да се успокои.

— Тази къща не е дружелюбна — заяви той и се разплака наистина. Прошепна нещо в ухото на Маги, а тя поклати глава и го гушна здраво.

— Не, не, миличък. Не е вярно. Всичко тук е дружелюбно.

Вал заведе децата в кухнята, за да приготви обяда, а Маги и Томи се дръпнаха настрана.

— Татко, трябва да ти го кажа. Има нещо нередно във всичко това. — Тя махна с ръка към окаяните мебели, остатъците от минали квартиранти, праха и безпорядъка. — След толкова време.

— Аз съм сам човек — отвърна Томи. — Нямам нужда от нищо повече.

— Не ти говоря за пространството. — Маги кръстоса ръце и той разбра, че се подготвя да каже нещо трудно. Толкова приличаше на майка си, че трябваше да си наложи да спре да гледа, да докосва лицето ѝ. — Знаеш ли какво каза Рон, докато плачеше? Каза, че имал чувството, че къщата е обитавана от духове. Знаем, че е дете, но децата долавят разни неща. Тук е тъмно, мрачно и депресиращо. Поне си купи някакви лампи. Няколко лампиона. Вдигни волтажа. — Тя посочи към самотния полилей на тавана във всекидневната.

— Може би е прав — съгласи се Томи, беше му писнало. Никога не ги бе молил за помощ, не ги бе канил на гости.

— Може би наистина е обитавана от духове.

— Тате — очите на Маги се изпълниха със сълзи. Тя си прехапа устната. Томи се почувства зле, но се чувстваше по-зле да не говори за Рони, да се опитва да игнорира призрака, който всички те носеха със

себе си. — Просто ми се къса сърцето — въздъхна тя най-накрая и избърса очи с opakото на ръката си.

— Мислиш, че моето не е разбито ли? — попита той.

— Не говоря за мама. Знам, че тя почива в мир. Знам го. Говоря за теб, татко. Ти ми късаш сърцето. Ако тук има призрак... това си *ти*.

[1] Квартал на Статън Айланд, един от петте административни района на град Ню Йорк, където са откарани отломките от развалините на Търговския център след 11 септември 2001 г. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Мелъди вярваше в бойните планове; вярваше в анализа, стратегията и отчитането на фактора непредвидени обстоятелства и това беше добре, защото двамата с Уолтър определено бяха във война. Той напредваше на два фронта: ипотеката и таксата за колежа. Мелъди наистина полудяваше при мисълта, че могат да изгубят къщата си. Дори не беше като да продаваха, за да използват парите, защото ипотеката им още бе значителна.

— Въпросът не опира до справедливост — повтаряше Уолт отново и отново. — Трябва да намалим месечните разходи. Особено с приближаването на колежа. Толкова е просто. Освен ако не успееш да измислиш начин да докарваш още пари всеки месец, нямаме избор.

Тя нямаше да му позволи „официално“ да обяви къщата за продажба. Нямаше да гледа снимка на нейната къща зад витрината на „Недвижими имоти — Рубин“ в центъра на града, където всички щяха да я видят и да спекулират по въпроса. Вивиен се съгласи да покаже къщата „тихо“, без реклама и с изключителни права за продажбата.

— Само проверяваме пазара — обясни Уолтър. — Да видим какво би могло да се случи.

Той също така искаше моментално да седне с Нора и Луиза и да обсъди с тях финансовата действителност на идните години и какво означаваше това за колежа — според него само щатски училища. Мелъди отказа. Някои семейства си организираха семейни ваканции; Мелъди натоварваше момичетата в колата и отиваха на обиколка из колежа. След това сядаха да обядват, оглеждаха града, сравняваха бележките си за видяното. Те си имаха списък! С колежи, към които се стремяха, такива, които бяха вероятни, и онези, които бяха „може би“ — и всеки от тях беше частен и изискваше главозамайващо количество пари.

Когато Вивиен Рубин се обади един ден, докато Уолтър бе на работа, за да съобщи на Мелъди за две добри оферти, едната изцяло в брой, тя не се паникьоса. Помисли за момент и после каза на Вивиен да направи контра предложения. Сумата, която назова, беше абсурдна.

— Сигурна ли си? — попита Вивиен. — Уолтър съгласен ли е с това?

— Абсолютно — отвърна Мелъди. Не лъжеше, каза си, чувстваше се спокойна и странно оптимистично настроена, когато затвори. Това беше бойно поле. Генералите знаеха кога да запазят позициите си и кога да започнат стратегическа маневра, кога да се оттеглят и кога да нападнат. Това беше война и тя не се предаваше. Още не. Не и докато не видеше Лео.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

След като остави няколко гласови съобщения, които Томи игнорира, един ден Джак просто се появи на прага му — както охранителят се опасяваше, че ще стане.

— Знаеш ли, че можеш да си навлечеш големи неприятности заради онова нещо? — заговори Джак, когато мъжът неохотно отвори вратата, след като Плъм бе размахал лист с разпечатана статия за статуята в лицето му.

Томи бе прекарал няколко минути да отрича, че статуята от статията е същата, която се намираше в дома му, но тогава нещо в него, някакво решение, което бавно го бе разяждало отвътре през последното десетилетие, се надигна. Беше изморен. Унило се отпусна на сгъваемия стол в преддверието.

— Кой каза, че ти я е дал? — попита Джак.

— Жена ми — отвърна Томи, вторачен в пода. — Жена ми ми я даде...

— Стига глупости — срязва го Плъм. — Наистина не ми пука как си придобил въпросния предмет. Ако ти или жена ти, или някой от многото ти приятели герои сте го взели на шега или за да го продадете, или...

Томи се придвижи толкова бързо и с такъв устрем, че Джак не разбра какво се случва, докато не бе прикован към стената, а ръката на охранителя се оказа забита под брадичката му. Не можеше да говори. Беше му трудно да диша.

— Не съм я откраднал, шибан задник такъв — изсъска Томи. Лицето му бе толкова близо, че Джак видя малкия участък брада в горната част на бузата му, който бе пропуснал да избръсне тази сутрин. Томи заговори и с всяка дума пръскаше по малко слюнка в лицето на Джак: — Това беше подарък от жена ми.

Джак с изненада откри, че някъде в паметта му се спотайваше номерът, на който ги бяха научили в АСТ UP, където бяха постоянно тормозени и арестувани от полицията. Просто да се отпусне, да не се бори. Той задържа погледа на Томи, като запази изражението си

спокойно. Лицето на охранителя се отпусна и цялото му тяло увисна, докато отстъпваше от Джак.

— Господи — изпъшка Томи, думите едва излязоха. Седна обратно на стола и погледна към ръцете си, сякаш не бяха негови. — Какво ми става? — Обърна се към Джак. — Беше подарък — каза той, подпря глава на ръцете си и започна да хлипа. — Беше подарък от жена ми.

Джак се озова в странното положение да приготвя чай за Томи. Прегледа шкафовете — тъжна колекция от неща, които си представяше, че Томи бе купил (овесени ядки, юфка, полуфабрикат макарони със сирене), и неща, които очевидно му бе донесъл някой друг (органично чили в консерва, опакована киноа, чай от лайка) — и го накара да седне до кухненската маса. Томи разказа историята си с малко подканяне и колкото и да бе странно, Джак осъзна, че му съчувства. Горкият нещастник. Трябваше да продължи деликатно.

Джак направи предложението си, наля още чай, отвори застоял пакет ванилени вафли и зачака отговора на Томи.

— Не знам — поклати глава той. Гледаше към вратата на шкафа, зад която живееше статуята. — Не знам.

— Можеш да ми имаш доверие — продължи Джак. — Няма да предприема нищо, докато не си готов. Знаеш, че ако някой разбере...

— Знам. Повярвай ми, сънувам кошмари как ще пукна и на дъщерите ми ще се наложи да се разправят с това.

— Ако искаш да я задържиш, разбирам те.

И Джак наистина разбираше. Разбираше нуждата от талисмани от мъртвите. Двамата с Уокър бяха загубили много приятели, многократно бяха дърпани настрана от скърбящи майки, сестри или братовчедки, които им предлагаха да си отнесат у дома по нещо от вещите на починалия като подарък от празненство. „Моля ви — бе настояла доведената сестра на един приятел, — родителите ми просто ще дарят всичко в «Добра воля»; моля ви, вземете си нещо, което да ви напомня за него.“ И те вземаха. Много неща. Светлозелената носна кърпичка на Майкъл. Авиаторските очила на Андрю, малките плетени столчета, които Дейвид обичаше да прави от телчетата на тапите за шампанско, безброй снимки в рамки, неработещи часовници и по някоя и друга странна вратовръзка или колан. Джак държеше всичко това спретнато сгънато и подредено на един рафт над библиотеката в

спалнята. „Музеят на смъртта“, шегуваше се мрачно Уокър, но той също ценеше предметите за спомен. Всички спомени. Рафтът не съдържаше нищо ценно и заедно с това всичко ценно. Това бе миналото, което и двамата бяха изтърпели и от което бяха избягали. Беше отчаяние и надежда. Беше живот и смърт.

— Разбирам те, ако искаш да я задържиш — повтори Джак. — Но също така ще те разбере — и тук той примъкна стола си малко по-близо, сложи ръката си върху тази на Томи и внезапно усети, че тревогата му е искрена, — също така ще те разбере, ако искаш да се отървеш от нея. И аз мога да ти помогна.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Лео никога не се бе числил към ранобудните, но откакто живееше при Стефани, ранните утринни часове отново се бяха завърнали в деня му; часовете, които преди използваше да се бори със съвестта си, нежелаящ да чувства излъчваната жега от яростта на Виктория от другата страна на леглото, неподготвен за обърканата, изпълнена със самообвинения разходка до банята за вода, която да успокои пресъхналата му, миришеца на лошо уста, или безславното тупване на хапче „Адвил“ в треперещата му длан. В онези дни нямаше нито една сутрин, в която да не се бе събудил и да не се бе заклел, че този ден ще бъде различен. И нямаше нито ден, в който да не наруши обещанието към себе си, обичайно до средата на следобеда, постепенно смачкан от скучния ден, от призрака на вечерта в компанията на киселата си, враждебно настроена съпруга.

Но в последно време се будеше, докато сутрешната светлина бавно променяше небето от черно към воднисто–синьото на зимата. Тихо се измъкваше от леглото и се запътваше към банята, като внимаваше да стъпва леко по изкорубения дървен под и по стълбите, които скърцаха и под най-малкия натиск. Вземаше вестник „Ню Йорк Таймс“ от предните стъпала и се запътваше към кухнята, за да сложи водата за кафето. Стефани ползваше една и съща френска преса открай време, откакто се бяха запознали, когато всички останали около него все още си мислеха, че кафето идва предварително сварено от щанда за хранителни продукти или от уличната лавка. След като налееше водата върху кафето, сядаше на кухненската маса и бавно прелистваше вестника в очакване да чуе грохот в тръбите — знак, че топлата вода си проправя път нагоре от мазето, което подсказваше, че Стефани е станала и е пуснала душа. Горещо–долу когато бе прочел новините от света и страната, чуваше как душът спира със силен стържещ звук. Спускаше филтъра на френската преса и си наливаше чаша кафе.

И точно в този момент на деня след срещата му с Нейтън, седнал в кухнята на Стефани, докато гледаше как един дебел слънчев сноп пълзи по плота и под него изпъква всяко обезцветено място и всяко

несъвършенство, докато обмисляше предстоящия ден, усети как познатата тъмнина се събира в него с проблясъци от страх по ъглите. Това му напомни за детската книжка, която Мелъди обичаше толкова много, когато беше малка — онази, която ѝ бе чел отново и отново, когато родителите им го караха да я гледа, за едно френско момиченце със сламена шапка и високата жена (Така и никога не разбра каква беше тя. Учителка? Монахиня? Медицинска сестра?), която имаше изострен усет за неприятностите. „Нещо не е наред“, казваше тя, когато се събуждаше внезапно посред нощ. „Наистина“, помисли си той.

Лео не бе повярвал в този нов световен ред — чудесната къща в Бруклин, хубавата червенокоска, която се разхождаше горе, триумфалното му завръщане в страната на Нейтън. Бе разглеждал цялостната картинка предпазливо, сякаш бе опалесцентна раковина, намерена на плажа, която прикриваше нещо гнусно във вътрешността си — смрад на водорасли, разлагащо се мекотело или дори по-лошо, нещо все още живо, с вдигнати щипки, което посягаше към парче нежна плът.

Трябваше да бъдат взети решения. Наближаваха крайни срокове. Обмисляше на кого може да изпрати предложението си; знаеше, че си заслужава. Ако искаше да остане, трябваше да измисли какво да прави с парите, които дължеше за Гнездото. Ако искаше да остане.

В много дни бе обмислял да върне парите на брат си и сестрите си, защото щеше да е хубаво, големият жест, героят, който ги бе спасил. Но все се връщаше към това: ами ако тези пари му потрябваха някой ден? Ами ако му потрябваше план за бягство? Винаги бе имал такъв. От мисълта, че би могъл да няма, почти му се завиваше свят. Продължи да пробва различните решения, сякаш бяха якета: *остани, тръгни си, плати на всички*. В миналото винаги бе успявал да процъфтява на това място, познатото удобно място за оттегляне, място, на което да удържи милион въртящи се чинии, докато постепенно не започнеха да падат и тогава той бързо се насочваше към нещо по-лъскаво. Но сега беше различно.

Стефани. Можеше да я чуе как слиза по стълбите, готова за работа, ботушите ѝ тропаха по стъпалата бързо и тежко, твърде бързо; Лео винаги бе леко нащрек, очакваше да я чуе как се подхлъзва и пада, но това никога не се случваше. Бе омаловажил срещата си с Нейтън;

каза, че са прекарали „твърде много време да навакват“, и ще се срещнат отново. Щеше да ѝ представи по-лека версия на случилото се, щом намереше някой друг заинтересован.

— Забави малко темпото — обърна се към Стефани, когато тя излезе иззад ъгъла към кухнята. — Ще се пребиеш по тези стълби.

Стефани му се ухили и взе един банан от купата на плота.

— Нима вече съм твърде бърза за теб, Лео? — Тя обели банана, наля си мляко в кафето.

Той също се усмихна, но инстинктивно си помисли: „Започва се“.

— Ей — продължи Стефани. — Не трябваше ли да прочетеш нещо за Беа? Тя ми се обади вчера.

Мамка му. Беа. Ръкописът.

— Мамка му — изпъшка Лео. — Забравих. Ще го погледна.

— Ако скорошният опит е някакъв показател, няма да е дълго четиво. Обади ми се в офиса, ако става.

— Предполагам, че ще говорим довечера — отвърна той бодро.

— Забавно.

Тя се наведе и го целуна. Имаше вкус на банан и кафе и Лео я придърпа близо до себе си. Плъзна ръце под якето ѝ, задържа я здраво, опитваше се да поправи каквото и да бе натрупала вътре. Приглади косата ѝ назад и я целуна страстно, отвори се за нея и тъмнината, която го изпълваше, изсветля. Стефани изглеждаше разсеяна, скована, така че той плъзна ръка по копринената ѝ блуза, докато не усети как зърното ѝ се втвърди, след което прокара езика си по начина, по който ѝ харесваше, леко по устните ѝ, след което по-силно, по-изучаващо, докато не я усети как се отпуска срещу него.

— Не е честно — каза тя нежно и се отдръпна. — Трябва да отивам на работа. — Знаеше, че е крайно време да спре да отлага и да каже на Лео какво се случва. „Тази вечер, помисли си, не е по-лоша от всяка друга.“ — Може би ще си тръгна по-рано днес.

— Звучи ми добре — отвърна Лео.

Тя го целуна леко по бузата.

— Беа — напомни и си взе чантата. — Не забравяй.

След като Стефани излезе, той си направи още една каничка кафе. За пръв път от седмици нямаше никакво желание да отваря лаптопа си. Да отиде в „офиса“ си. Да работи. Мисълта да стои и да гледа през малкия заден прозорец към мрачната покривка от съседски кафяви дворове, беше депресираща. Телефонът му завибрира на плота. Взе го, за да види кой се обажда. Ето я отново. Матилда Родригес. Лео бегло си спомняше как бе настоявал да запише номера ѝ в нощта на инцидента и как ѝ бе изпратил доста съобщения, докато тя все още беше в кухнята и си събираше нещата, преди да отидат към колата. Не би трябвало да му се обажда. Щеше да се наложи да си поговори с Джордж. Той не отбягваше само Матилда; Джак му пращаше имейли всеки ден за вечерно парти за рождения ден на Мелъди, а самата Мелъди му бе оставила няколко съобщения да го моли да излязат на обяд. „Само двамата. Спешно е.“

Нещо тук не е наред.

Той се качи горе и откри кожената чанта на Беа върху рафта за книги, където я бе оставил по времето, когато смяташе, че има по-важни неща, с които да се занимава. Може би историята щеше да е добра. Може би щеше да има нещо конструктивно, което да ѝ каже за нея. Опита се да успокои натоварения си мозък и да се съсредоточи над първите няколко абзаца. Разказваше се за някакъв мъж на име Маркъс. (Лео беше изненадан да почувства вълна на разочарование, че не бе история за Арчи.) Някакъв тип на име Маркъс. Сватба. Момиче от кетъринга. Кола. Пулсът на Лео започна да се ускорява. Бързо прелисти още страници, докато думите излитаха от тях. Фарове, откъснат крайник, спешно, шевове. „Тумело, мами — прочете той. — Махни го.“ Господи. Върна се на първа страница. Разказът беше за неговата катастрофа. Беше за него.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Вечерта, в която Стефани смяташе да каже на Лео, че е бременна — но не му каза — тя се прибра и го откри облечен в същите дрехи, с които беше сутринта, включително тениската, с която бе спал. Беше бесен заради историята на Беа. Вероятно бе започнал да чете веднага след като бе излязла, и бе прекарал останалата част от деня, гневейки се все повече и повече. Отне ѝ цели пет минути да го успокои достатъчно, за да разбере какво се случва, че историята е за инцидента и за някого, ранен при катастрофата по начин, който Лео не можеше — не бе достатъчно спокоен — или не искаше да обясни.

— Да не си убил някого? — попита тя накрая.

В секундите преди Лео да отговори, бе сигурна, че отговорът е „да“, и дивият ужас, който видя в очите му, е заради необходимостта да признае, че се е качил зад волана пиян и надрусан, и е извършил непредумишлено убийство, но после някак се е измъкнал. Ала не беше така. Само повтаряше значителна травма, нещо лошо, но също така нещо, за което се бил погрижил, и ако Беа публикувала тази история, настояваше той, истината щяла да излезе наяве и всички, които му имали зъб, щели да го погнат — всичко това излезе в един пълен с нападки и уклончиви обяснения поток; за Стефани беше доста информация, която трябваше да осмисли.

Лео стоеше пред нея и размахваше страниците.

— Това са глупости! — кресна той. — Това е поредната история за Арчи!

— Така ли? — изненада се тя. История за Арчи. Интересно. — Бива ли я?

— Майтапиш ли се? Не е там работата! — Той захвърли купчината хартия на масата и няколко от листовите бавно се понесоха към пода. Настъпи един и той се разкъса под крака му. — Беа се преструва, че не е история за Арчи — дала е на героя друго име, но всъщност е. Става дума за миналото лято и няма начин да издаде тази шибана история.

— Говори ли с нея?

— Не, още не. Не съм сигурен дали някога изобщо искам отново да говоря с Беа.

— Нека си поемем дъх и се успокоим — предложи Стефани. Придърпа един стол и махна на Лео да седне. Той го направи, яростно започна да разтрива главата си с ръце и изстена. Немитата му коса стърчеше под странни ъгли, наболата брада потъмняваше долната част на лицето му, а очите му бяха кървясали и диви. — Може би тя просто трябва да разбере колко те е разстроило това. Може би има начин да преправи историята. Беа все пак пише художествена проза, за бога. Това е една история...

— Дори не е завършена.

— Добре, значи е само чернова. Още по-добре. Да караме едно по едно. — Тя успя да поуспокои Лео и накрая го убеди да се качи горе и да се изкъпе и преоблече, докато поръча храна за вкъщи. Увери го, че когато се върне долу, заедно ще измислят как да говорят с Беа, която може и да бе всичко друго, но не и жестока или невнимателна към близките си.

Стефани си припомни разговора си с нея и ѝ се прииска да бе знаела това, което знаеше сега. Можеше да я разубеди, да ѝ каже, че Лео няма да е доволен. По дяволите! Сега щеше да се наложи новината ѝ да почака за друг ден. Това не бе вечерта, в която да говори с Лео за бащинство, не и когато бездруго се чувстваше параноичен, попаднал в капан и ударен изневиделица.

Стефани запрелиства с раздражение менютата за поръчки. Това беше тъкмо тази част в една връзка, която мразеше; частта, която винаги я подтикваше да се откаже; частта, в която нечие чуждо нещастие или очаквания се промъкваша в нейния грижливо подреден свят. Беше такова бреме — животът на другите хора. Тя наистина обичаше Лео. Бе го обичала по толкова различни начини в различни моменти от живота си и наистина искаше каквото и да бе това помежду им сега да продължи. Вероятно. Но винаги се връщаше към тази мисъл: беше толкова по-добра в това да е сама; да бъде сама, ѝ идваше отвътре. Водеше живот на умишлено уединение и ако от време на време се промъкваше чувството за самота, знаеше как да се справи с този конкретен проблем. Или още по-добре: как да потъне в него и да попие специфичните му утехы.

От една страна, знаеше, че Лео никога няма истински да се промени. От друга страна, знаеше, че Лео я бе разглезил по някакъв начин. Нямахше да навлезе в онзи тип преднамерено неведение, което животът с него може би изискваше, но нямахше и да се задоволи с нещо по-малко от заряда, от вълнението, което изпитваше, когато той бе край нея. Бе отворена за любовта, но беше най-добра в това да гради собственото си щастие; чуждото щастие бе онова, което я погубваше.

Стефани осъзна (някъде дълбоко в себе си вече го знаеше), че да си родител, не е нищо повече от това да отговаряш за щастието на някого друго през цялото време, ден след ден, най-вероятно до края на живота си, но трябваше да е малко по-различно. Не можеше да е същото, като да се чувстваш отговорен за друг възрастен човек, който пристигаше на купона пълен със съществуващи надежди, поведение и намерения. Тя и любовниците ѝ винаги бяха успявали да разрушат нещата, които бяха градили заедно. Стефани така и не разбра как да подхранва любовта, така че да расте; винаги свършваше в един момент. Знаеше, че родителите и децата могат да разбиват сърцата си, но щеше да е по-трудно, нали?

Наведе се, за да вдигне една скъсана страница от пода, и я сложи на масата при останалите, които бяха разхвърляни. Седна и започна да чете отначало.

Лео наистина се чувстваше по-добре след душа. Бе нагласил водата да е толкова гореща, колкото можеше да изтърпи, и докато забърсваше запотеното огледало в банята на Стефани, успя да види колко розова и здрава на вид беше кожата му. По време на рехабилитацията бе отслабнал и редовното му тичане си личеше. Не се бе запуснал със сигурност. Докато се бършеше с хавлията, осъзна, че Стефани вероятно е долу и чете. Хубаво. Така беше по-лесно, отколкото да ѝ обяснява — със собствени думи — подробностите от катастрофата и последиците. Тя щеше да знае как да се справи с това; Стефани бе експерт в казването на хората, че творбите им трябва да бъдат евтаназираны — поднасяше подобни новини през цялото време — и щеше да му помогне да заровят историята на Беа.

Без дори да се старее, Лео можеше веднага да се сети за списък с хора, начело с Нейтън Чаудъри, които щяха да са безмерно щастливи

да напишат язвително експозе за инцидента и горката сервитьорка от Бронкс, която се клатушка наоколо на един крак. (Щяха някак да пренебрегнат или омаловажат факта, че я бе направил милионер.) Можеше да види придружаващите го снимки, старата карикатура, на която бе изобразен като Краля Хлебарка. Господи. Не беше стигнал дотук — изтърпял рехабилитация, останал чист от наркотици, мамка му, защитил и внимателно прикрил спестяванията си — само за да привлече неподходящо внимание точно сега. Или да свърши като посмешището на Ню Йорк, където и да влезе, хората да го сочат и да си шепнат, да стане герой на най-коментираната статия в „Гаукър“^[1]. Изключено бе да остави подобна заплаха да виси над главата му, докато се опитваше да си урежда работни срещи. Стефани трябваше да му помогне да приключат с това колкото е възможно по-бързо.

Когато влезе в кухнята, тя бавно прелистваше страниците, като постоянно се връщаше към една близо до средата (Лео знаеше коя). Беше пребледняла. Вдигна поглед към него и да, той помнеше този поглед. Опита се да потисне раздразнението си.

— Виждаш ли за какво говоря? Това е история за Арчи — каза. Стефани стоеше съвсем неподвижно. Лео я наблюдаваше нервно. — Само дете не го е кръстила Арчи...

— Всичко това се е случило? — попита Стефани, докато той отиваше към мивката, за да си налее чаша вода. — Загубила е стъпалото си?

— Да.

— Къде е тя сега? — попита го, като все още гледаше не към него, а към разпръснатите на масата страници.

— Не знам.

— Не си ли я чувал?

— Не — отвърна Лео. — Е, би могло да се каже.

— Би могло да се каже?

— Звъня няколко пъти, но не вдигнах. Джордж ще се погрижи. Имаше споразумение — много щедро при това — и едно от условията бе никакъв контакт, след като се подпишат документите.

— Разбирам — кимна Стефани. — Предполагам, че тогава е по-добре да насъскаш Джордж по жената с ампутирания крак веднага.

— Не бях осведомен за условията на споразумението, Стефани. Бях в клиниката. Но трябва да се съобразявам с правилата и тя също.

Това е в интерес на всички, включително и нейния собствен. Ако я хванат, че нарушава правилата...

— Ще ѝ отнемете и другия крак? — попита язвително Стефани. Внимателно подреди листовите по средата на масата, като приглади един, който беше смачкан. Лео забеляза, че ръката ѝ леко трепери. Седна до нея.

— Съжалявам — започна той. — Исках да ти кажа. Наистина. Но ми е трудно дори да мисля за това.

— Не си ли поне малко любопитен?

— Любопитен?

— Да провериш как е. Защо ти се обажда? Господи, Лео, тя е загубила стъпалото си.

— Знам, че ще се погрижат за нея. Знам, че има на разположение възможно най-добрите грижи. Не ми е разрешено да съм любопитен и да се свързвам с нея.

Стефани бе сложила едната ръка на корема си, сякаш току-що я бяха ударили там.

— Но нямаше да ѝ се обадиш, дори и да ти беше позволено, нали? — настоя тя. — Далеч от очите, далеч от сърцето? Напиши един чек и продължи живота си?

— Не съм сигурен как бих могъл да ѝ помогна. И да, искам да продължа живота си. Това се опитвам да направя тук!

— Парите? Затова ли...

— Да. Франси финансира споразумението с парите от фонда — призна Лео. — Не са останали много, не и толкова, на колкото разчитаха всички, и затова се тълпят тук като шибани лешояди. Всички искат магически да им дам това, което смятат, че им се полага. Можеш да разбереш затруднението ми.

— Твоето затруднение?

— Как се очаква да извадя подобна сума от нищото? Онези тримата не мислят трезво.

— Но ти — да?

— В сравнение с тях? Определено.

— Разбирам.

Стефани се изправи и взе чаша за вино от шкафа, отвори една бутилка, която стоеше на плота, и си наля щедро количество. Замисли се за приложението за бременност в телефона си. Първия ден, в който

бе го отворила, бе минала през деветте месеца и шестнайсетата седмица я бе развеселила — онази, за която пишеше: *Тази седмица бебето Ви е колкото слива!* Плъм^[2]. Тя изсипа виното в мивката.

— Как се казва? — обърна се към Лео.

— Какво значение има? — отвърна той; звучеше раздражено.

— Изобщо знаеш ли името ѝ, Лео? — Стефани го наблюдаваше внимателно. Бузите му бяха порозовели след душа, косата му бе пригладена назад. Очите му бяха предпазливи, безмилостни — грозни на иначе прекрасното му лице.

— Матилда. — Той захапа думата здраво, сякаш имаше нещо незаконно в това да се спира твърде много на всяка сричка. Нежеланието му да задържи името на момичето в устата си, ядоса Стефани.

— Какво каза? — попита тя.

Лео се изправи и заговори по-ясно:

— Името ѝ е Матилда Родригес.

— И е на деветнайсет? Гийнейджърка?

— Да, но... — Лео си представи пръстите на Матилда и си спомни как нервно ги бе облизала, преди да го поеме в ръката си. Поклати глава и се опита да блокира образа, който вече бе причинил непростимо втвърдяване в панталона му. — Беше достатъчно голяма.

Това бяха думите, които би си взел обратно; тези, които провокираха лекото, но доловимо потрепване на Стефани. Тя отиде до масата и вдигна ръкописа на Беа.

— Какво ще правиш с това? — попита Лео.

— А ти какво възнамеряваш да правиш с него? — Стефани стисна листовете в ръцете си.

— Разбираш защо не може да бъде издадено. Остави ме мен — продължи той. Гневът, който се излъчваше от Стефани, го тревожеше. — Ами ако Матилда го прочете?

— Матилда е страстен почитател на белетристиката? — попита Стефани. — И успя да разбереш това само по време на кратката ви разходка с колата?

— Добре, забрави за Матилда — въздъхна Лео. — Опитвам се отново да си създам живот тук. Да изградя отново някакъв бизнес. Беа да публикува нова история за Арчи? Хайде де. Това си е новина. А ако публикува *тази* история — още по-голяма новина, всички ще разберат

какво се е случило и това е. Прецакан съм. Кой ще иска да работи с мен?

На Стефани ѝ се догади и ѝ се зави свят. Трябваше да хапне. Страхуваше се, че ще повърне.

— Знаеш, че съм прав — продължаваше Лео, като вече се разхождаше из кухнята. — Знаеш, че ако това бъде публикувано, хората ще разберат, че в действителност е за мен. Може да го кръсти Арчи, Маркър или Барак Обама, то е за МЕН.

— Дори ако се разказва за теб, Лео — заговори Стефани, докато тикаше една соленка в устата си и се опитваше да накара стаята да спре да се върти, да успокои гаденето си, да потисне гнева и да не обръща внимание на страха си.

— Дори ако се разказва за теб и дори ако Беа успее да го публикува, и дори ако някой го прочете и го свърже с теб... — Стефани отпи голяма глътка вода. Издиша. — Дори и ако всичко това се случи, на кого ще му пука?

Последните думи бяха онова, което би искала да върне назад, ако можеше. Видя промяната в него, лекото свиване на очите му, момента, в който тя — неволно и почти неусетно, но недвусмислено в очите на Лео и със сигурност в съзнанието му — бе преминала от грешната страна на някаква разделителна линия.

Това бяха думите, които Стефани би взела обратно.

[1] Американски интернет таблоид, известен със скандалните си публикации. — Б.пр. ↑

[2] Думите plum — „слива“, и Plumb — фамилията на главните герои, се произнасят по един и същи начин. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВИ

Ранна утрин на бруклинския бряг. Огромният брой хора в този съвършено слънчев, но хапещо студен февруарски ден изненада Лео. Студът от дървената пейка под бедрата му проникваше през вълнения панталон и дебелото палто. Синьото небе изглеждаше като предвестник на пролетта, но водата все още бе злокобно зимно сива. Кожената чанта, в която се намираше ръкописът на Беа, беше в скута му. Бяха минали едва дни, откакто го бе прочел, но ги чувстваше като седмици. Затвори очи и се опита да прочисти ума си, да потисне надигащото се безпокойство, но вместо това си представи десния крак на Матилда в момента на последните му оставащи минути. Преди да се качат в колата и когато тя обуваше сребристите обувки, бе забелязал как ноктите на крака ѝ са оцветени в яркорозово, как розовото блестеше на фона на златистата ѝ кожа, как елегантният свод на ходилото ѝ легна върху обувката и как, когато тя се обърна да го погледне и да придърпа блузата си, стоеше съвсем стабилно на двата си непокътнати крака. Вероятно най-ужасното нещо за него в новата история на Беа бе как примамваше Матилда — и всичко свързано с нея — да излезе на бял свят от мястото, на което я бе заровил, дълбоко, дълбоко в малка кутийка в някакъв отдалечен ъгъл на мозъка си.

Бръкна в джоба на палтото си за цигарите „Американ Спирит“, които си бе купил по някаква прищявка, но още не бе отворил, защото не искаше да дразни Стефани допълнително, миришейки ѝ на тютюн. Той разпечата кутията, извади една цигара и след като остави чантата на Беа на пейката, отиде до парапета над водата. Чувстваше се страшно глупаво, задето пушеше, което пък го ядоса. А след това се раздражни, че се ядосва. Раздразнението бе преобладаващото му усещане напоследък, като се изключи притеснението.

Нещата не вървяха добре в малкото бижу от червеникавокафяв пясъчник, което Стефани притежаваше. Гледано откъм улицата, от стаите зад новите, но старинни на вид прозорци струеше наситена с кехлибар светлина, приветлива и весела. Отвън къщата изглеждаше като идеалното място, в което да се скриеш от всякакъв вид бури, но

вътре? Вътре двамата със Стефани едва успяваха да поддържат цивилизована учтивост. Нежността, която ги бе завладяла след нощта на снежната буря и която бавно бе разцъфнала в нещо сърдечно и понякога темпераментно, се бе изгубила — и това не беше леко охлаждане, а внезапен срив, като тъжно, спихнато суфле.

Бяха се върнали към стария си начин на държание, обвинително и отбягващо, което по някакъв перверзен начин бе успокоително. Лео разбираше подлото притегляне на познатите грехове, знаеше как старите навици можеха да са толкова по-удовлетворителни от дебнещото неизвестно. Затова наркоманите си оставаха наркомани. Затова той се бе отказал от покупката на кокаин преди семейния обяд в „Ойстър Бар“, но сега имаше спретнато целофанено пликче в джоба си. Затова въртеше в ръка незапалена цигара и се чудеше какво да прави със Стефани, както бе ставало безброй пъти в миналото.

Лео можеше да си представи бъдещето си с нея и то не му харесваше: щеше да се превърне в един от онези хора, които измерваха времето в „чист от еди-колко си години“. Щеше да изгради черупка на превъзходство около собственото си себеотрицание и да стане — заради инцидента и последиците му — някой с разклоняващо се минало; всички постижения, които ценеше, щяха да са причислени към „преди“, а всичките му истории щяха да се въртят около „след това“ — след катастрофата, рехабилитацията, развода, как се е оправил, взел се е в ръце, възстановил се е напълно. Ако останеше, щеше да му се наложи да раздели парите си. Щеше да му се наложи да си намери работа като всеки друг нещастник. След срещата с Нейтън се бе обадил и бе писал имейли на безброй стари познати и запитванията му не бяха довели до абсолютно нищо. Няколко учтиви отказа в най-добрия случай; някои дори не си бяха направили труда да отговорят. Не знаеше дали Нейтън се бе ядосал достатъчно, че наистина да очерни името му из града, или просто той самият сериозно бе надценил собствената си значимост. Не искаше и да разбира.

Както и да го погледнеше, бъдещето му в Ню Йорк можеше да бъде само разредено отражение на неговото „преди“, по-бял нюанс на бледото. Уравновесеността определяше настоящето му, страничния продукт, както често си мислеше, на бедно въображение и безопасен живот. В новото му „след това“ нямаше да има спадове и възходи,

частни самолети или случаен секс в малката тоалетна на някой бар, нито разходка към дома под порозовяващо небе след бунтарска вечер. Не луксът му липсваше, а изненадата. Нещата, които можеше да си купи с пари, не бяха наградата; наградата бе да се чувства извисен над всички останали, да погледне от другата страна на оградата, където тревата рядко бе по-зелена, но беше винаги различна, а той обичаше контраста — и избора. Способността да чувстваш, бе онова, което имаше значение; възможността да избираш, бе онова, което имаше значение.

Винаги се бе уповавал на неизвестното. Стефани също. Тогава защо, чудеше се Лео, когато опреше до отношенията помежду им, всеки път се оказваше, че буксуват в един и същи стар коловоз все по един и същи начин? Завъртя широкия си гръб срещу вятъра, който се носеше откъм водата, наслади се на познатото чувство да прегърби рамене и да притвори длани около запалената клечка кибрит, докато краят на цигарата не грейна в стабилно кехлибарено. Дръпна силно и издуха дима енергично. Почти моментално се почувства по-добре.

Две жени, които минаваха покрай него с навити подложки за йога под мишница, се намръщиха, едновременно размахвайки ръце във въздуха пред себе си, сякаш почти незабележимият дим от цигарата му беше рояк жилеци оси. Кога Ню Йорк бе станал толкова задръстен и жалък? Градът напълно бе загубил характера си. Трябваше да се махне, да отиде на някое диво и по-достойно за талантите и енергията си място. Обърна гръб на водата, дръпна си още веднъж с наслада от цигарата, затвори очи и отново се замисли за новия си план, премисли детайлите и го огледа за слаби места, потърси някакви останки на съжаление или колебание в решението си. Не. Чувстваше се добре. Беше му мъчно за Стефани, това бе ясно, но да му е мъчно за Стефани, беше толкова познато усещане, че вече ставаше скучен или опасен навик, или и двете. Небрежно бе обмислил да я попита дали ще тръгне с него, дори само за няколко седмици, но тя никога не би го направила. Този тип безстрашие не бе типично за нея.

Все още беше ядосан на Беа. Не толкова, колкото в деня, в който бе прочел историята, но все още раздразнен. (Ето го отново, как така изведнъж животът му се бе свел до раздразнение?) И въпреки че се опитваше да не се замисля твърде по въпроса, все още беше обиден от нехайния коментар на Стефани, като същевременно съзнаваше, че

може би е права. От толкова дълго време се намираше извън публичното внимание, че вече можеше изобщо да не е новина. Или просто щеше да е поредният от дългата редица интернет милионери, оказал се на правилното място в правилния момент, правейки новото нещо и натрупал абсурдна сума пари, след което я беше загубил, бе свършил нещо тъпо пъян и може би си бе легнал с грешната жена и бе съсипал брака си — и на кого, наистина, в този момент щеше да му пука за него? В известен смисъл това беше още по-трудно за приемане: информацията за имплозията му да се разгласи и да затихне с безразлични промърморвания.

А после и необяснимото настояване на Стефани, че трябва поне да поговори с Матилда Родригес, да разбере какво иска. Лео знаеше какво иска тя и дори да решише да раздаде част от парите си, то нямаше да ги връчи на сервитьорката, която вече бе изкарала една добра, прилична сума. Стефани не разбираше, че на него му беше забранено—законно—да разговаря с Матилда. (Технически погледнато, не бе напълно сигурен, че това е истина, но на практика знаеше, че така е правилно. Нищо добро нямаше да излезе от установяването на контакт с нея.)

Нещо странно се случваше и с Джак, който задаваше много въпроси, много въпроси, по повод опитите си да уреди нещо, което звучеше като пране на пари. Питаше Лео какво знае за офшорните сметки и макар да не използва точно тези думи, как да прикрие средства, получени по неправомерен начин. Лео не можеше да си представи, че Джак ще успее да извърши нещо, което изисква подобни изискани финансови маневри; липсваха му и мозъкът, и топките, за да го стори. Подозираше, че брат му се опитва да го излъже или да го хване в капан.

Нещо друго също го глождеше. Онзи ден, когато двамата със Стефани седяха до панорамния ѝ прозорец и си разменяха страници от вестника, потънали в предпазливо мълчание, мина една от съседките с бебе в онази измишльотина, наречена слинг. Той забеляза как Стефани следи майката с вързопа, прикрепен на гърдите ѝ. Гледа ги от момента, в който се появиха на улицата, докато излязоха извън полезрението ѝ. Направо го побиха тръпки. Тя със сигурност не би искала — не би могла, би трябвало да е твърде стара за това — да промени мнението си относно децата сега. Стефани усети, че Лео я наблюдава, и се скри

зад косата си, но не и преди да види как по лицето ѝ се изписва някаква решителност — нещо лично, непоколебимо и дълбоко плашещо.

Но може би най-лошото беше как гледаше Лео напоследък, сякаш бе пълен нещастник, сякаш просто го чакаше да си тръгне. Е, защо да чака?

Решението за развода най-накрая бе излязло; Лео беше свободен. Можеше да напусне Ню Йорк, когато поиска. Можеше да отиде право на летището само с един малък сак и да се запаси с повече неща, когато се приземи. Нямаше против да остави всичко зад гърба си, да започне отначало. Всъщност, увери се сам, очакваше го с нетърпение. Още едно нещо, което бе научил и което другите от семейство Плъм не бяха постигнали: красотата да преоткриеш стартовата линия.

Щеше да вземе малко неща със себе си и да се запъти към Карибския регион за известно време. Да се срещне със стари приятели и да оправи някои финансови въпроси. След това може би щеше да се запъти на запад, далече на запад, към Сайгон. Сега Виетнам беше на мода. Можеше да прекара близкото бъдеще в пътуване из Югоизточна Азия. Да странства, докато семейството му не схване идеята. Нямаше да се върне доста дълго време, ако въобще го направеше.

— Здравсти. — Млада жена, която разхождаше кучето си, се появи до рамото му. — Имам ли шанс да изпрося една цигара? — попита.

Беше висока, със светла кожа, бузите и носът ѝ бяха поаленели от студа и ходенето пеша. Черната ѝ коса бе вързана на висока конска опашка, светлите ѝ очи бяха удивителни. Гласът ѝ звучеше като на радиоводеща. „Актриса“, помисли си. Тя му се усмихна извинително.

— Естествено — отвърна Лео и извади кутията от джоба си.

— Ще се радвам, ако ми разрешиш да я платя — продължи младата жена, като нави каишката около ръката си, за да придърпа кучето по-близо. — Сега колко са? Двайсетина долара кутията?

— Почти — каза Лео. — Не си бях купувал от години. Реших, че човекът ме е таксувал за цял стек по погрешка. — Той отново се извърна от водата и запали цигарата ѝ от края на своята.

— Знам. Лудост е. И все пак, ако гаджето ми не откачаше всеки път, когато запаля, щях с радост да си плащам за тях. Не ми пука колко струват. — Тя взе цигарата от Лео и дръпна дълго и силно, леко

простенвайки, докато издишваше. — О, хубаво е. Толкова е хубаво. Ужасно ли звучи?

— На мен не — отговори Лео.

— Имаш ли нещо против да поседя и да попуша с теб за минутка? — И двамата стояха до парапета, наблюдаваха водата. — Помниш ли как всички можеха да си вземат почивка за по цигара? — попита тя. — Можеше да излезеш от офиса, да застанеш пред сградата и да пушиш, докато клюкарстваш и оглеждаш хората, които минават. Господи, липсват ми тези дни.

— Спомням си времето, в което можеше да пушиш вътре в сградата — подхвърли Лео.

— О. Старите времена.

Беше почти убеден, че флиртува с него. Трудно бе да прецени какво има под светлозеленото ѝ пухкаво яке, но ако дългите ѝ слаби крака бяха някаква подсказка, сигурно щеше да е хубаво. Сега бяха с лице един към друг и Лео забеляза съзвездие от лунички долу на лявата ѝ буза, което изглеждаше точно като пояса на Орион. Това единствено несъвършенство правеше лицето ѝ още по-съвършено. Кожата ѝ беше нежна и стегната и той неволно се замисли за Стефани и как годините започваха леко да ѝ личат — по-дълбоки бръчки около очите и устата, леко вдлъбване на бузите, едва забележимо увисване около челюстта. Младата жена се обърна отново към водата и дръпна още веднъж от цигарата; профилът ѝ оставаше спокоен като някого, който е свикнал да му се възхищават от всички ъгли. Погледна часовника си.

— Трябва да бъдеш някъде ли? — попита я Лео.

— Не и днес. Ами ти? Наблизо ли работиш?

— Понякога — отвърна той. — Прехвърлям се от проект на проект. Ами ти?

— Живея наблизо. Това е кучето на приятеля ми. Извън града е за няколко дни, така че съм кучегледачка. Нали така, Рупърт? — обърна се към животното. — Сами сме двамата с теб до събота. — Лео остави частта за гаджето-извън-града да отлежи в ума му и да добие тежест. — Сериозно — добави тя, като си играеше с ципа на якето си. — Може ли да ти дам пари за цигарата?

— В никакъв случай — възрази той. — Аз черпя. — Колебаеше се дали да я покани на чаша кафе сега, или просто да я помоли за

номера ѝ.

— Аз съм Кристен. — Тя свали едната си ръкавица, протегна ръка и Лео я стисна. Дланта ѝ беше суха и топла. Момичето задържа погледа си върху него и наклони глава колебливо. — Ти Лео ли си?

Той въздъхна.

— Зависи за кого.

Кристен се засмя.

— Срещали сме се няколко пъти. В онзи театър в Трайбека. Аз, мм, познавам Виктория.

— А — отвърна Лео. Не знаеше за коя точно вечер говореше. Виктория постоянно го влачеше на някакви ужасни представления в онзи малък театър.

— Участвах в една пиеса. Вероятно не помниш, беше доста глуповата, но аз бях приятелката на по-малкия брат.

— Спомням си! — възкликна той. — Беше страхотна.

— О, благодаря, но не е необходимо да го казваш.

Лео заразглежда лицето ѝ и почти успя да се сети. Онова момиче, което седеше на сцената в съдран пуловер, плачеше и не спираше да говори и да говори. Освен това си помисли, че си я спомня от дълга пиянска вечер след това. Дали бяха флиртували?

— Твой беше монологът в края, нали? Носеше кафяв пуловер.

— Уау. — Лицето ѝ грейна. — Наистина си спомняш.

— Спомням си теб. Не мога да кажа нищо друго за пиесата освен твоето изпълнение — то ме впечатли.

— Уау. — На челото ѝ се появи малка бръчка, толкова изолирана и тънка, че трябва да бе дребен пропуск на инжекциите с ботокс. — Толкова се радвам да го чуя. Работих наистина здраво над онзи монолог. Със седмици побърквах всички около себе си, докато се упражнявах.

— Старанието си пролича — отвърна Лео. Задържа погледа ѝ. Точно от това се нуждаеше днес. — После разговаряхме, нали? В онзи френски ресторант.

— Да — съгласи се тя, развеселена. — Разговаряхме.

И тогава той си спомни. Беше я притиснал в един тесен коридор, който водеше до тоалетната. Нищо не се бе случило наистина, само малко телесен контакт, тя също беше дошла с някого.

— Е... — Момичето не продължи, засмя се леко, погледна надолу към кучето, след което отново към Лео и се усмихна.

— Е — каза и той.

— Не съм приятелка на Виктория или нещо такова.

— И аз така. Разведени сме.

— Съжалявам — кимна Кристен, като съжалението ѝ изобщо не пролича.

— Недей.

Тя погледна назад към водата и Лео зачака.

— Сега на работа ли отиваш? — попита го.

— Не. Днес няма нищо в работата, което да изисква вниманието ми.

— Искаш ли да си вземем кафе? Или закуска? Наблизо има едно приятно местенце. Само трябва да оставя кучето вкъщи.

— Бих могъл да дойда — отвърна той.

— Чудесно. — Кристен му се усмихна, после погледна към животното. — Хайде, Рупърт — рече, — да покажем на нашия приятел къде живееш. — Докато се обръщаха, за да си тръгнат, тя спря и посочи към кожената чанта на Беа, която лежеше на пейката. — Това твое ли е? — попита.

Лео погледна към кафявата кожена чанта. Спомни си как я купи, колко беше горд, когато се спазари с продавача в Лондон да я вземе за по-малко от половината обявена цена. Когато се прибра у дома, реши, че е твърде старомодна, прекалено тузарска, затова я подари на Беа.

— Това определено не е мое — заяви той, облекчен от усещането за стихнало безпокойство и повишеното си настроение. Вероятно не трябваше да я оставя там. Но тогава видя Пол Ъндъруд, който приближаваше от по-малко от една пресечка разстояние, точно по график, устремен да стигне до пейката точно в осем часа и петдесет и пет минути, както всеки уикенд. Лео хвърли цигарата си и я стъпка с пета. Правеше услуга на всички, като се махаше от града, помисли си. Хората постоянно се изоставяха един друг, без да имат учтивостта реално да изчезнат. Тръгваха си, но не точно, навъртаха се наоколо, като постоянно напомняне какво би могло или би трябвало да бъде. Не и той.

— Мислиш ли, че няма проблем просто да я оставим там? — попита момичето.

Лео погледна към кожената чанта, отново към Пол, който го бе забелязал и бе вдигнал ръка за поздрав.

— Разбира се — отвърна. — Ако е нещо важно, който и да я е оставил, ще се върне. Хайде, Рупърт — обърна се към кучето и плесна с ръце, — води.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

— Нека аз да говоря — помоли Вини, който бе седнал пред кухненската маса на Матилда и разглеждаше контактите в телефона ѝ, търсейки името на Лео.

— Ще те пренасочи към гласовата поща — увери го тя. — Повярвай ми.

Ако това изобщо беше възможно, Вини се ядоса още повече, когато разбра, че Матилда е звъняла на Лео Плъм след онази вечер, в която ѝ бе донесъл огледалото и бяха спорили.

— Мислех за онова, което ми каза — оправда се тя. — Реших, че може би имаш право.

Бе набираща номера на Лео няколко пъти, призна накрая пред Вини, но обаждането ѝ винаги било пренасочвано към гласовата поща, а не искала да оставя съобщение.

— Ще му звъним цяла нощ, ако се налага. — Той докосна дисплея на телефона, включи високоговорителя и както предвиди Матилда, чува компютърно генерирания глас. Вини затвори и натисна копчето за пренабиране. Този път само след две позвънявания някой вдигна телефона. Жена. Вини и Матилда за момент се вцепениха.

— Ало — казаха после и двамата в един глас.

— Ало? — обади се жената.

Вини вдигна ръка, за да даде знак на Матилда да замълчи. Тя поклати глава и посочи към себе си. Можеше да се справи. Вини ѝ кимна. „Давай“, изрече безгласно.

— Името ми е Матилда Родригес. — Мълчание. Тя прочисти гърлото си и се наведе по-близо до оставения на масата телефон, за да е сигурна, че гласът ѝ се чува. — Бих искала да разговарям с Лео Плъм.

— Значи, ставаме две — отвърна Стефани.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Рожденият ден на Мелъди бе в доста мрачно време от годината, в последните дни на февруари. Ню Йорк през февруари беше все още на седмици от постоянно греещото слънце, утринните песни на птиците и нежните стръкове на растенията, пробиващи влажната пръст. Празниците и тържествата вече бяха далечен спомен, анемичен като топящите се по края на тротоара снежни преспи, покрити със сажди, които щяха да изчезнат напълно под някой мрачен мартенски дъжд само за да разкрият отдолу спретнати купчинки изсъхнали кучешки лайна.

Но от време на време, както в деня на четирийсетия ѝ рожден ден, боговете на времето се усмихваха на Мелъди и повдигаха краищата на струйното течение^[1] точно толкова на север, че да създадат прекрасна предпремиера на пролетта, ембрионално топла и подмамваща. Това беше от онези дни, които можеха да подлъжат минзухарите да цъфнат твърде рано и двайсетина жители на града да разголят зимно-белите си крака и да се разходят по наскоро осоления тротоар със съсипващи свода на ходилото джапанки, цапайки все още изнежените от месеците, прекарани в чорапи, ботуши и пантофи от овча кожа крака.

Устремен на юг по магистрала „Таконик“, разяреният Уолт караше с точно шест километра над ограничението; настроението в колата бе напрегнато. След абсурдното контрапредложение на Мелъди и последвалият ѝ отказ да помръдне от позицията си, търпението на двамата потенциални купувачи на къщата им се изчерпа и те се отказаха от сделката. Когато Уолтър откри измамата ѝ, беше по-скоро втрещен, отколкото бесен. Щеше да се обади на Вивиен Рубин да отвори преговорите наново, когато пристигна обещаващият имейл от Лео. Мелъди успя да убеди съпруга си да изчака да мине вечерята по случай рождения ѝ ден.

Знаеше, че Уолт също така е ядосан на екзалтираното ѝ държание покрай празненството. Лесно му беше на него, имаше четирийсет и шест прекрасни рождени дни зад гърба си. Лесно му

беше да е преситен и отегчен, но тя навършваше четирийсет и това бе първото ѝ истинско парти за рожден ден от... ами горе-долу за целия ѝ живот.

Първото и последно празненство за рождения ден на Мелъди се случи в годината, когато навърши дванайсет — странна капитулация от страна на Франси. Като вървеше към къщи онзи ден с трите си най-добри приятелки, Мелъди едва удържаше вълнението си, докато потискаше далечния тътен на тревогата. Бе помолила майка си да купи различни храни, да подреди масата, да организира игри. Франси бе махнала с ръка на инструкциите ѝ с думите:

— Мисля, че знам как да забавлявам хората.

Но единственото парти, което Мелъди си спомняше да се е състояло в къщата на семейство Плъм, беше по повод на рождения ден на Франси миналото лято и то бе станало толкова шумно и бе продължило толкова до късно, че съседите се бяха оплакали в полицията. Ченгетата, до едно приятели на Ленард и Франси, се присъединиха към купона, седнаха в задния двор и си взеха бира. Мелъди наблюдаваше от прозореца на банята на горния етаж, докато майка ѝ нежно се подрусваше в скута на полицая, който всяка година се появяваше в училището ѝ, за да обяснява на децата за опасността от непознати; сам се наричаше Дружелюбния полицай. Ръцете на Дружелюбния полицай спокойно почиваха от двете страни на кръста на Франси, точно над извивката на ханша ѝ. „Горе ръцете!“ — викаше той, майка ѝ вдигаше ръце високо над главата си и се смееше, а отворените му длани се плъзгаха нагоре по торса ѝ и спираха точно когато пръстите му докосваха долната част на гърдите ѝ. Мелъди беше сигурна, че на онова парти нямаше никакви игри. Нито торбички с подаръци. Само торта, музика, много цигари и коктейли.

Франси посрещна Мелъди и приятелките ѝ от училище на вратата, облечена в копринено кимоно и с чаша Мартини в ръка. Сърцето на момичето се сви. Кимоното толкова рано през деня беше много лош знак. Както и коктейлът.

— Добре дошли, дами, добре дошли. — Франси махна на групичката да влиза. Мелъди видя как момичетата оглеждат къщата на семейство Плъм и после се споглеждат притеснено, но с интерес. Къщата в стил Тюдор бе величествена отвън, но вътре — остаряла и занемарена, хаотична. Фоайето, в което децата стояха със зимните си

палта, беше отрупано с връхни дрехи за всички сезони. Върху шкафчето за обувки бяха захвърлени палта, от една кошница се бяха изсипали на пода шапки и ръкавици, навсякъде се валяха обувки: скъсани джапанки, вечерни сандали, зимни ботуши, снегоходки. — Съвсем навреме идвате — заяви Франси. — Възхищавам се от точността на гостите.

— Идваме право от училище — отвърна приятелката на Мелъди, Кейт. — Разстоянието е малко.

— Така е. Така е — съгласи се Франси, фокусира се върху Кейт и я огледа. — Ти ли си най-логичната, отличничката?

— Мамо — обади се Мелъди. Искаше майка ѝ да спре да говори с приятелките ѝ. Най-вече да спре с това разследване, една от любимите маневри на Франси, да лепи на хората епитети въз основа на първото си — често странно — впечатление. Мелъди искаше майка ѝ да се качи горе и да си obuе панталон и пуловер, да прибере косата си назад с черна кадифена лента като майката на Кейт или да донесе бисквити и горещо какао на поднос като майката на Бет и да попита за домашното им, или да нахлуе през вратата след работен ден в офис в града като майката на Лия и да се втурне право към кухнята с думите, произнесени с нейния вълнуващ ирландски тембър: „Вечерята скоро ще е готова, милички. Сигурно сте умрели от глад!“.

— Логиката е подценявано качество — продължи Франси, все още говореше на Кейт. — Логиката много помага в живота, много повече от куп други неща. — Тя се обърна към другите две момичета и присви леко очи, сякаш за да ги фокусира по-добре, докато измъкваше резенчето маринован лук от мартинито си. — Ти си хубавицата. — Посочи с мокър от джин пръст към Бет, която всъщност наистина беше най-хубавото момиче в училището; Мелъди бе изпаднала в тих възторг, когато един ден Бет я заговори след часа по френски, за да ѝ обясни какви продукти да използва, за да стои бретонът ѝ по-високо, и сподели с нея спиралата си с брокат. — А ти — завърши Франси, като огледа Лия, която отстъпи крачка назад и стисна юмруци, сякаш знаеше, че трябва да се подготви за нейната пренебрежителна оценка — трябва да си лесбийката.

— Мамо!

— Какво е лесбийка? — попита Кейт.

— Няма значение — отсече Мелъди, хвана Лия за ръка и направи жест към другите момичета да я последват. — Тя се шегува. Това е семейна шега. Ще ти обясня по-късно.

Наистина беше семейна шега, макар и не такава, която Мелъди можеше да обясни. Лия бе най-отдавнашната ѝ приятелка, невзрачно безлично момиче, чиято най-отличителна черта беше постоянно течацият нос от целогодишната сенна хрема. Имаше навика да се държи доста отнесено, докато следваше Мелъди из училище, подсмърчайки и кихайки.

— Как е лесбийското ти гадже? — питаше Беа по повод на Лия. — Вече сериозно ли ходите?

— Млъквай — сопваше ѝ се Мелъди.

Първоначално дори не знаеше какво означава лесбийка.

Един ден се промъкна в кабинета на Ленард, за да погледне значението на думата, след което ѝ се наложи да прочете обяснението на хомосексуален и макар веднага да разбра, че това определение не ѝ подходеше, разбра и на кого му пасваше: Джак. Представи си Джак и приятелите му да седят под лятното слънце, да се излежават край басейна в клуба, да се мажат един друг с бебешко олио по раменете. „Хомосексуални“, помисли си тя и затвори книгата със замах.

Мелъди заведе всички в кухнята отзад, на първия етаж. Нямаше украса, нямаше балони, нито празнични картонени чинийки и подходящи им чашки, нито надпис „Честит рожден ден“ от лъскави картонени букви, окачен над кухненския ъгъл, но имаше кутия за торта. Мелъди изпита огромно облекчение да види, че ако не друго, поне щеше да има торта.

— Къде е партито? — попита Кейт, докато зяпаше мивката, пълна с мръсни чинии, и масата, по която бяха разпилени каталози и празни торби от пазаруване.

— Партито е там, където си го направите, дами. — Франси бе последвала момичетата в кухнята, за да си напълни отново чашата; шейкърът за мартини проблясваше на покрития с трохи и петна от масло плот. — Партито е начин на мислене, а не място.

Момичетата я погледнаха объркани. Въпреки че беше февруари, Франси ги изкара отвън, на моравата във вътрешния двор, на която нямаше сняг, но все пак бе замръзнала и гола, и подхвана вяла игра на „Закачи опашката на магарето“.

— За бога — крещеше тя, докато стърчеше наред двора с палтото си от истинска кожа и пушеше, а момичетата внимателно пристъпваха напред с ръце в ръкавици, протегнати пред тях, — толкова ли е трудно да намерите един огромен дънер?

Играта „Закачи опашката“ беше стара и седеше в килера под стълбите от години. Мелъди усилено се опитваше да си спомни какво друго бе прибрано на това място, препълнено със счупени играчки и стари настолни игри. Как да превърне празненството си в нещо, подобно на истинско парти, за цели два часа?

— Мисля, че вие, момичета, схванахте идеята — каза Франси, след като ги прибра вътре и подаде на Лия ключодържател с малък, люлеещ се куб на Рубик от чекмеджето с джунджурии като награда за закачането на нейната опашка най-близо до задника на магарето: — Ще ви нагледам пак след малко.

Мелъди се зае да преравя кутиите под стълбите, чудейки се дали ще събере достатъчно „монопolni“ пари, за да могат да изиграят една игра.

— Имам „Туистър“ — обърна се тя към приятелките си. — Стрелката е счупена, но можем да затваряме очи, да посочваме цвят и да играем така. Пак става.

— Може би просто трябва да се обадя на майка си — поклати глава Бет. Всички момичета бяха все още с палта.

— Жадна съм — оплака се Лия.

— Хайде да ядем торта — предложи Кейт. Другите две момичета закимаха нетърпеливо.

Мелъди знаеше, че тортата е последното нещо, което се случва на едно парти за рожден ден. След всичките игри и хапване тортата се разрязваше и всеки хващаше торбичката си с подаръци и си отиваше у дома. Тя не искаше да реже тортата. Докато стоеше там със счупената стрелка от „Туистър“ в ръка и се опитваше да не се предаде на сълзите, които заплашваха да се излеят унижително, със страшна сила, откакто майка ѝ ги бе посрещнала, входната врата се отвори. Лео.

Лео се бе смилил над Мелъди в онзи ден. Приготви огромни купи пуканки с масло за момичетата. Качи се до стаята си, донесе тесте карти и ги научи да играят „Блек джек“ с пенита; той беше крупиеето. Свали плочите, които държеше под ключ в стаята си, и ги остави да танцуват и припяват на версията на „Запали ме“ в

изпълнение на неговата въображаема китара. Точно когато нещата започнаха да потръгват, Франси се появи отново, като пришпори момичетата — потни, останали без дъх и леко влюбени в Лео — към всекидневната за торта; торта, която очевидно бе забравила да поръча предварително. „Поздравления, Бети!“ — пишеше на тортата, с малък захарен щъркел отдолу, който носеше сгънат памперс в клюна си.

— Коя е Бети? — попита Бет.

— Още една семейна шега — отвърна Мелъди, наслаждавайки се на гъвкавостта на това ново извинение, което запомни за в бъдеще. Тортата обаче беше много вкусна, всички момичета си взеха огромни парчета и се преместиха на дивана, където Франси ги накара да седнат и да я слушат как свири песни на Харолд Арлен на пианото. В началото беше забавно и като гледаше как пръстите на майка ѝ сякаш танцуваха по клавишите, Мелъди си помисли, че ако партито свършеше точно в този момент, точно след вдъхновяващото изпълнение на „Само ако имах мозък“^[2], всичко щеше да е наред. Партито щеше да бъде обявено за готино на следващия ден в училище. Репутацията ѝ щеше да бъде спасена.

Но след това Франси започна да пее „Над дъгата“ и само след няколко стиха избухна в сълзи.

— Мамо? — тихо се обади Мелъди.

— Просто е толкова, толкова тъжно — изхлипа Франси. Обърна се към тях. — Студиата убиха Джуди Гарланд. Те я убиха. Какъв глас и каква трагедия. Те я създадоха и след това я убиха. — Момичетата седяха тихо и нервно се кикотеха. — Стимуланти, за да работи цял ден. Успокоителни, за да спи нощем. Тя беше просто дете. — Сега Франси се изправи с лице към тях, кимоното ѝ бе леко отворено отпред. — Искан да бъда актриса. Можеше да отида в Холивуд.

— Щеше да си достойна за там, Фран — каза Лео, подпрял се на рамката на вратата, развеселен.

— Защо не го направи? — намеси се Бет с просветнало лице. Тя искаше да отиде в Холивуд, говореше за това през цялото време. Миналото лято родителите ѝ я бяха водили на семейна екскурзия до „Юнивърсъл Студиос“ и Бет обожаваше всяка минута от нея, говореше за обиколката из студиото, сякаш бе летяла до Лос Анджелис за прослушване.

— Баща ми не ми позволи. — Франси седна в огромния фотьойл срещу момичетата. — Мислеше, че е непристойно. Настояваше да завърша колеж, да остана вкъщи. След това срещнах Ленард, забременях и това беше.

— Мамо!

Франси се смръщи към Мелъди и размаха ръка, сякаш отпъждаше рояк досадни мушици.

— О, успокой се, Емили Поуст^[3]. — Тя затвори очи, вдигна краката си на табуретката и започна да се унася. От другия край на стаята Лео сви рамене към Мелъди. Беше жест по-скоро на примирение, отколкото на съчувствие. „Виждаш ли? — говореше той. — Спомни си това следващия път, когато искаш да си поканиш приятели.“

Когато майката на Бет пристигна, за да закара момичетата по домовете им, тя огледа сцената — тортата за новородено, леко похъркващата Франси по халат, празната чаша от мартини върху пианото — и тихо затвори плъзгащите се врати между всекидневната и антрето. Докато помагаше на децата да си закопчечат палтата и да си намерят ръкавиците, Мелъди чу Бет да я пита:

— Тя каза, че съм хубавата. Защо каза, че Лия е лесбийка?

На следващия ден Мелъди се боеше да се покаже в училище, притесняваше се какво щяха да говорят приятелките ѝ за сълзливата ѝ, пияна и странна майка. Но всички разправяха само за невероятно страхотното парти за рождения ѝ ден, където Лео Плъм, ученик в погорен клас, бе пял и танцувал с тях, и ги бе научил да играят комар.

— Ей, Бети! — подвикваха трите момичета с привързаност, а не подигравателно, когато срещнаха Мелъди по коридорите. Никога не се бе чувствала толкова щастлива, колкото през тези седмици и месеци в края на шести клас.

Така че Мелъди беше изумена — и развълнувана — когато Джак и Уокър ѝ предложиха да организират празнична вечеря в нейна чест за четирийсетия ѝ рожден ден. Всяка година казваше на Уолт, че единственото, което иска, е тихо отбелязване на празника вкъщи, със семейството си, и винаги, винаги изпитваше разочарование, когато той ѝ повярваше.

— Наистина смятам, че Лео ще се представи добре тази вечер — подхвърли тя, свали сенника и започна да оправя червилото си,

гледайки се в малкото огледалце. — Мисля, че ще изненада всички с добри новини.

— Това със сигурност ще бъде изненада.

— Не знам защо, но нещо в рождените дни изважда на показ най-доброто в него. Сериозно.

— Щом казваш.

— Казвам! — Мелъди увеличи радиото и започна да припява на песен, която горе-долу знаеше. Имейлът на Лео бе неясен наистина, но беше и окуражаващ. Тя бе запомнила почти наизуст дългия абзац, нещо свързано с някакъв вълнуващ проект за Нейтън, който се развивал „много бързо“, и как Лео бил напуснал града, за да се срещне с някои инвеститори и известно време нямало да има връзка с него, но щял да се върне с отчет за напредъка навреме за празничната вечеря. „Настроен съм много оптимистично“, бе написал.

Уолтър леко повиши глас, за да надвика радиото.

— Това, което наистина мисля — започна той, — е, че колкото по-скоро всички спрат да смятат Лео за свой личен спасител, толкова по-добре за тях. Включително ти. Включително ние.

Мелъди увеличи звука на радиото още. Не искаше Уолт да ѝ съсипва надеждите. Той никога не бе вярвал в Гнездото и понякога ѝ се струваше, че почти се наслаждава на правотата си. Тя вярваше, че Лео ще направи нещо добро тази вечер. На рождения ѝ ден! Бе прекарала целия ден да се приготвя като за среща. Купи си нова рокля (с тайната карта, толкова убедена беше), направи си маникюр, изрови (фалшивите) диамантени обици с доста висулки, които Уолт ѝ бе купил след раждането на момичетата. Отново се огледа в огледалото. Може би обичите бяха прекалени. Не биваше да използва толкова много продукти за коса. Започна да си играе с бретона си. Мелъди винаги се чувстваше неудобно покрай братята и сестра си, малко не на място. Можеше да види как преценяват облеклото ѝ и Уолт. (Как смееха! Не биха разпознали добър, мил, способен човек, дори ако... ами дори ако сестра им се омъжеше за такъв.) Тя поклати глава. Тази вечер щеше да бъде различно. Наистина.

Уолтър стисна волана малко по-силно, без да изрече това, което мислеше, ужасявайки се от пътуването към дома, когато Мелъди щеше да е съсипана. Щеше да ѝ даде ден или два да се възстанови от това, което щеше да се случи тази вечер с (без) Лео, и след това къщата се

върщаше обратно на пазара. Стана му тъжно, като си помисли за гарантирано трудните седмици, които ги очакваха, но също така беше готов да се захване с необходимите промени. Щяха да се справят. И Мелъди щеше да се стегне, щом ножът опреше до кокала. Винаги го правеше. Винаги можеше да се разчита на нея.

Луиза нетърпеливо чакаше при входната врата на образователния център на Западна шейсет и осма улица и наблюдаваше заплашителните облаци, които бързо се движеха пред студения фронт, носейки време, характерно за това време от годината. Щеше да вали и тя искаше да стигне до къщата на Джак, преди да е започнало. Знаеше, че Нора е горе и си взима довиждане със Симон до следващата седмица. Стоеше във фоайето на сградата, което миришеше на белина и вмирисан парцал, и се опитваше да не мисли какво прави сестра ѝ със Симон точно в този момент.

Три етажа над Луиза, на Нора ѝ се искаше да можеше да пропусне вечерята за рождения ден на майка си и да прекара остатъка от нощта в една от кабинките в общата тоалетна със Симон, която бе коленичила върху затворения капак на тоалетната чиния, така че никое от другите момичета да не разбере, че и двете са вътре. Симон сложи пръст върху устните на Нора, а тя повдигна подгъва на полата на приятелката си и видя кожа там, където очакваше да открие бельо.

— О — учуди се Нора. Симон ѝ каза безгласно: „Шшшт“, докато се вкопчваха една в друга и се залюляваха в тихия ритъм на боса новата, която долиташе от нечий отворен към задната уличка прозорец чак до малката им кабинка.

Беше толкова просто, но откакто бе чула магическите думи на Симон „Не е нужно да бъдеш ничие огледало“, Нора се чувстваше освободена, опиянена. Обичаше семейството си — баща си, сестра си, майка си; бяха ѝ толкова скъпи и тя никога не би ги наранила или разочаровала умишлено, ала Симон имаше право. Трябваше да спре да се тревожи за нуждите на всички останали и да помисли за себе си. А това, от което се нуждаеше тя, бе да си признае пред Луиза, защото мразеше да има тайни от сестра си. Чувстваше се така, сякаш вършеше нещо нередно. А не беше така.

Когато Нора дойде при Луиза до входната врата, бе тичала толкова бързо по трите етажа стълби, че стигна при сестра си с пресъхнала уста и замаяна. Луиза видя зачервеното ѝ лице, подутите устни и се намръщи. И двете преглътнаха звучно.

— Ще закъснеем — каза Луиза, бутна летящите врати и излезе под дъжда. — Мама ще откачи.

Уокър бе отложил срещите си с клиентите за събота следобед и се прибра от работа по-рано, за да готви. Стоеше в малката им, но изкусно обзаведена кухня и напукваше въодушевено пилешки гърди между два листа пергаментова хартия. Бе планирал пролетна вечеря и макар все още да не беше точно пролет, вселената му бе съдействала; беше прекрасна вечер, достатъчно топла, за да отвори прозорците във всекидневната и да се наслаждава на лекия мирис на пръст от размекналата се земя.

Уокър не можеше да си спомни последния път, в който бяха канили на гости семейството на Джак. Бяха минали години. Вечерята за рождения ден на Мелъди бе идея на Уокър. Отдавна искаше да ги събере заедно в една стая и деликатно да се опита да им помогне с някакво споразумение за дяволската сума пари, която все още настояваха да наричат Гнездото — това направо го побъркваше. Освен с инфантилност, Уокър не можеше да си обясни как група възрастни употребяваха подобно име напълно сериозно и никога не им бе хрумвало да се замислят върху безспорната метафора и да видят как тя се свързва с дисфункционалното им поведение като индивиди и като група. Това бе едно от многото неща за семейство Плъм, които той бе престанал да се опитва да разбере.

Но Уокър умееше да решава конфликти и като адвокат, който бе посредник при много разводи, много разрушени бизнес партньорства, разбираше как парите — и чувството, че нещо ти се полага по право, което често придружаваше самата идея за пари — могат да изкривят отношенията, спомените и решенията. Бе наблюдавал как това се случва с Джак и членовете на семейството му от години и му беше писнало.

Мислеше, че Джак вероятно има право; Лео сигурно имаше скрити пари някъде, но да преследват Лео, бе игра за загубеняци. Лео,

смяташе той, беше загубеняк. Всички от семейството го митологизираха, сякаш бе някакъв брилянтен оттеглил благоволениято си бог, който просто се нуждаеше от подходяща жертва, за да ги обсипе с изобилните си блага. Според мнението на Уокър Лео беше просто човек, играл относително смело в правилния момент и извадил късмет доста млад. „Скрито-покрито Медия“ бе формула, която го бе направила заможен. Дори не беше богат по стандартите на Ню Йорк, а и какво бе постигнал оттогава? Нищо. Беше пръснал парите. Превърнал се бе в пиявица.

Но след инцидента на Лео Уокър бе започнал да наблюдава интересна промяна: братята и сестрите отново общуваха помежду си и макар че разговорите започваха с Лео и парите, и нещо друго се случваше. Неусетно правеха набези към живота на другите. Безброй пъти бе чул Джак и Мелъди да говорят по телефона за други неща, освен за Лео, освен за Гнездото. Беа винаги се бе държала най-приятливо и най-достъпно от цялата пасмина; Уокър си мислеше, че тя би приветствала някакво обединяване на семейството. Ако Лео просто се съгласеше на нещо тази вечер, каквото и да е — някакъв план за разсрочено плащане, вноски, просто да им подхвърли кокал, за да спрат да гложат износения и крехък хрущял на Гнездото — може би щяха да успеят да продължат напред, да се опитат да създадат връзки помежду си, които да не се градят на това проклето наследство.

Уокър се справяше отлично като посредник, избавяше хората от самоналоженого им страдание. Семействата бяха най-трудни, знаеше го, но също така знаеше как да изведе възрастни хора отвъд страданието, което сами са си причинили, и да им помогне да открият своя път, ако не към обичта, то поне към помирението. Невинаги се получаваше, но имаше шанс да стане. Нямаше причина братята и сестрите да не могат да започнат да се помиряват един с друг и да не заработят заедно за изграждането на някакво подобие на семейство, независимо колко несигурно или объркано би било то.

Освен това подозираше, че Джак се бе забъркал в някаква финансова бъркотия. Е, какво ново? Щеше да му каже, когато сам преценеше, и щяха да разрешат проблема. Планът за довечера: да ги събере покрай храната. Да остане фокусиран върху рождения ден на Мелъди. Малко шампанско, страхотни пилешки скалопини, кокосовата торта, за която, спомни си, веднъж Мелъди бе казала, че харесва. След

това внимателна дискусия за добротата. *Помирението*. Различен и поздрав вид гнездо.

Докато Джак палеше подредените по перваза на прозореца свещички, които щяха да озарят с топло сияние цялото помещение и да омекотят обикновената му следвоенна архитектура, паркета и мазилката, също така тайно си разменяше имейли с контакта си за продажбата на Роден. Първоначалният интерес към статуята беше впечатляващ, но Джак бързо сведе купувачите до двама и единият от тях отпадна веднага щом започнаха да обсъждат сумите. Оставащият човек, когото никога не бе срещал, но за когото бе чувал, беше колекционер от Саудитска Арабия, който живееше в Лондон и от време на време в Ню Йорк. Бе редовен купувач на творби от черния пазар със съмнителен — или срамен — произход. Джак нямаше представа какво правеха подобни хора с произведения на изкуството, които трябваше да пазят в тайна от целия свят. Не беше негов проблем или грижа.

Когато за първи път предложи помощта си на Томи О'Туул, за да се отърве от статуята, мъжът остана с погрешното впечатление, че Джак може да намери някакъв начин да я върне на първоначалните ѝ собственици.

— Това би било изключително неразумно — поклати глава Джак. — Ще свършиш зад решетките и снимката ти ще е на първа страница във вестника.

Обясни за човека, когото имаше предвид, чужденец със съмнителен бизнес.

— Ще се стремим към висока цена, но дори след преговорите това ще са много пари — добави.

— Не ми пука за парите — отвърна охранителят. — Просто искам да отиде на безопасно място, където ще се грижат за нея.

— Разбира се — съгласи се Джак успокоително. Никой никога не признаваше, че го прави заради парите. Годешният пръстен на баба, смарагдовата гривна на леля Гърти, масата „Чипъндейл“, която се предаваше от поколения — никога не беше заради парите. Само дете винаги бе изцяло, абсолютно заради парите.

А парите — огромна сума — притесняваха Джак. Трябваше да намерят начин да оперират с тях, без да привличат нежелано

внимание. Довечера щеше да хване Лео насаме и да го помоли за конкретен съвет, което щеше да му помогне на два фронта: да се справи с неочаквания късмет, споходил двама им с Томи, и да определи точно колко запознат е Лео с прикриването на финансови средства.

Джак чуваше от кухнята как Уокър си подсвирква фалшиво, докато слуша станцията за класическа музика. Нещо на Шуберт. Уокър винаги беше най-щастлив, когато посрещаше гости. Джак изпрати безмълвна молба към Вселената. Ако успееше да продаде статуята и да си изплати заема, щеше да стане нов човек. Дори нямаше да му пука за Гнездото. Ако спасеше лятната къща, щеше да прости на Лео за инцидента. Табула раза и така нататък. Щеше да стане по-добър човек, по-мил и по-отговорен, почтен и честен — такъв човек, какъвто Уокър заслужаваше.

Беа стоеше като в небрано лозе пред машината за еспreso, невероятно сложна италианска измишльотина, която изискваше да настройваш манометри и да преценяваш притока на водата според смилането на кафето, и да преглеждаш термометри за парата, закачени на каничките с мляко. Беа беше любителка на чая, но понякога искаше, нуждаеше се от кафе. Всеки път, когато доближеше блестящата машина, плахо завърташе някое и друго копче, надникваше отдолу и после просто отиваше до магазина на ъгъла. Но днес не ѝ се излизаше отново навън.

Бе дошла в офиса в събота, опитваше се да навакса и беше изтощена от редица безсънни нощи и почти непрестанното притеснение за Лео, който бе изчезнал напълно, откакто му даде новата си история. Не беше успяла да се свърже и със Стефани, за да я попита за странния му имейл, в който обясняваше, че е напълно „извън обхват“ и който звучеше като пълни Лео глупости, или да разбере дали щяха да дойдат на вечерята за рождения ден на Мелъди, каквато бе уговорката. Дори не знаеше на какво да се надява: Лео или не; бесен Лео или безразличен — предвид мълчанието му ентузиазирани Лео не изглеждаше дори бегло вероятен вариант. Ако Лео не се появеше, всичко щеше да отиде по дяволите.

— Колко струва тази тъпа машина изобщо? — обърна се тя към Пол. Технически погледнато, разходите за офиса бяха в нейната сфера,

но Беа едва им обръщаше внимание.

— Аз я платих — отвърна той. — Това беше подаръкът ми за офиса. Искаш ли да ти направя нещо?

— Да, моля.

Тя седна на канапето срещу машината. Беше ниско, а възглавничките бяха твърди и покрити с плат на бучици. Беа се бе облякла с едни от любимите си дрехи в опит сама да повдигне настроението си. Яркочервена рокля с лачени ботуши до коляното. Задната част на краката ѝ бе открита, а канапето драскаше.

— Защо не може да имаме удобен диван? — попита. Знаеше, че звучи като кисел тийнейджър, който смята, че всичко му се полага по право, но не ѝ пукаше. — Нещо, в което да потъваш, може би да си четеш и да се отпуснеш.

— Защото сме в офис и искам хората да правят точно обратното на това да се настаняват удобно и да се отпускат. — Пол обичаше да вижда всички да седят, изправени пред бюрата си, с правилна стойка, съсредоточено да се взират в компютрите си и да тракат по клавиатурите, разположени в средата на иначе подредените бюра.

Тя отново провери пощата си на телефона, докато машината започваше да бумти и да съска като парен двигател. Ако Лео наистина го нямаше, Стефани или му беше помогнала и сега го прикриваше, или просто бе зарязал и нея. Беа се премести от канапето и седна на общата маса в офиса. Положи глава върху скръстените си ръце и усети хладното дърво с бузата си. Искаше да плаче. Да крещи. Просто искаше да чуе гласа на Лео и да се опита да разбере какво се случва в действителност. Искаше да знае какво мисли той за историята. Искаше си обратно късметлийската кожена чанта.

Пол признаваше заслугата на почти идеалното капучино (пьяната можеше да е малко по-светла, но богатият вкус на самото кафе беше превъзходен), задето свърши работата си с Беа и развърза езика ѝ, както той търпеливо бе чакал да се случи. Тя отпи две дълги глътки и се усмихна едва видимо, но искрено, след което каза:

— Точно от това имах нужда.

Пол я попита случило ли се е нещо и всичко се изля наведнъж, без изобщо да спре, за да си поеме въздух. Мислеше, че Лео се е отдал

на старите си навици. Или че е напуснал града. Разказа му за катастрофата, за нощта в болницата и как бе станала съучастник в това да накарат едно нещастно момиче, излязло на работа и приключило с един крак по-малко, да запази мълчание. Разказа му за новата си история, как я бе дала на Лео, след което той, общо взето, бе изчезнал. Спомена кошмарите с Тък. Завърши бледа и изтощена. Бързият пулс в крайчеца на окото ѝ трепкаше, сякаш под кожата бяха затворени малки крилца.

Пол я наблюдаваше, докато говореше, наслаждавайки се — може би повече, отколкото бе редно — на бавното осъзнаване, че разполага с онова, което тя търсеше. Елегантната кожена папка стоеше в офиса му от няколко дни, откакто бе видял Лео да се отдалечава от пейката на брега с някаква жена, която не беше Стефани. Предположи, че кожената чанта принадлежи на единия от двамата им, затова я прибра в офиса на сигурно място. Бе оставил на Лео съобщение, за да знае, че е у него, но последните разкрития на Беа обясняваха защо той не отговаряше — а може би и не получаваше съобщенията му.

Щеше да излъже, ако кажеше, че не си даваше сметка — докато Беа продължаваше да говори — как дълбочината на нейното облекчение и благодарност към него щеше да нарасне пропорционално на видимото ѝ нещастие. Можеше да я спре, но я остави да говори. Дори не толкова слушаше, колкото гледаше как се движат устните ѝ, следеше как розовият цвят пълзи от горния край на бялата ѝ блуза нагоре по врата ѝ, гледаше я как яростно се опитва да съдържи сълзите и да успокои брадичката си.

— Какво мислиш? — попита тя най-накрая. Пол осъзна, че е спряла да говори и го гледаше как я зяпа.

— Да мисля? — успя да продума.

— Къде мислиш, че е? Какво прави?

— Не знам къде е Лео или какво прави — отвърна Пол, докато отиваше към офиса си, след което се върна с чантата ѝ. — Но за това ли говориш?

Подаде ѝ я и Беа ахна.

— О, господи — възкликна. — Откъде я взе? Лео ли ти я остави? Беше ли му я оставил Лео?

— Може би — каза той.

Беа вече разхлабваше каишките и вадеше купчината листове.

— Надраскани са — отбеляза. — Редактирал ги е.

— Лео?

— Да, това с неговият почерк. — Тя бързо запрелиства и видя писано на почти всяка страница с любимия на Лео син молив, с дребния му къдрав почерк и с общия им особен жаргон (използвай, използвай предпазливо, не използвай). — Прочел го е — каза Беа, като все още не вярваше на очите си. Страниците в ръцете ѝ, изпълнени със забележките на Лео, трябваше да са неговият начин да ѝ даде — ако не одобрението — позволенията си. Защото тя познаваше Лео. Ако искаше историята да изчезне, никога нямаше да отдели време да седне и да я подобри. Щеше да изгори страниците в камината на Стефани. Щеше да ги метне всичките в някой контейнер за боклук на улицата. Щеше да хвърли всичко в реката. Ако изобщо беше сигурна в нещо, то бе тъкмо това. Но Лео не го бе направил. Потърси по-дълга бележка на последната страница, която можеше да ѝ предложи някакво обяснение, по-ясна благословия, но такава нямаше.

Беа прелисти ръкописа обратно до началото.

— Какво? — попита Пол, като видя изражението на лицето ѝ, почудата и облекчението. Беше точно там, точно на първата страница, където Лео бе задраскал Маркърс — името, което тя бе избрала за героя си, и на негово място бе написал „Арчи“, а в пространството отляво беше добавил: *използвай*.

[1] Струйните течения са бързи, относително тесни въздушни течения в атмосферата, които се образуват на границата на съседни въздушни маси с различна температура. — Б.пр. ↑

[2] Песента на Плашилото във филма „Вълшебникът от Оз“ от 1939 г. — Б.пр. ↑

[3] Емили Поуст (1872–1960) — американска писателка, известна с книгите си по етикет. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Нора и Луиза не бяха свикнали да са в центъра на вниманието по семейни събирания и това им хареса. Когато пристигнаха в апартамента на Джак и Уокър, родителите им и Беа вече бяха там. Щом влязоха в дневната, сгъвайки износените си черни чадъри, движението и разговорите замряха. Шестнайсетгодишните момичета подеждяха хипнотизиращо на събралата се група така, както никога не бе ставало, когато бяха малки, срамежливи дечица, които заравяха лицата си в месестото бедро на баща си по време на спорадичните семейни празненства.

Луиза беше идеално копие на Мелъди като тийнейджър, до такава степен, че Джак я гледаше неспокойно, атавистично подготвен познатият образ от миналото да се затръшка и зареве заради някаква въображаема обида. Вместо това Луизината версия на лицето на Мелъди му се усмихна любопитно, дружелюбно и мило. Той почувства желание да прокара ръка през косата ѝ, за да усети формата на черепа ѝ. Смутен, Джак стисна ръката ѝ малко по-силно от необходимото и тя трепна.

Беа прегърна и двете момичета, след което ги задържа на една ръка разстояние и започна да възклищава по повод на косата, височината и еднаквото разположение на луничките по различните им лица.

— Такива красавици сте! — не спираше да повтаря, придърпваше ги към себе си и ги целуваше и по бузите, карайки и двете момичета да се замислят за дума, която никога досега не бяха имали повод да използват: европейски. — Как сте пораснали толкова много от миналото лято? Станали сте млади дами.

Нора и Луиза бяха грейнали от удоволствие. Уокър напълни чашите на всички с шампанско и предложи на двете момичета високи чаши с лимонада. Настроението му беше приповдигнато и лицето му сияеше. Джак го наблюдаваше как оглежда стаята и масата, очите му се стрелкаха, за да се увери, че всичко е идеално подредено на мястото си, преди отново да се засуети из кухнята.

Нора и Луиза бяха пленени от всичко: апартамента, масата, необичайното поведение на майка им („Аперитиви? Множествено число? Повече от един?“. Мелъди се държеше почти лекомислено); чичо им Джак, който бе умалена версия на чичо им Лео; жизнерадостната им леля Беатрис, за която и двете наскоро бяха осъзнали, че е малко по-красива версия на майка им. И двете инстинктивно се завъртяха покрай Уокър, който носеше готварска престилка над леко изпъкналия си корем. Единственото неизненадващо присъствие в помещението бе това на баща им, който седеше на масата, успокояващо стабилен, късаше парченце от хляба, душеше едно от меките сирена и намигаше на момичетата, сякаш за да каже: „Е, това е нещо различно, нали?“.

Уокър им махна да го придружат в кухнята и те го последваха с нетърпение. Доля в лимонадата им щедро количество шампанско.

— Не казвайте на майка си — каза той. — И да знаете, че не следя съдържанието на тази бутилка. — Той постави шишето в една запотена кофичка с лед и се запъти обратно към всекидневната. Нора и Луиза изпиха коктейлите си бързо и си направиха нови, като добавиха точно толкова лимонада, та съдържанието да не изглежда подозрително.

Обратно в дневната Уокър обяви, че ще изчакат Стефани и Лео още десет минути, след което вечерята ще бъде сервирана. Той бе подредил на масата плата с хляб и сирене и малки керамични купички с маслини. В средата беше разпръснал лимони и стръкчета розмарин. Възхищението на Мелъди си струваше допълнителното усилие.

— Изглежда точно като в Италия — каза тя на Уокър.

— И кога по-точно си била в Италия? — попита Джак.

Уокър му хвърли поглед, който казваше: „Недей“. Мелъди беше толкова доволна, че дори не забеляза.

— О, не съм била, но постоянно гледам „Травъл Ченъл“. Нали, Уолт? Не гледам ли непрекъснато „Травъл“? Съвсем скоро имаха филм за Соренто, всички тези лимони, толкова беше красиво. Лимончело.

— Не казвай нито дума повече. — Уокър изтича към кухнята и секунди по-късно се върна, като размахваше светла бутилка неотворено лимончело в ръка. — За десерт! — Мелъди буквално заподскача от щастие и плесна с ръце. Джак мимоходом отбеляза, че

това бе хубаво: семейството му се възхищаваше на изискания вкус на Уокър. А когато сервираше и вечерята, щяха просто да паднат.

От другата страна на реката светкавица освети небето над Ню Джърси. Всички се преместиха до прозореца, за да наблюдават как бурята си проправя път през река Хъдсън. Нора се изниза незабелязано надолу по коридора. Не можеше да назове импулса, който я караше да разгледа спалнята на Джек и Уокър, просто искаше да я види. Вратата беше затворена и тя внимателно почука, макар да знаеше, че всички са още в дневната. Отвори вратата, прекрачи прага и бързо затвори след себе си. Опипа стената в търсене на ключа за осветлението, намери го и го включи.

Не знаеше какво точно очакваше да види, но не и стаята, в която се намираше — напълно обикновена спалня, приютяваща легло, за което реши, че е антично, люлеещ се стол и дълъг скрин с много снимки в рамки отгоре. Леглото ѝ се видя малко, особено за Уокър, който бе... ами солиден. Беше спретнато оправено. Наоколо нямаше пръснати дрехи като в спалнята на родителите ѝ. Просто една подредена стая.

Отиде до скрина и започна да разглежда снимките. Най-голямата — онази в центъра, беше на Джек и Уокър. Тя я вдигна, за да погледне отблизо. И двамата носеха смокинги, бутониери и държаха левите си ръце напред към камерата, за да покажат венчалните си халки. Докато връщаше снимката на мястото ѝ, вратата се отвори и Луиза влезе.

— Ето те! — възкликна тя. — Какво правиш?

— Нищо — отвърна Нора, — разглеждам.

— Вреш си носа — контрира Луиза.

— Виж. — Нора посочи към снимката. — Омъжили са се.

Луиза отиде до сестра си и се наведе над снимката.

— Еха — рече. — Чудя се дали мама знае.

— Би било малко гадно, ако е знаела и не е отишла.

— Може дори да не подозира. Може да не е била поканена.

— И това би било малко гадно.

— Да — съгласи се Луиза. Тя се изправи и огледа спалнята, както постъпи сестра ѝ преди минути. — Не очаквах да изглежда така — заключи.

— Какво означава това? — попита Нора. Въпреки че знаеше точно за какво говори Луиза; и тя бе реагирала по същия начин. Бе

очаквала стаята да е... по-така.

— Просто искам да кажа, че е толкова... — Луиза се опитваше да не употреби думата „нормална“, знаеше, че не е редно, но само за нея можеше да се сети. — Толкова е обикновена — завърши накрая.

Нора и Луиза стояха тихо. И двете бяха леко замаяни от шампанското на празен стомах. През прозореца се видя ярка светкавица. И двете подскочиха. Дълбок гръмовен тътен. Момичетата се спогледаха, въздухът между тях бе буреносен, зареден. Луиза седна на леглото. Главата ѝ започна да пулсира. Изведнъж ѝ се прииска да си отиде вкъщи.

— Трябва да поговорим за нещо — започна Нора. Не бе планирала да води този разговор сега, но шампанското ѝ развърза езика.

— Знам — спря я Луиза. — Видях. Теб и Симон. Един ден в музея.

— Така ли? — Нора се притесни, опита се да се сети какво може да е видяла сестра ѝ. Боже, ами ако е била в киното?

— Ти...? — опита Луиза. — Ти да не си...?

— Не знам — отвърна сестра ѝ. Седна на леглото до Луиза. — Харесвам Симон. Само това знам. Харесвам я.

— Тя ме плаши.

— Знам, че е така.

— Толкова е сигурна в себе си.

Нора кимна.

— Така е. Но също така е умна, забавна и мила. И аз наистина я харесвам.

Дъждът се лееше по-силно. Спалнята на Джак и Уокър гледаше към вътрешен двор. Хора, които се прибираха от работа, тичаха, за да се приберат у дома, държаха куфарчета и палта над главите си.

— Мислиш ли, че съм обратна? — попита Луиза. Нора се засмя, облекчена, че най-накрая си говорят. — Моля те, не ми се присмивай — допълни Луиза и скри лицето си в ръце в опит да не заплаче.

— Момчета или момичета харесваш? Трябва да знаеш кое от двете.

Луиза продума в шепи:

— Момчета.

— Добре.

— Не мисля, че мога бъда лесбийка.

— Добре. — Нора беше благодарна, че сестра ѝ не критикуваше Симон или не откачаше за нещо друго. Луиза свали ръцете си. Лицето ѝ се изчервяваше по абсолютно същия начин, по който и нейното, с две ярки червени петна, по едно в средата на всяка буза.

— Сърдиш ли ми се? — попита Луиза.

— Защо да ти се сърдя? Мислех, че ти ще се сърдиш на мен.

— Сърдя се, че не ми каза.

— Опитах се. Просто... не...

— Знам — прекъсна я сестра ѝ. Двете поседяха за минута, загледани през прозореца. Светкавиците и гръмотевиците бяха отминали, облаците се движеха бързо, а дъждът отслабваше. Навън все още миришеше на пролет. — Малко е странно, нали?

— Че аз съм с момиче ли?

— Не, не това. Е, може би и това. Но най-странното е, че вече не е същото.

— Това съм си просто аз — отвърна Нора. — Тук съм. Същата съм. — Сега тя се страхуваше, че ще заплаче.

Луиза поклати глава.

— Не се изразявам правилно. Преди сякаш искахме едни и същи неща и виждахме едни и същи неща, а сега не е така и ми е странно. Почти самотно. Почти сякаш правя нещо погрешно, задето не искам същите неща като теб.

„О — помисли си Нора. — Тази част ще бъде лесна.“ Тя коленичи на пода пред сестра си и хвана ръцете ѝ.

— Не е твоя работа да бъдеш нечие огледало — започна тя.

Къде бяха изчезнали момичетата? Мелъди претърси навсякъде, преди да се сети да провери спалнята. Отвори вратата бавно и ги видя да седят на леглото.

— Питайте ли Джак дали може да стоите тук? — Тя пристъпи вътре и точно както бяха направили дъщерите ѝ, започна да се оглежда наоколо заинтригувана.

— Тъкмо излизахме — започна Луиза, като си издуха носа и се опита да се стегне. Мелъди видя, че дъщеря ѝ е плакала.

— О, не. — Тя забърза и коленичи пред двете деца. — Какво е станало? О, господи, да не се е случило нещо на улицата? Някой да не ви е наранил?

— Не — отвърна Нора. — Няма нищо.

— Искам да знам истината! — Мелъди сграбчи ръцете на двете момичета и ги разтърси леко. — Ако някой ви е наранил, трябва да ми кажете. Не искам да пазите тайни от мен.

Луиза започна да се смее.

— Мамо! Божичко! Никой не ни е наранил. Съвсем добре сме.

— Просто си говорехме за училище — допълни Нора.

Мелъди погледна лицето първо на едното момиче, после и на другото. Луиза гледаше в скута си.

— Истината ли ми казва? — попита тя Луиза. Отговорът беше свиване на рамене. Нора изглеждаше притеснена. Мелъди задържа погледа ѝ, опитвайки се да намери някакъв знак, че я лъжат. — Какво става тук? Какво не ми казвате? — Луиза мачкаше кърпичката в ръката си. Мелъди сложи пръст под брадичката ѝ и я повдигна, докато дъщеря ѝ не я погледна в очите.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Толкова си красива — бе казал Лео на Стефани в първата нощ, в която бяха спали заедно в нейния мрачен апартамент на партера на още по-мрачната сграда. Беше края на август и климатикът бе лукс, който тя не можеше да си позволи. Настолният вентилатор, издаващ агресивен пукот с всяко пълно завъртане, бумкаше и тракаше на прозореца на спалнята и заглушаваше звуците от улицата: тийнейджърите отсреща, насядали на площадката, които бяха надули уредбата на някаква кола и спориха до изгрев; мучащите клаксони на такситата през три пресечки, където движението се вливаше от входната рампа към Манхатънския мост. Но онази нощ — нощта, в която Лео ѝ призна колко се е издънил — какофонията, която обичайно я караше да скърца със зъби, ѝ се бе сторила романтична, градска и дива, идеалният саундтрак на страстта ѝ.

— Толкова си красива — бе ѝ казал той, докато Стефани бавно се събличаше пред него, а Лео гледаше, неподвижен и с възхищение, от ръба на неоправеното ѝ двойно легло. Гласът му съдържаше такава рядка нотка на удивление, че гърлото ѝ се стегна. След което той зарови лице в ръцете си.

— Лео? — прошепна тя.

— Издъних се — изрече той в дланите си.

„О, боже, не сега“, помисли си Стефани. Не и изповеди преди секса, напълно ненужен рецитал за начина, по който се е издънил. Нима не го бе виждала в действие от години? Не знаеше ли недостатъците му? Погледна надолу, към извивката на гърба му, линията на гръбнака, как тъмните му къдрици, тогава дълги, падаха по почти женствения му врат. Кожата му блестеше на лунната светлина като полираната повърхност на перла.

Лео пак я погледна.

— Наистина се издъних, Стефани.

Тя разбра с кристална яснота какво ѝ предлагаше той в онзи момент — не изповед или молба, а предупреждение. Предлагаше ѝ елегантно бягство. В онези дни един от подаръците на Лео беше

странната му дарба да предвижда как ще се развият нещата. Любимият му израз бе част от чута някога реч на някакъв крал на финансите: „Ако искаш да предвидиш поведението на някой човек, първо разбери подбудите му“. Лео не казваше: „Аз се издъних“, казваше: „Ще издъня тази връзка“. Знаеше нещо за собствените си подбуди, което Стефани не знаеше.

Но ето го там без блуза, на леглото ѝ. Лео, в когото винаги е била малко влюбена, и единственото, за което я беше грижа в онзи момент, бе допирът на тялото му до нейното.

— На всички се случва — отвърна тя, въпреки че изобщо не го вярваше. На нея не ѝ се случваше. На повечето хора, които познаваше, също. Но знаеше и следното: нищо не беше сигурно; всеки избор бе просто информирано предположение или скок в мистериозна бездна. Хората може и да не се променят, но подбудите им стават различни.

Така че първия път, в който двамата с Лео спаха заедно, тя бе практически подготвена за раздялата. По някакъв необясним начин я очакваше с нетърпение, както и цялата съпровождаща я драма, защото нима нямаше нещо почти прекрасно — когато си достатъчно млад — в това да ти се обръща стомахът и да си ползваш слъзните каналчета възхитително прекомерно? Стефани разпозна несъмненото удовлетворение от първата емоционална пукнатина, защото разнищването бе все пак някакъв признак за зрялост и следователно жизнеутвърждаващо. „Виждаш ли? — обаждаше се разбитото сърце. — Обичах достатъчно, за да загубя; чувствах достатъчно, за да плача.“ Защото, когато си достатъчно млад, залозите на любовта са толкова мънички, почти незначителни. Колко трагична може да е една раздяла, след като е част от тъканта на очакванията от самото начало? Баналните караници, късните телефонни обаждания, възмутеното разказване пред приятели над много питиета и достатъчно близо до подобаващо флиртуващ барман — това бе театър за определен тип хора, за добре образовани нийоркчани, а следователно и за Стефани.

До момента, в който вече не беше. Докато престана да е достатъчно млада. Докато, подобно на алергична реакция, всеки път, когато се излагаше на действието на Лео, обривите нарастваха по-бързо, сърбяха по-силно и отнемаше по-дълго време, за да изчезнат.

Не помнеше на кой път (втория? третия?), когато хвана Лео да ѝ изневерява и го изрита, а той се извиняваше и молеше, и Стефани си

мобилизираще подкрепленията (чието търпение почти се бе изчерпало, изнервени бяха до предела и скептицизмът бе изместил съчувствието: „Какво очакваше? Защо този път да е различно?“), асистентката ѝ Пилар записа етапите на скръбта по Кюблер-Рос^[1] върху салфетка за коктейли, за да представи модела на разделите ѝ с Лео: отричане, гняв, преговаряне, депресия, приемане.

— Имаш точно по четирийсет и осем часа за всеки — обясни ѝ Пилар. — Само от толкова имаш нужда, повярвай ми. — Тя отвори органайзъра си. — Това значи, че ще си във фазата на приемането точно идния четвъртък в шест часа, навреме за коктейл. Ще се видим тогава.

— Не се дръж така, все едно съм най-жалкият човек на земята — каза Стефани. — Защото не съм, определено.

— Държа се така, сякаш си най-жалката версия на самата себе си. Защото си, умножено по милион.

И тогава най-сетне се бе запитала *дали това, че обичаше Лео, я превръщаше в по-незначителна версия на самата себе си?*

Когато Лео напусна къщата ѝ в Бруклин, остави почти всичко след себе си, включително телефона и портфейла си, което беше хитър ход, убедителна маневра. Като не се прибра първата нощ, Стефани се зарече да го изрита в минутата, в която спреше с тъпотииите и се появеше разкаян и изтощен.

На втората вечер започна да рови из къщата и осъзна, че определени неща липсваха: един малък неин сак и някои от неговите по-хубави дрехи. Обувките, които си бе направил по поръчка в Италия. Обувките го издадоха; той се отнасяше с тези шибани обувки като с пеленачета, увиваше ги в пелени от филц в цвят бордо. Изчезнала бе също малка снимка, която бе направила на двама им с айфона си една вечер — снимка, на която тя се смееше, а той закачливо хапеше лявото ѝ ухо; Стефани я бе принтирала и пъхнала под горния ъгъл на огледалото над тоалетката си. Единственото нещо, което се надяваше да е оставил — нещото, за което прерови цялата къща от горе до долу — не беше там: кожената чанта на Беа с новата история. По-късно щеше да осъзнае, че изобщо не ѝ бе минало през ума да потърси бележка от Лео. Да остави ръкописа на Беа, изглеждаше възможно; да остави на Стефани обяснение, признание за вината си, не изглеждаше. И бе още по-потресена, отколкото някога би признала, да открие, че бе

отделил времето да прати на роднините си имейла за примамка, който да му осигури необходимото време, за да избяга.

Днес беше вечерята за рождения ден на Мелъди и Стефани цял ден си бе повтаряла, че няма да отиде, но накрая се почувства длъжна лично да каже на семейството му, че Лео е изчезнал. *Изчезнал* вероятно беше твърде оптимистична дума, знаеше тя. *Изчезнал* предполагаше, че може да се бе случило нещо непредвидено, че Лео се бе сблъскал с беда, че се опитваше да се прибере у дома и нещо му пречеше да го стори. И въпреки възможността това да е истина, Стефани знаеше, че не е така. Докато се запътваше към дома на Джак, тя реши, че ще бъде кратка. Ще каже каквото знае и ще си тръгне бързо. Нямахше да остане там за вероятната истерия, която щеше да последва.

Приемане. Трябваше да бъде откровена със себе си; не бе казала на никого за изчезването на Лео и за бременността, защото таеше късче надежда, а надеждата, що се отнасяше до Лео, бе еднопосочен билет към отчаянието. Щеше да отиде на вечерята, да каже истината, да се освободи от бремето, защото така би постъпил някой, който не е Лео и който е преминал след фазата на гнева — и надеждата — към приемането.

Докато стоеше под дъжда пред сградата, където беше апартаментът на Джак на Уест Стрийт, Стефани успя да се стегне и позвъни на звънеца му.

[1] Елизабет Кюблер-Рос (1926–2004) — американска психоложка от швейцарски произход, която създава теорията за петте етапа на скръбта. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Нора и Луиза седяха по средата на дългата маса, а Мелъди се бе надвесила над тях бясна.

— Кажете им — започна тя, като с жест посочи около масата, където бяха настанени всички. — Кажете им това, което току-що казахте на мен.

— Джак се е омъжил — изтърси Нора.

— Не това! — изсъска Мелъди. — Кажете им, че сте видели Лео.

— Вие сте омъжени? — Беа изгледа Джак и Уокър. Уокър вдигна ръце, сякаш се предаваше, и поклати глава за оправдание. Той бе искал да поканят всички.

— Кога сте видели Лео? — попита Джак, без да обръща внимание на Беа.

— Миналият октомври — отвърна Нора.

— Кажете им и останалото — нареди майка й.

— Беше в Сентръл Парк. Паднал по задник — допълни Луиза.

— В парка? — Сега вече вниманието на Беа бе привлечено. — Бил е паднал по задник в Сентръл Парк?

— Наркотици — отсече Мелъди, като изплю думата с отвращение. — Купувал е наркотици.

— Не съм казала това! — кресна Луиза. — Казах, че може да е купувал наркотици.

— Но не сте го видели с наркотици? — попита Джак.

— Просто го видяхме паднал — обясни Нора. — Беше след онази снежна буря, много заледено. Мисля, че просто се е подхлъзнал.

— Денят, в който всички се срещнахме в „Ойстър Бар“ — уточни Мелъди. — Ужким беше дошъл направо от Бруклин. Помните ли? Каза, че е закъснял заради метрото, така че защо е бил в парка?

Останалите трима от семейство Плъм седяха замислени. Защо наистина е бил там?

— Дори и ако е бил в парка, за да купи нещо — обади се Беа, — какво означава това?

Мелъди изсумтя.

— Сериозно ли? Бил е излязъл от клиниката преди три дни.

— Добре — съгласи се Беа. — Но това какво общо има с нас? — Вече бе изморена от този разговор, изморена да говори, да мисли и да чака Лео, а освен това тайно изпитваше облекчение и задоволство заради купчината страници в чантата си, онези с бележките по тях.

— Ти кога видя Лео за последно? — попита я Джак.

Беа леко се сниши в стола си; надяваше се да не се налага да отговаря на този въпрос сега.

— Не съм го виждала от няколко седмици — сви рамене тя и си наля още шампанско.

— Мислех, че се навърта покрай офиса ти. Така ми каза Джак — намеси се Мелъди.

— Така беше — съгласи се Беа. — Но напоследък не се е мяркал.

— Джак доста пъти е виждал Лео — обади се Уокър приветливо и постави в средата на масата голям поднос с пилешко, който Мелъди изгледа печално. Губеше апетита си. — Последно миналата седмица, нали?

— Видял си Лео миналата седмица? — учуди се Беа.

Джак не знаеше как да отговори. Всеки път, когато се бе срещал с Томи или с някого от потенциалните купувачи за статуята му, беше лъгал и бе казвал на Уокър, че има среща с Лео.

— Аз... ъъ... не знам кога точно го видях за последно...

Преди да успее да сглоби някакво изречение, звънецът се обади. Три кратки позвънявания, последвани от две дълги — точно начинът, по който Лео винаги звънеше. Раменете на Джак се отпуснаха от облекчение. Беа се изправи толкова бързо, че се удари в масата и чашите с водата прозвъннаха. Нора и Луиза седнаха изправено и загледаха вратата с очакване. Уолт си наля още малко зехтин в линийката за топене на хляба.

— О, слава богу — въздъхна Мелъди, докато Уокър вървеше към вратата и бършеше ръце в престилката си. — Той е тук.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Когато Уокър отвори вратата и Стефани прекрачи прага, изписалото се по лицата на всички разочарование беше почти комично. Джак моментално започна да говори глупости, искаше да знае къде е Лео и спомена нещо за това как дъщерите на Мелъди са се натъкнали на него, когато си е купувал наркотици още в първия уикенд след клиниката.

— Да не е в парка сега? — попита Джак с ръце на бедрата, като й говореше, сякаш Лео бе непослушното й дете. — Да не би да си купува кокаин в този момент?

— Извинявай — прекъсна го тя. — Къде е банята?

— Лео ще идва ли? — попита Беа.

Стефани покри устата си с ръка, разтърси глава, изтича до кошчето за боклук в ъгъла, наведе се над него и започна да повръща. Стаята утихна и всички неохотно слушаха, докато тя не приключи. После вдигна малкия контейнер и спокойно отиде по коридора до банята. Изми го. Изми си ръцете и сложи малко топче паста за зъби на пръста си, за да си освежи устата. През цялото това време се опитваше да осъзнае какво й бе казал Джак току-що. „Лео в парка, купувал е наркотици, уикенда със снежната буря.“ Върна се обратно във всекидневната, където всички се бяха смълчани и изглеждаха притеснени, наседали около дълга маса, която изглеждаше като излязла от списание. Сигурно Уокър я бе подреждал.

— Масата е много хубава — каза му Стефани с несигурна усмивка. — Съжалявам за представлението. Обичайно имам време да стигна до банята. — Тя седна в края на един стол и отвори ципа на чантата си.

— Да не си болна? — попита Беа.

— Не точно. — Стефани отвори едно пакетче с ментови дъвки без захар. — Честит рожден ден, Мелъди.

— Знаеш ли къде е Лео? — попита Мелъди обнадеждено.

— Не точно — отвърна Стефани. — Онзи малък инцидент в ъгъла беше, защото съм бременна. Лео е бащата. Не съм го виждала от

две седмици. — Тя остави смачканата опаковка от дъвките на масата до себе си и протегна пакетчето към останалите. — Някой иска ли?

От там нататък вечерта се изтърколи бързо. Мелъди избута дъщерите си настрана, но не и преди Стефани да изслуша подробния им разказ как са видели Лео в парка. Беше трудно да си представи, че би могъл да е правил нещо различно от това да купува наркотици, паднал по задник, толкова далеч в жилищната част на града, където нямаше работа и където — спомни си тя — винаги бе ходил, за да се среща с някакъв тип на име Рико, Нико, Тико, все едно. Първият уикенд! Уикендът, в който бе заченала. Уикендът, в който бе отворила вратата си за него и го бе помолила да спре с наркотиците.

Стефани все още седеше на изоставената маса до Беа, която наля и на двете им шампанско.

— Не, благодаря — каза ѝ тя и посочи към корема си.

— Сериозно? — попита Беа. — Бебе?

— Сериозно — отговори Стефани и дори не се опита да скрие задоволството си. От кухнята се носеше необичайно повишеният и гневен глас на Уокър: „Ако не си прекарвал толкова време с Лео, с кого си бил?“. — Какво става там? — попита.

— Не съм напълно в час — поклати глава Беа, — но не звучи добре. Има нещо общо с това, че Джак е лъгал, че се е виждал с Лео. Идвал ли е в Бруклин?

Стефани си припомни сутринта, в която си остана у дома, за да си направи тест за бременност, и как, докато стоеше до прозореца на горния етаж, забеляза Джак да минава по улицата.

— Не — отвърна тя. — Не съм виждала Джак от години.

Още повишени гласове откъм кухнята. Затръшната врата.

— Предполагам, че е по-добре да си ходим — каза Беа.

— Да. — Стефани уви в салфетка батетата, която гризеше, и я прибра в чантата си. — За пътя с метрото — обясни тя извинително.

Онази вечер, преди толкова години, когато Пилар ѝ бе изнесла лекция за фазите на скръбта и ги бе записала на салфетка, след като момичето си тръгна, Стефани се премести на бара потисната.

Нарисува малко тъжно личице до думата *приемане*. Барманът, който бе чул всичко, изтри личицето и на негово място нарисува мъничка червена птица с разперени крила, която прелиташе над океана, обградена от светещи знаци като някое от сияйните бебета на Кийт Харинг.

Тя дълго време носи салфетката в чантата си. След това я сложи в чекмедже в кухнята. После я прибра в кутия някъде и когато залепи кутията с опаковъчно тиксо, реши, че е приключила с нея.

Сега Стефани мислеше за птицата, докато пътуваше с метрото и докато вървеше към дома си след вечерята за рождения ден, и реши, че не е приключила. С години, когато и да тъжеше за Лео, си представяше салфетката и малката птичка, прибрана в кутия някъде дълбоко в мазето ѝ. Тази вечер, докато вървеше по улицата си, покрай внушителните къщи и топло осветените предни прозорци, тя се замисли за рисунката и смисъла, който винаги ѝ бе придавала: Лео отлиташе от нея, запътил се право към океана, необременен и свободен. Замисли се колко благодарна бе за живота си, за къщата — сега по-празна, но не задълго. Замисли се за малката задна стаичка, която щеше да превърне в стая за бебето, и как щеше да е лято, когато то се роди и градината ѝ щеше да е нацъфтяла. Щеше да се наложи да замени дървото, което бе паднало по време на бурята, за да може детето да гледа навън и да вижда как се сменят сезоните. Отново се замисли за салфетката и осъзна, че всички тези години си бе разказвала грешната история. Лео не беше червената птичка, тя беше — възторжено се стрелкаше над кръстовете на църквите в Бруклин, запътваше се към дома очакваща, но необременена. Свободна. Нейните подбуди най-накрая се бяха променили.

ТРЕТА ЧАСТ
ТЪРСЕНЕТО НА ЛЕО

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Този път нямаше чай, кафе или масленки, нито надменна Франси (която, след като чу, че Лео е изчезнал, въздъхна и заяви: „О, ще му омръзне да скита и ще се върне обратно. Той е лонгайландец по душа“, сякаш говореше за някое от бордър колитата си). Този път присъстваха само три от децата Плъм и Джордж, който дори не беше седнал, до такава степен нямаше търпение срещата да приключи.

— Дори и да знаех нещо, а не е така, не знам нищо — побърза да добави той, — но дори да знаех, Лео ми е клиент и вероятно нямаше да мога да ви кажа.

— Но не знаеш? — попита Мелъди и сама се изненада как успя да придаде на гласа си тази перфектна язвителна, невярваща нотка. Беше толкова перфектна, че я опита отново. — Не знаеш — добави, само че този път провлече сричките малко прекалено. И все пак. Не беше зле.

— Не знам. Кълна се, не знам. И пак ще ви кажа, Лео ми е клиент...

— Всички сме наясно с поверителността между клиент и адвокат, Джордж — намеси се Джак. — Не е нужно да продължаваш да го повтаряш.

— Ами тогава — с цялото ми уважение, — защо сте тук?

— Тук сме, защото братовчед ти — нашият брат — в общи линии е изчезнал от лицето на земята — обясни Беа. — Няма го и това е, меко казано, притеснително. Искаме да се опитаме да разберем къде е и дали е добре. Ами ако се нуждае от помощ?

Джордж издърпа един стол и седна.

— Вижте — започна той. — Не мисля, че Лео се нуждае от помощ.

— Значи знаеш къде е той — подскочи Джак.

— Не знам. Но имам своите подозрения. Мога да предположа. Не знам нищо със сигурност обаче.

— Тогава откъде знаеш, че не се нуждае от помощ? — попита Мелъди.

Джордж енергично разтри лицето си с ръце, пое си дълбоко въздух и издиша.

— В един момент Лео имаше пари, за които Виктория не знаеше. Сметка на Каймановите острови. За да сме наясно, не получих тази информация като негов адвокат. Спомена го преди години, когато я отвори, и нали знаете, помислих си, че не е лоша идея, предвид това как бяха тръгнали нещата с нея, да има заделени пари.

— И ти ги скри по време на развода? — попита Джак.

— Не съм крил нищо. Лео попълни документите за активите, попитах го дали са верни, той каза да. Не беше вписал офшорна сметка и аз не съм питал.

— Колко пари? — продължи Джак.

— Не знам — отвърна Джордж.

— Достатъчно, за да се изплати на всички ни? — не спираше Джак.

— В някакъв момент мисля, че имаше достатъчно, за да се разплати с вас. Но сега? Кой знае. Това е Лео. Може да е похарчил тези пари много отдавна.

— Или може да ги е удвоил — заключи Джак. — Имал е достатъчно пари, за да духне. Сумата трябва да е била прилична. — Макар и безброй пъти да си бе повтарял, че Лео има скрити пари, сега беше потресен.

— Бих се съгласил с подобна преценка — кимна Джордж. — Но само предполагам, точно като теб.

— Беше прав — каза Мелъди на Джак. — Бил си прав през цялото време.

— Такава каша стана — въздъхна Беа.

Тримата Плъм се спогледаха, изгубени в объркването си, опитваха се да осъзнаят много по-значимото предателство от онова, с което се бяха занимавали допреди минути.

— Не разбирам как се е случило това — обади се Мелъди.

— Не е трудно — отговори Джордж. — Всеки може да си отвори такава сметка. Напълно законно е...

— Не говоря за банкиране! — сопна му се Мелъди и той се отдръпна назад, сякаш го бе зашлевила. Лицето ѝ доби тягостно изражение. Тя заплака. Беа наля вода на всички. В продължение на няколко мъчителни минути единствените звуци в стаята бяха

хълцането на Мелъди и духането на носа ѝ. — Съжалявам — изхлипа накрая. — Ще се оправя.

— Разбира се, че ще се справиш — опита се да я успокои Джордж.

— Искам да кажа, ще бъде разорена и ще трябва да продадем къщата, и да кажем на момичетата, че няма събрани пари за колежа, и предполагам, че сме генетично обвързани със социопат... — Сълзите отново започнаха да се стичат и когато заговори отново, гласът ѝ бе задавен: — ... но ще се оправя!

— Ако от това ще ти стане по-добре — намеси се Джак, — ние вероятно ще загубим лятната си къща.

— Не ми става по-добре — срязва го Мелъди. — Защо би ми станало по-добре от това? Чувствам се ужасно за всички ни.

Джак се опита да я успокои. Искаше му се сестра му да се стегне; мразеше сцени.

— Просто такъв е изразът, Мел. Имах предвид, че знам какво ти е. Наистина.

— Притеснявам се, че е по моя вина — включи се Беа. Разказа им всичко за историята, че се базира на нощта на катастрофата и че я е дала на Лео, за да я прочете, защото е търсела одобрението му. — Може би, ако не го бях направила, ако просто я бях изхвърлила...

Джак я прекъсна:

— Недей. Не е по ничия вина. Лео си е такъв. — Това, което не каза на глас, беше, че знаеше какъв е Лео, защото и той самият бе като него. Винаги бе виждал твърде много от Лео в себе си. Може би не беше чак толкова лош като него (*Лео Лайт*, веднъж и завинаги), но достатъчно се доближаваше, за да знае, че ако той имаше пълна банкова сметка някъде и можеше да се качи на самолет и да изчезне, също би могъл да го направи. — Лео винаги е бил такъв. Самосъхранението преди всичко.

— Ами Стефани? — обърна се Мелъди към Джордж. — Тя е бременна.

— Мамка му — възкликна Джордж, очевидно изненадан. — Той знае ли?

— Не мисля.

— Мамка му. — Джордж седна и започна да потупва с химикалката си по един бележник, звучеше като изстрели на

миниатюрни куршуми. — Можем да наемем частен детектив. Хората го правят. Да се опитаме да проследим стъпките му и да видим дали ще го открием.

— А след това? — попита Мелъди.

Никой не проговори.

— Нека се обадя на някои места — продължи Джордж.

— Едно по едно. Нека видим дали ще успеем да го издирим.

— Господи. Очите ми ще са толкова подути утре — изпъшка Мелъди, като натискаше клепачите си с пръсти. — Гади ми се.

— Може ли да ни оставиш насаме за малко, Джордж? — попита Беа. — Само тримата?

— Разбира се. — Той се изправи с вид на хлапе, което са освободили от оставането след часовете. — Колкото време искате.

Беа бръкна в каната с водата, извади шепа лед, уви го в платнена салфетка и подаде импровизирания компрес на Мелъди.

— Ето. За лицето ти.

— Благодаря — отвърна сестра ѝ, облегна се леко назад и притисна леда към очите си. Започна да си тананика. Джак извъртя очи към Беа, която му направи знак да си затваря устата.

— Успокой се — обади се Мелъди, която усещаше неодобрението на брат си и със затворени очи. — Това е от Сондхайм.

— Нищо не съм казал — оправда се Джак.

— Не беше и нужно.

— Сондхайм? — продължи той. — Одобрявам.

— Ура — промърмори безизразно Мелъди.

Минута или две стояха и слушаха тананикането на Мелъди, нещо от „Уестсайдска история“.

— Всъщност Сондхайм не е композирал музиката за това шоу — заговори отново Джак. — Написал е текста...

— Джак? — прекъсна го Беа. — Не сега. — Тя се изправи и приглади полата си. Прочисти си гърлото. — Слушайте. Имам идея. Предложение. Моят дял от Гнездото не ми трябва. В момента се справям добре. Няма да си загубя апартамента, нямам деца с непосредствени финансови нужди. Лео очевидно се лиши от правото си да участва. Така че, ако вие двамата си разделите каквото е останало — онези двеста хиляди, то би трябвало да ви помогне, нали?

— Не — каза Мелъди и махна прогизналата кърпичка от очите си. Спиралата ѝ беше размазана, ноздрите — зачервени. — Няма да ти взема парите. Не е честно.

— Но аз искам — настоя Беа. — Можем да го наречем заем, ако ще се почувстваш по-добре. Заем без лихва и без краен срок. Знам, че парите няма да стигнат на нито един от двамата ви, за да си избиеите загубите напълно, но поне ще помогнат с нещо.

— Сигурна ли си? — попита Мелъди, като бързо изчисли, че Беа им предлага една цяла колежанска година — и отгоре, ако не беше в частен колеж, какъвто, изглежда, все по-малко се вписваше в плановете им. — Не искаш ли още време, за да го обмислиш?

— Мислих доста за това през последната седмица. Не ми трябва повече време.

— Защото, ако си сигурна — продължи Мелъди, — да, ще помогнат.

— Сигурна съм — кимна Беа, видимо доволна. — Джак?

— Да — откликна брат ѝ. — Смятам го за заем, но да. — Тези допълнителни пари нямаше да са достатъчни, за да го извадят напълно от кашата, която беше забъркал, но може би — просто може би — щяха да са достатъчни, за да получи отсрочка за къщата и да накара Уокър отново да приема телефонните му обаждания. — Няма да е бързо, но ще ти ги върна.

— Добре. — Беа седна обратно на стола, удовлетворена. — Хубаво. Хубаво! Това е напредък. И ако Джордж успее да открие Лео, ще говоря с него.

— Няма да го открие — контрира Джак. — А дори и да успее, нищо няма да се промени.

— Мога да опитам — упорстваше сестра му. — Мога да се опитам да променя нещата.

Мелъди си издуха носа и зарови из чантата си за още салфетки. Беше се разхълцала.

— Кога Лео е започнал да ни мрази? — попита тя. Никой не отговори. — Как е могъл толкова лесно да си тръгне? — Вече не плачеше, беше изтощена. — Наистина ли е било само заради парите? Да не е било заради нас?

— Хората си тръгват — отвърна Джак. — Животът става труден и хората изчезват. — Беа и Мелъди си размениха притеснени погледи.

Джак не изглеждаше добре и не говореше за Уокър, нито за караницата им по време на празничната вечеря. Прекалено много се суетеше с халката си, откакто бяха седнали. — А и — продължи той, сега малко по-ведро, с широко отворени ръце — какво би могло да не ни е наред на нас?

Беа се усмихна. Мелъди я последва. Джак се засмя за миг. И докато седяха и се опитваха да съберат енергия да си тръгнат от офиса, всички се замислиха за онзи ден в „Ойстър Бар“ и видяха в привидната сговорчивост на Лео онова, което бе в действителност. Джак се чудеше как той самият — от всички той най-малко се поддаваше на въздействието на брат си — не се бе отнесъл по-подозрително към обезоръжаващото и смирено поведение на Лео тогава. Беа си спомняше как ѝ се бе сторило, че Лео може би един вид поемаше отговорност и излъчваше желание да оправи нещата. Как се бе навел напред и бе сложил длани на масата, след което бе погледнал всеки един от тях в очите — искрено, с обич — и им бе казал, че ще намери начин да им върне парите, просто му трябвало време. Тя помнеше как брат ѝ ги бе помолил да му имат доверие и как и сама бе повярвала, защото Лео бе склонил глава и когато отново бе погледнал нагоре към тях, мътните да я вземат, ако очите му не бяха влажни от сълзи, и мътните да я вземат, ако той не ги бе съблазнил да му отпуснат времето, за което сигурно бе смятал, че ще трябва да се потруди доста по-здравно. Колко благодарен трябва да е бил в онзи момент, мислеше си Мелъди, да открие колко малко всъщност искаха те от него, да осъзнае как горяха от желание да му повярват.

ТРИЙСЕТ И СЕДЛА ГЛАВА

Точно десет дни след празничната вечеря Уокър се нанесе в ново жилище. Беше готов да си тръгне още на следващата сутрин, но му отне време да си намери място с краткосрочно отдаване под наем, което да не е твърде далече от кантората му. До момента, в който безмълвно натовари в едно такси две кутии и три куфара, пълни с дрехи, и той, и Джак мислеха, че блъфира.

През онази вечер историята за статуята се разви с потресаваща бързина. След злополучното съобщение на Стефани за изчезването на Лео Уокър дръпна Джак в кухнята.

— Ако Лео го е нямало от седмици, как така си се срещал с него?

Джак извърташе, но по този начин само накара Уокър да го заподозре в авантюра, в изневяра. Нямахше избор, освен да обясни, и докато гледаше как цветът се изцежда от лицето на Уокър, почти пожела да си бе измислил някакъв флирт, за който да признае, вместо това.

Уокър бавно свали престилката си и я сгъна на спретнат квадрат.

— Това, което правиш, е не само противозаконно, то е напълно неетично — заяви той, като почти изплюваше всяка сричка.

— Знам как звучи... — започна Джак.

— Недей — срязва го Уокър. — Моля те. Моля те, недей точно сега да опитваш да оправдаваш действията си.

— Но ако можеше да видиш онзи тип — продължи Джак, — щеше да разбереш. Превърнал се е в пълна развалина заради това чудо у дома си. Трябва да се отърве от него. Правя му услуга.

— Ти чуваш ли се изобщо?

— Уокър, той е загубил жена си, когато паднаха кулите.

— Какво въобще означава това? — Сега вече Уокър викаше. — Съжалявам за жена му, но как, по дяволите, тя оправдава твоите действия? Подпомагаш и посредничеш за продажба на произведение на изкуството на черния пазар. — Той крачеше напред-назад, после спря и удари с юмрук по плота. Джак бе изплашен. Беше по-зле, отколкото бе очаквал. — Когато паднаха кулите? Боже господи! Какво

друго, Джак, какво друго? Ако не помогнеш, терористите ще спечелят? Няма да отстъпим? Никога няма да забравим? Да не би да пропускам някоя друга патриотична мисъл, на която си се подигравал, но сега ще употребиш, за да защитиш отвратителната си алчност?

— Не е алчност. Това е...

— Какво е?

Последното нещо, което Джак искаше да признае сега, бе за ипотечния кредит срещу стойността на къщата, но не виждаше как може да го избегне. Ако изчакаше, щеше да стане още по-зле.

— Има и нещо друго — започна той.

Уокър слушаше партньора си, без да продума. Когато Джак приключи, Уокър отиде в спалнята им и затвори вратата след себе си. Цялата им комуникация от онзи момент нататък минаваше през сбити имейли. Джак научи от Артър, че Уокър е обявил лятната къща за продажба. Изпрати на половинката си куп жални имейли с молби да поговорят, за колкото и кратко да беше. Всички те изчезваха в огромната бездна на яростта и мълчанието на Уокър.

Уокър остана изненадан от себе си. Не беше като да не познаваше Джак, напротив. Знаеше точно на какво бе и на какво не бе способен. Не беше като Джак да не бе вършил глупости през годините и да не се бе опитвал да ги скрие. (Божичко, откъде да започне с простотиите му през годините — винаги се проваляше, винаги, и хич не го биваше да крие следите си.) Уокър осъзна, че преди години той безмълвно се бе съгласил да субсидира усилията на Джак да се проваля. Излъчваше престорен оптимизъм всеки път, когато партньорът му измислеше нов трик, и тихо изплащаше кредитни линии, които никога не се превръщаха в приход, защото така се правеше, когато обичаш някого, когато градите живот заедно. Твоите сили трябваше да компенсират неговите слабости. Ти се превръщаш в основен лост за неговите импулси, *Аз на неговото То. Приспособяваш се.* И ако Уокър понякога ставаше нетърпелив, ако понякога му се искаше нещата да са малко по-балансиранни, просто си представяше живота без Джак и премисляше отново, защото не можеше да си представи живота без него.

Но тогава, на вечерята за рождения ден на Мелъди, нещо вътре в него се пречупи. Искрено се ужаси, когато Джак заразказва историята за незаконната продажба на онзи Роден. Беше незаконно! Каквито и тъпотии да беше вършил през годините, да наруши закона бе за първи път (предполагаше Уокър, надяваше се). Ако бе продължил с тази измама и го бяха хванали, Уокър дори не можеше да си представи срещу какво щяха да са изправени сега, и не само в личен план — последствията за него щяха да са и професионални. Беше невъобразимо.

Докато стоеше в кухнята си онази вечер и гледаше как Джак се опитва да обясни и преминава от уклончивост към възмущение, годините смирена търпимост на Уокър се изпариха. През следващите седмици щеше да прекара много време в опити да разгледа онзи момент, без да успее да си обясни как години привързаност, любов и толерантност могат просто да изчезнат. Но така се случи. Докато стоеше и наблюдаваше Джак, той осъзна, че повече от двайсет години е бил родител на половинката си. И на крилете на тази омаломощаваща мисъл дойде кратко прозрение, което го приземи: причината, поради която никога не бяха имали дете — нещо, което Уокър силно бе желал, но никога не бе успял да убеди Джак също да поиска — беше, защото Джак бе детето — а Уокър го бе оставил да бъде детето, дал му бе възможност. Съпругът му беше неговият четирийсет и четири годишен, капризен, изискващ, отбягващ отговорностите син, а сега вече бе твърде късно за други деца и проумяването му довърши Уокър.

Мислеше, че се е помирил с решението да нямат дете преди години; вече не страдеше толкова много, само по някой пристъп на болка понякога. Но когато видя дъщерите на Мелъди — толкова прекрасни, толкова мили — това отключи нещо в него, а после, когато и Стефани каза, че е бременна, той се почувства съкрушен от толкова внезапна и неочаквана меланхолия, че се наложи да напусне стаята, за да може да си поеме въздух. След това признанията, които го принудиха да спре да пренебрегва равнодушното, алчно сърце на Джак. Сякаш в онази вечер на рождения ден на Мелъди под него се отвори зееща бездна и Уокър не можеше да се изкатери извън нея на безопасно място. Чувстваше световъртеж, сякаш нищо не го държеше

изправен, нещо опасно дебнеше отдолу, пропаст от съжаление и загуба.

Вечерта преди да се изнесе, той изпадна в паника. Ами ако приписваше скръбта от собствените си решения на поведението на Джак? Ами ако беше несправедлив? Ако дължеше и на двама им още един шанс? Уокър влезе в апартамента след работа, ако не напълно склонен да преосмислят раздялата, то поне готов да разговарят. Джак беше в спалнята, вратата бе открената, той говореше по телефона. Спореше с някого. Настояваше, че може да намери друг „купувач“, насърчаваше човека от другата страна да премисли. Не беше, както многократно бе написал на Уокър, отменил продажбата на статуята. Все още се опитваше да я осъществи.

Това беше.

Уокър щеше да прибере каквито успееше приходи от къщата в Лонг Айланд и щеше да си купи собствено жилище. Щеше да помогне да се предоговори кредитната линия на Джак. Предполагаше, че ще трябва да се разведат, но той самият не бързаше да започва правни процедури. Вероятно накрая пак щеше да се окаже, че той плаща за всичко.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

По време на непразничната вечеря за рождения ѝ ден, когато намери Нора и Луиза в спалнята на Джак и ги попита какво става и защо плаче Луиза, вечерта, в която не ги остави на мира, докато Нора най-накрая не изплю камъчето, че са видели Лео в парка в срамна поза, и двете едновременно (в опит, осъзна Мелъди сега, да отвлечат вниманието ѝ от онова, което щеше да последва подир няколко дни: часовете, от които бяха отсъствали; Симон) бяха посочили сватбената снимка на Джак и Уокър, Мелъди все още вярваше, че вечерта може да бъде спасена. Абсурдно, но тя продължи да го вярва през цялото време, докато Джак и Беа разпитваха Нора и Луиза за деня, в който бяха видели Лео в парка, и затаи надежда дори докато Стефани повръщаше в ъгъла на всекидневната и по време на новината за изчезването на Лео. Чак когато Джак и Уокър започнаха да се карат в кухнята и снишените гласове бързо отстъпиха на виковете, Мелъди най-после осъзна, че вечерята никога няма да бъде изядена, тортата никога няма да бъде разрязана и хубавото лимончело никога няма да бъде налято.

Тя си бе изпила чашата с шампанско и си бе свалила официалните изрязани обувки, защото ѝ убиваха, и сега се чудеше дали щеше да е грубо да се промъкне в кухнята и да вземе останалото шампанско от кофичката с леда.

— Хайде, рожденичке — подкани я Уолт. — Слагай си палтото и да отиваме за пица.

В последвалите седмици Мелъди подхранваше разочарованието си, сякаш бе мъничък въглен, който не биваше да угасне, защото тя носеше огън за цялото племе. След това една събота телефонът иззвъня, обаждаха се от подготвителния център да я попитат дали е съгласна да попълни онлайн въпросник и да обясни защо Нора и Луиза са спрели да посещават часовете от програмата. Да не би да имат проблем с преподавателката? Защото били получили и други оплаквания.

Уолт беше този, който накрая се намеси и успокои всички. Уолт беше този, който договори възстановяване на парите за уроците. Уолт

беше този, когото Нора откри една късна вечер в офиса му, където бе отишла да се извини, задето е излъгала за часовете, и на когото призна с неспокоен поглед и ослепителна усмивка, че харесва момиче. Уолт беше този, при когото отидоха заедно Луиза и Нора, за да му кажат, че не ги интересува списъкът с колежите; те искат да огледат щатските учебни заведения.

— Ще прекъсна ученето за една година — обясни му Луиза. — Много бих искала да се запиша на курс по рисуване и да живея тук с вас.

— И аз може да прекъсна за година — добави Нора. — Ще работим и ще спестим пари.

Уолт беше този, който се отнесе и към двете със спокойствие, благосклонност и чиста, неподправена любов. Който ги прегърна в утешителните си обятия и каза за всичко: „Моля ви, спрете да се тревожите. Това не е ваш проблем. Толкова ви обичаме. Всичко ще се оправи“. И Уолт беше този, който накрая отново обяви къщата за продажба и им намери чист и просторен апартамент под наем. Уолт се превърна в Генерала.

Денят, в който приеха оферта за къщата, той накара всички да отидат на китайски ресторант.

— За да го *отпразнуваме* — каза Мелъди горчиво.

— Не — отвърна ѝ Уолт, — за да похапнем.

Седнала в просторното ъглово сепаре, Мелъди се опитваше да запази спокойствие и да бъде любезна. Вече пиеше втората си бира и алкохолът ѝ размътваше мозъка. Храната пристигна и всичко изглеждаше погрешно. Съвсем погрешно. Безмилостното блестящо кафяво на поднесеното пилешко с кашу я обиждаше. Обагреното в розово свинско (защо беше флуоресцентно розово?), разпиляно из мазния пържен ориз, ѝ докара позиви за повръщане. От кнедлите на пара, които приличаха на сбръчкани, нариснати във вода пръсти, ѝ се прииска да закрепци. Безгрижното бръцолевене на Уолт за новите им спални и по-краткия им маршрут я вбесяваше. (Той, изглежда, не осъзнаваше, че апартамент, който е по-близо до училището, не е нещо, с което да се хвалиш.)

— Не си ли гладна? — попита я Уолт, като посочи към недокоснатото яйчено руло в чинията ѝ. Тя погледна надолу към него. Изглеждаше добре, сочно и хрупкаво. Спомни си колко обичаше

яйчени рула като малко момиченце, докато една вечер грабна едно, топна го в неоново–оранжевия патешки сос, отхапа голям залък и точно когато започна да дъвче, Лео се наведе и каза: „Знаеш ли какво слагат в тези неща, за да са толкова вкусни? Умряло куче“.

Отне ѝ години да повярва, че се беше шегувал, и отново да опита от тази храна. Лео винаги съсипваше всичко.

— Не съм гладна — каза тя и избута чинията си настрана. — Можеш да го изядеш.

— Искаш ли да си поръчаш нещо друго? Нещо не е наред ли? — попита съпругът ѝ.

— Дали нещо не е наред ли? — каза Мелъди. Държеше курабийка с късметче в ръката си и стисна юмрук толкова силно, че тя се пръсна и парченца полетяха през масата. — Да. Нещо не е наред. Милион неща не са наред. В случай че не си забелязал, Уолтър, целият ни свят напоследък е потънал в лайна.

Нещо твърдо проблесна по лицето му, почти подсъзнателно съобщение, като думите, които се очаква да виждаш изписани по кубчетата за лед в рекламите за алкохол; нещо, което в този случай гласеше: „Мина границата“.

— Извинете ни — обърна се той към Нора и Луиза. Мелъди седеше и гледаше как Уолт се изправя. — Може ли да поговорим за момент, моля? — попита я. Тя погледна към дъщерите си, които седяха с широко отворени очи, и накрая Уолт я хвана за ръката и наполовина я поведе, наполовина я повлече към задната част на ресторанта, близо до тоалетните.

— Достатъчно — каза той.

— Какво правиш? Защо се държиш грубиянски!

— Писна ми от твоето настояване да бъдеш нещастна. Нищо тук не е „потънало в лайна“, за да употребя твоята очарователна фраза, най-малко децата ни, които могат да приемат твърдението ти малко лично. *Достатъчно*. Върни се на масата, извини се на Нора и бъди онази, която винаги си била за тях.

— Не говорех за Нора — оправда се Мелъди.

Уолт я остави отвратен. Тя беше потресена. Никога досега не ѝ бе говорил с такъв тон, никога не я бе докосвал с чувство, различно от нежност и искрена привързаност. Мелъди влезе в тоалетната, за да се съвземе. Как смееше! Не говореше за Нора! (Добре де, може би

говореше за Нора. Малко. Господ да ѝ прости думите.) Наведе се, изми си лицето и се погледна в огледалото. Изглеждаше ужасно, защото беше ужасна. Как бе могла така да сгреши за всичко и всички? Да не осъзнае, че Нора е обратна, и да не знае как да говори с нея за това и за каквото и да е друго; да не забележи измамата на момичетата; да не разбере, че Лео е лъжец и крадец. Да не бъде от този тип майки, готови да жертват една къща за образованието на децата си — поне не доброволно, не и с обич.

Вече не знаеше коя е. Не знаеше как да бъде онази, която винаги е била. А и освен това онази си беше малко наивна, нали? Върна се на масата, където всички мълчаливо дъвчеха и наблюдаваха приближаването ѝ със, както печално забеляза, страх. Мелъди седна и взе яйченото руло. Опита се да каже: „Съжалявам“, но не успя да проговори. Отхапа едно парче и си помисли: „Умряло куче“, след което изплю храната в салфетката.

Без да продума, грабна чантата си, излезе и седна сама в колата. През големия прозорец на ресторанта можеше да вижда Уолт, Нора и Луиза. Ядяха, но не говореха. Всички тихо си подаваха храната и дъвчеха, гледайки надолу към чиниите си. Опита да си представи, че е отишла някъде, просто е изчезнала без следа и сега това бе животът им. Съпруг без жена, дъщери без майка. Картината беше толкова небалансирана, непълна и тъжна.

Уолт каза нещо и момичетата поклатиха глави. Всяко от тях си взе още малко храна от големия поднос в центъра. Продължаваха да гледат към другия край на помещението, а не към прозореца; и тримата. Чудеше се дали там някъде не седеше някой познат, или дали не търсеха сервитьорката за нови напитки или кутии за храна за къщи. Персоналът на това заведение имаше навика да изчезва, когато ти трябва нещо. Нора сигурно искаше още курабийки с късметче. Уолт се наведе през масата и хвана за ръка всяка от дъщерите си. Заговори им нещо. Мелъди присви очи и се наведе напред, сякаш можеше да чете по устните му. Чудеше се какво казва. Момичетата го гледаха и кимаха. След това се усмигнаха. После всички заедно се обърнаха и отново погледнаха към края на помещението, а тя най-накрая осъзна какво правеха: гледаха към вратата. Гледаха за нея.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Беше вторник, което означаваше, че Джак отвори магазина малко по-рано, след като бе седял затворен в неделя и понеделник. Във вторник повечето декоратори обхождаха подобни магазинчета, защото тогава нямаше аматьори или туристи, но сутринта работата вървеше слабо. Е, какво ново? Джак седеше на малко бюро в задната част. Бе се обадил тук-там, бе написал няколко имейла. Предната врата се отвори и звънецът дрънна, известявайки нечие пристигане. Той се изправи, но не успя съвсем да различи човека на вратата; слънцето блестеше през прозорчето право в очите му.

— Джак?

— Да. — Присви очи, премести се от лъча светлина и остави очите си да привикнат. — Мелъди?

— Здравсти — каза тя, доста хрисимо. — Донесох ти обяд.

— Да видим дали съм разбрал правилно — вдигна ръка Джак. — Донесла си ми тези прекрасни сандвичи, курабийки и дори твърде скъпа бутилка газирана вода, защото искаш моя съвет за дъщеря ти, която е лесбийка?

Мелъди въздъхна и вдигна някаква тъмна спаружена маруля от сандвича си. Защо беше толкова трудно да се намери просто обикновен пуешки сандвич?

— Какво е това? — попита тя, като го подуши. — Рукола. Уф. Какво стана с добрата стара маруля „Айсберг“? — Остави сандвича обратно и погледна брат си. — Не искам точно съвет... Аз просто... Не знам какво точно искам, ако трябва да съм честна. Предполагам, че малко ме е страх.

— Задето имаш хомосексуално дете?

— Не! Задето съм скапан родител.

— Защото тя е лесбийка?

— Не се опитвам да бъда гаднярка, Джак. Никога не ми е пукало, че ти си гей. Знаеш го. Никой от нас пет пари не даваше. Ти беше този, който не покани никого на сватбата си, което е срамота, защото всички

щяхме да се радваме да сме там. Можеше да е добре и за племенниците ти да видят как гей чичовците им се омъжват.

— Е, сега получават място на първия ред за безпрецедентния развод.

Мелъди се сепна.

— Сериозно?

— Опасявам се, че да.

— Но защо? Няма ли начин да оправите нещата? Какво се случи?

— Направих нещо много глупаво. Може ли да говорим за нещо друго?

— Разбира се. — Седяха в ъгъла на магазина до мястото, на което бяха изложени бижутата. — Този е хубав — отбеляза Мелъди и вдигна една червена кожена кутия със старинен часовник.

— Да, хубав е. Това е часовникът, който дадох на Уокър като сватбен подарък.

— Върнал ти го е?

— Всъщност го е продал обратно на човека, от когото го купих, и той ми се обади, така и го придобих отново.

— Съжالياвам. Звучи разстройващо.

— Така и беше. Много. Особено след като той продаде часовника, за да купи гребени за дългата ми коса, а аз, без да знам какво е направил, си продадох косата, за да купя кожена кутия за часовника.

Мелъди му се усмихна и остави часовника обратно на тезгяха;

— Продаваме си къщата. — Прищипа носа между очите си с палец и показалец. Наистина не искаше да плаче пред Джак.

— И нашата е на пазара.

— Казват, че се посъвземал, пазарът — продължи тя, използвайки думите на Уолт.

— Майната му на пазара — отвърна ѝ Джак.

— Да.

И двамата седяха и дъвчеха сандвичите си с пуешко няколко минути, като избягваха да се поглеждат. След това Мелъди заговори:

— Спомняш ли си онези приятели, които имаше в гимназията?

— Божичко, нали това няма да е обяд за *разпит* и *възпоминания*?

Защото не съм в настроение.

— Не. Имам нещо предвид.

— Кои приятели?

— Всички онези момчета.

— Пак ти казвам, ще трябва да си малко по-конкретна.

— Всички онези момчета през онова лято. Онези от плувния клуб. Спомняш ли си? Водеше ги вкъщи и стояхте отзад, под дърветата.

Очите на Джак светнаха. Наистина си спомняше. Лятото преди да замине за колежа, нагло бе водил у дома цял куп красиви момчета от семейния плажен клуб; всички те работеха в ресторанта, разчистваха масите и допълваха чашите с вода. (Примамливите длъжности, като „сервитьор“, в ресторанта бяха раздадени на учещите в университет синове и дъщери на членовете, те си прибираха парите от бакшишите, от които нямаха истинска нужда, за да подхранват алкохолната или наркотичната си зависимост... или и двете.) Дори тогава Мелъди разбираше, че има нещо различно в начина, по който Джак придърпваше шезлонгите им към далечния край на двора и по който момчетата се мажеха едно друго с крем „Хавайски тропик“, и как от време на време се освежаваха с малкия пулверизатор за цветя на майка им — онзи хубавия, от месинг, предназначен за африканските теменужки върху перваза на лятната веранда. Мелъди се опитваше да си намери извинение да отиде при момчетата при всяка възможност, предлагаше им чаши с лимонада или сладоледи от фризера. Те спираха да се смеят и да говорят, докато тя прекосяваше моравата, и присвиваха очи, за да видят какво носи. „Искате ли?“ — питаше ги. Винаги слагаше една допълнителна чаша за себе си, като се надяваше да я поканят да им прави компания. Но Джак винаги вземаше каквото бе донесла и я пропъждаше.

— Спомням си много добре — каза ѝ той. — Добрите стари дни под боровете. Когато животът беше толкова по-прост, приятен и гей^[1].

— Те бяха гей, нали?

— Не всички. Някои от тях. Достатъчно.

— Защо не ме харесваха?

— Моля?

— Онези гей момчета така и никога не ме харесаха. — Мелъди се опитваше да поддържа тона си ведър, небрежен. — Аз все гледах да остана при вас, а всички вие постоянно се мъчехте да ме разкарате.

— Ти беше малко момиченце.

— Е? Носех ви разни работи. Носех ви по нещо за пиене и сладолед, а всичко, което исках, беше може би да поиграем на карти или да ви слушам как си говорите, или каквото и да е. Но ти и приятелите ти изобщо не ме харесвахте. А аз се чудех защо. Ако е било нещо конкретно.

Джак седеше облегнат назад с кръстосани ръце и се хилеше насреща ѝ, сякаш разказваше изключително забавен виц. Започна да се смее, но изражението на сестра му стана толкова уязвено, толкова Мелъди-ходи-наранена, че се спря.

— Мел — започна той, като сложи ръката си върху нейните. — Те не те мразеха. Ти беше очарователна, как се препъваше из тревата в увисналия си бански от две части, понесла кана топла лимонада или топящ се сладолед, който имаше вкус на замразен сироп. Беше очарователна.

Мелъди се зазяпа в наполовина изядения си сандвич. Не можеше да погледне брат си. Умираще от срам, задето изобщо бе повдигнала въпроса и задето чу неговата гледна точка за поклоненията, на които бе поемала през тревата, и бе изключително засрамена от факта, че думите „ти беше очарователна“ от устата на Джак я караха да се чувства толкова щастлива.

Той продължи и гласът му загуби обичайния си саркастичен тон:

— Каквото и да се е случвало под боровете, не е било свързано с теб и дали сме те харесвали, или не. Беше просто лудост. Бях на седемнайсет. Не те исках наоколо, защото имах двайсет и четири часова ерекция. Не желяех малката ми сестричка да е там.

— Отврат.

— Именно. Приеми го като различен вид братска любов. Затова ли почна да се вманиачваш заради Нора? Да не би по природа да си отблъскваща за хомосексуалисти?

— Не. Просто си мисля. Искам да постъпя правилно. Искам да разбера и да я подкрепям, но ме е страх. Вече не знам от какво има нужда, как се чувства.

— Знаеш.

— Не знам, Джак, не знам. Никога не съм искала момиче...

— Напротив, знаеш — настоя той. Изправи се и събра боклука от обяда, след което го натъпка в една празна торба за пазаруване. — Искат ти се тя да не беше обратна — допълни спокойно.

— Да. Съжалявам. Не го казвам, за да нараня някого. Не искам животът ѝ да бъде още по-труден, отколкото е по принцип. Не знам как да ѝ утъпча пътя за това, как да го направя по-лесен. Не знам какво да кажа, нито какво да мисля или как да се държа, нито знам с кого да говоря. Освен с теб.

Джак гледаше през прозореца на магазина и потупваше с пръсти по една стъклена кутия с изложени предмети.

— Уокър искаше деца — заговори накрая.

— Наистина ли?

— Мен цялата работа ме изнервяше. Познаваш ме. Той искаше да осиновим, а всичко, за което мислех аз, беше откъде ще знаем какво получаваме. Изглеждаше ми толкова несигурно. Как ще се чувства детето? Никой не си пожелава двама бащи. Изглеждаше като нещо толкова лесно за прецакване. Уокър винаги казваше, че твърде много мисля. Винаги казваше: „Има причина да го наричат «попечителство». Родителите са временни попечители, които бдят над детето, предлагат му любов и се опитват да го оставят в по-добро състояние от онова, в което са го получили. Не му вредят“. Поне така твърдеше Уокър. Не знам дали помага.

— Помага малко — отвърна Мелъди.

— Още един пример за моя егоизъм, както заяви Уокър, когато си тръгваше.

— Че не си искал да осиновите дете?

— Да.

Тя се замисли за минута. Защо беше толкова лесно да нараниш хората, които обичаш най-много? Посочи към една количка за алкохол в стил арт деко на няколко метра от тях, с кристални шишета, пълни с тъмна течност.

— Това истински алкохол ли е? — попита.

— Определено е — отвърна Джак. — Да не би да предлагаш питие? Защото, ако е така, ти си най-любимият ми човек в Ню Йорк в момента.

— Да — кимна сестра му.

Джак напълни пластмасовите им чаши със скоч и те поседяха в приятно мълчание няколко минути.

— Не мисля, че си бил егоистичен — обади се Мелъди.

— За осиновяването?

— Да — потвърди тя. — Мисля, че си бил разумен и предпазлив и че честно си изказал притесненията си. Да имаш деца, не е лесно.

— Знам!

— Не ме разбирай погрешно; страхотно е и мисля, че и двамата с Уокър щяхте да сте чудесни родители... ако и двамата го искахте. Но не е за всеки. — Мелъди довърши скоча си и си наля още малко. Зареждаше се с някаква подхранвана от алкохола движеща сила. — „Не му вредят.“ — Засмя се. — Звучи толкова, толкова лесно, но знаеш ли какво друго е лесно? Да вредиш! Неволно да навредиш, е притеснително лесно. Не мисля, че си бил егоист. Мисля, че си бил реалист.

Джак наблюдаваше сестра си развеселен. Не беше изненадан, че алкохолът я хвана бързо, но думите ѝ отекнаха в него... и от това му стана по-добре.

— Кажу го на Уокър — подхвърли той шеговито.

— Ще му го кажа. — Мелъди се изправи. — Къде е той? Мисли си, че да си родител е толкова лесно, колкото да се разхождаш в парка? Обади му се. Ще кажа на господин Адвокат точно колко е лесно. Къде е той?

— Не знам, да видим. — Джак извади телефона си и тя се засрами, когато го видя да зарежда приложението *Преследвил*, онова, което сама го бе убедила да използва. — Нека погледнем — продължи той, докато чакаше да зареди. — Готово. На работа е и виж! — Натисна бутона за обаждане и вдигна телефона така, че Мелъди да види изписаното на екрана „Уокър“ и да чуе отново и отново повтарящия се сигнал свободно. После стовари телефона на плота. Мелъди го взе. — Какво правиш?

— Ще изтрия това. Ако искаш да кажеш нещо на Уокър, трябва да отидеш и да го намериш. Това чудо? — Тя вдигна телефона и го разтресе. — То е тъпотия. Не ти казва онова, което трябва да знаеш. Само една малка част от историята; тъпотия. — Мелъди написа някакви команди и приложението изчезна. Джак гледеше зад наведената ѝ глава през прозореца, наблюдаваше пешеходците, които се разхождаха по улицата в този сърцераздирателно прекрасен пролетен ден. Никога не се бе чувствал толкова самотен през целия си живот. Докато му подаваше обратно телефона, Мелъди разбра, че отнесенният му, нефокусиран поглед, твърде дългата му коса и

измачканата риза — всичко това говореше за разбито сърце. Той не беше ядосан или нехаен — беше празен. Поседя с него още малко, искаше ѝ се да може да изтрие този израз от лицето му, свят на възмездие и съжаление.

— Мел? — обади се Джак накрая. — Нора просто има нужда да знае, че я обичаш точно толкова и точно така, както и преди. Има нужда да знае, че не е сама.

— Знам — отвърна тя.

[1] Може да значи както „обратен“, така и „весел“. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

Беше един ден преди Деня на майката^[1] и Стефани все още си носеше якето без ръкави. Май в Ню Йорк бе променлив. В петък не се нуждаеше от никаква връхна дреха, но съботата осъмна мъглива и студена, по-скоро есенен ден, отколкото пролетен. И все пак имаше купища розов, виолетов и син латирус на фермерския пазар и тя разточително си купи четири букета. Щеше да ги разпръсне из къщата и замайващият им аромат щеше да се просмуче във всяка стая.

Вини и Матилда щяха да дойдат в дома ѝ за обяд. В деня, в който бе вдигнала телефона на Лео, бързо бе приключила разговора с Матилда, като каза, че Лео е „излязъл“. Не забрави за обаждането — или за горкото момиче, намирало се в колата с Лео — но имаше толкова много други неща, с които да се бори; седмици по-късно се бе обадила тя, по-скоро от чувство за дълг, отколкото от нещо друго.

Стефани знаеше, че не е отговорна за кашата на Лео, но докато Матилда нервно и донякъде несвързано обясняваше защо се обажда, тя осъзна, че може да е в състояние да помогне. Една от любимите ѝ клиентки, Оливия Ръсел, беше изключително успешна журналистка, писала обстойно за изкуствените крайници, особено за предизвикателствата, пред които бяха изправени ветераните от Войната в Персийския залив. Самата Оливия бе изгубила единия си крак, когато била млада. Тя познаваше всички, умееше да работи с всяка програма и сега ръководеше организация с нестопанска цел, която помагаше на хората с ампутиран крайник да се справят със скъпия и сложен свят на протезите. Стефани предложи да организира запознанство между двете жени. Матилда попита дали може да доведе приятеля си Вини. Така че всички те идваха за обяд: Вини, Матилда и Оливия, която вече се бе съгласила да помогне на Матилда като услуга към Стефани. След това работата на Стефани щеше да е свършена.

— Честит Ден на майката — каза фермерът, който прибра парите ѝ. Поне тя предположи, че е фермер; беше мърляв и вече изгорял на слънцето. Пръстите му бяха дебели, къси и изцапани с пръст и носеше светлосиня бейзболна шапка, на която отпред пишеше „Ферма Шепърд

Органик“ с оранжеви букви. На Стефани ѝ отне близо минута да осъзнае, че се обръща към нея.

— О, благодаря — отвърна. Със своя ръст носеше бременността добре, но в шестия месец изпъкналостта беше видима, не можеше да се сбърка с друго.

— Имате ли и други деца у дома?

— Не. Първо и последно — каза тя, използвайки онзи емоционално неутрален тон, за който бе научила, че обичайно слага край на бебешкия разговор, и премести торбите с пресни картофи, аспержи и ягоди в сгъвката на единия си лакът, за да може да носи жизнерадостните цветя в една ръка като някоя пролетна булка.

— Да, всички така казват — ухили се фермерът насреща ѝ. — След това децата започват да ходят и да приказват. Скоро вече няма да ви седи в скута и преди да се усетите — той направи жест към корема ѝ, — ще готвите втори номер.

— Хммм — издаде уклончив звук Стефани, протегнала длан напред в очакване на рестото.

Беше слушала бременните си приятелки да се оплакват с години от посегателствата, които предизвикваше изпъкналият корем, как дори в Ню Йорк — където можеше да стоиш на сантиметри от лицето на някого в метрото, уверен в неписаното, но универсално споразумение, че никой (нормален) няма да те заговори, никога — когато си бременна, можеш да очакваш всичко.

„Момче или момиче? Първо? Кога е терминът?“. Стефани винаги чуваше „Кога е терминът?“ като „Какво правиш?“^[2]. Винаги. Така че бе подготвена за досадните въпроси, но това, което намираще за най-вбесяващо, бе как всички имаха нужда да говорят не само за бебето, което носеше, но също така и за непланираните ѝ, нежелани бъдещи деца. Беше толкова странно. Сякаш да искаш само едно дете, вече подкопаваше майчинството, което дори не бе официално започнало. Сякаш тези непознати имаха някакъв интерес към процеса. Сякаш да имаш едно дете, бе някакъв половинчат жест, почасов ангажимент. (О, те просто завиждат — махна с ръка Пилар, майка на изумително чаровен и начетен деветгодишен син. — Искат да се уверят, че отново ще си паднеш на задника веднага щом почнеш да спиш през цялата нощ. Нещастие то обича да си има компания, мила.)

— Е, знаете ли пола? — попита фермерът, докато отброяваше рестото.

— Момиче.

— Имате си име.

— Да — каза тя и леко се усмихна. — Но то си е моя тайна.

Бе се научила да си мълчи за имената по трудния начин. Когато започна да споменава имена, които обмисляше, преди очевидното да ѝ хрумне, всички изказваха мнения, базирани на толкова лична и субективна логика, че беше безкрайно странно: „Първата ми жена се казваше Хана и бе една студенокръвна кучка“, „В класа на дъщеря ми има четири момичета на име Шарлът“, „Наташа е някак като от Студената война, нали?“.

На Стефани също така ѝ се струваше, че като толкова други неща, свързани с родителството, даването на имена се бе превърнало в спорт. Някакъв човек в родилния курс не можеше да спре да говори за файла си с бебешки имена.

— Имаме три приоритета — обясни той на отегчената Стефани и на смаяната инструкторка по раждане (тя бе виждала всичко). — Името трябва да е уникално, трябва да отразява етническото минало на мен и жена ми — малко британско, малко еврейско... и — мъжът направи пауза за по-голям ефект — трябва да е благозвучно. Да гали ухото.

— Знам какво означава „благозвучно“ — обади се Стефани.

— София е типът име, към което се стремим — добави жена му с подрязания си Би Би Си акцент, — но е твърде популярно напоследък.

— Популярно е, защото е хубаво — каза Стефани. — Класическо старомодно име.

— Твърде популярно, опасявам се, а класическото се налага като модерна тенденция — обясни жената, като положи съчувствена длан върху ръката на Стефани, която очевидно смяташе за нещастна и неинформирана.

— Освен горните три приоритета — продължи съпругът, — имаме и допълнителни критерии. — Той започна да отмята нещата на пръсти. — Какво става, когато напишеш името в „Гугъл“? Колко срички? Лесно ли е да го разбереш по телефона? Лесно ли е да се напише на клавиатура?

Последното вече ѝ дойде в повече; Стефани избухна в смях. Оттогава хората от онази двойка не бяха разговаряли с нея.

— Успех — пожела ѝ фермерът и ѝ помахна, докато се отдалечаваше. — Това ще ви бъде последният тих Ден на майката за дълго време напред. Оставете съпруга си да ви поглези.

И още нещо, което изненада Стефани, макар да предполагаше, че не бива да я учудва. Всички предполагаша, че понеже беше бременна, също така бе и омъжена. Та тя живееше в Ню Йорк, за бога! И не просто в Ню Йорк, в Бруклин! Не беше първата четирийсет и нещо годишна жена, която да отглежда дете сама, но дори и да имаше някой с нея, кой казваше, че е омъжена? Кой казваше, че този някой не беше друга жена? Не само бе обидена от почти единодушната липса на оригиналност във всеобщите предположения, но беше и неспокойна, защото знаеше, че някой ден дъщеря ѝ щеше да се натъкне на същата безцеремонна логика по отношение на своя баща, който... е, кой знаеше каква е историята с баща ѝ, каква можеше да е станала, докато детето порасне достатъчно, че да пита.

Стефани разпредели пазарските торби, така че раменете и ръцете ѝ да са еднакво натоварени, и тръгна към къщи. Слава богу, от парка към дома ѝ беше надолнище. Чувстваше краката си силни, но центърът на тежестта ѝ се преместваше и кръстът я болеше, ако ходеше твърде дълго, натоварена с нещо. Трябваше да си вземе една от онези колички за пазаруване с колелца, но и бездруго скоро щеше да бутва бебешка количка.

Стефани още бе ядосана заради съпружеския коментар на фермера. В това да гледа дете сама, нямаше нищо, което да я затруднява, освен какво да казва на хората за Лео — дали да им казва за Лео. Най-близките ѝ приятели и колеги бяха наясно. Всички знаеха за Лео и миналото им, как за кратко отново се бе появил в картинката и че тя е била изненадана, но щастлива да разбере, че е бременна и че вече отново си е тръгнал.

Беше по-трудно с далечните познати или любопитните и нахални непознати. Успяваше да спре част от тях само с едно любезно: „Самотна майка съм“. Но за мнозина това не бе достатъчно. Трябваше да измисли нещо достатъчно специфично, че да затваря устата на всички, но не толкова интригуващо, че да поражда въпроси.

Също така мразеше погледите на съжаление, които придружаваха умишлено веселото ѝ уточнение, че ще отглежда детето сама. Съжалението, насочено към нея, бе толкова абсурдно чувство, защото тя се чувстваше единствено късметлийка. Късметлийка да има бебе, късметлийка да сформира бавни, но обнадеждаващи връзки с роднините на Лео и техните семейства, което правеше специално за дъщеря си, за да може някой ден да познава голямото си семейство.

Стефани беше единственото дете на майка вдовица, която бе починала преди години. Обичаше детството си и вдетинената си, достъпна, умна и забавна майка. Единственото ѝ съжаление, че не се е родила по-рано, беше затова че майка ѝ вече я нямаше, а щеше да бъде невероятна баба. Но и Стефани бе самотна понякога като малка, така че се надяваше семейство Плъм да приемат нея и детето ѝ, а до момента те го правеха.

Ако трябваше да е съвсем откровена със себе си, тя знаеше, че конкретната форма, която щеше да придобие нейното семейство, бе тази, която тя самата предпочиташе, защото я познаваше. Ако трябваше да е педантично честна, една от причините да не е родила дете досега, беше, че да има баща в картинката, бе частта, с която не знаеше какво да прави. Това всъщност не беше нещо, което да ѝ бе липсвало. Майка ѝ, братовчедите ѝ и летата във Вермонт с любимия ѝ чичо задоволяваха копнежа ѝ за семейство. Посред нощ, в тъмното, където никой не можеше да види доволната усмивка на лицето ѝ, с ръка върху растящия си корем Стефани съзнаваше, че макар това бебе да не беше създадено умишлено (не беше, Лео се бе появил на нейния праг), в нощта на снежната буря не бе настояла за презерватив — нещо, което съвсем буквално никога дотогава не бе правила, не и по време на най-пияната свалка, не и посред най-спонтанния еротичен момент.

Не беше планирала бременността (не беше), но и не я бе предотвратила и ако трябваше да бъде брутално откровена, късно през нощта в усамотението на собствената си стая, нейната стая, с ръка на корема, който леко се повдигаше и спускаше от вълнообразните движения на нейното въртящо се, ритачо и хълцащо бебе, докато слушаше тишината в скърцащата си къща, под завивката, подредена точно така, както на нея ѝ харесваше, можеше да признае истината за нощта на бурята: че бе допуснала да се отвори малка пролука за

възможността да получи нещо, което беше *от* Лео, но не беше Лео. И че така ѝ харесваше.

— Държиш се по-скоро като мъж, отколкото като жена — каза ѝ Уил Пек един ден, когато бяха заедно и тя предположи, че той може би ще иска да спи в собствения си дом малко по-често. Уил не беше фен на привързаността ѝ към усамотението. Тя предполагаше, че думите му бяха верни донякъде. Въпреки че изобщо не се връзваше на стереотипа, че жените са по-нуждаещите се. Изглеждаше ѝ грешно. Разбира се, имаше жени, които бяха абсолютно настървени да се омъжат, но мъжете бяха също толкова зле, щом веднъж решаха, че е време да се обвържат. Не бяха ли точно разведените или овдовелите мъже, които винаги се женеха повторно моментално, тези, които трябваше да бъдат обгрижвани? Не бяха ли точно по-възрастните жени тези, които преоткриваха живота си наново сами? От всичките ѝ приятели, чиито бракове се бяха разтрогнали — а до момента те не бяха никак малко — обичайно жената бе тази, която имаше куража да се отдръпне от нещо провалено. Мъжете се държаха като удавници за сламка.

„Ще трябва да разгонваш разведените татковци от Бруклин с пръчка“, бе я предупредила Пилар. Това беше последното, от което се нуждаеше! Мъж със собствени деца. Бе излизала и зарязвала няколко разведени мъже, за които предполагаше, че основно търсят да имат някой през уикендите; някой, който да им помага с децата. Не я очароваха особено онези мъже, които наричаше обобщено „бащите“. Трябваше да признае обаче, че имаше нещо обаятелно и дори малко секси в мъж, който непохватно се опитва да хване къдриците на дъщеря си с шнола или да сплете плитка.

Когато стигна до пресечката си, видя Томи О'Туул, който седеше на стъпалата. О, добре. Той щеше да настоява да пренесе покупките ѝ по стълбите и до кухнята ѝ и Стефани с радост щеше да му позволи. Помаха; нямаше да откаже малко помощ и с пренасянето на торбите до жилището. Но Томи не гледаше към нея; гледаше към една двойка, която идваше от другата посока. Жената беше с патерици и — по дяволите — трябваше да е Матилда. А човекът до нея сигурно бе Вини. Бяха подранили. Е, хубаво, щеше да ги впрегне да нарежат зеленчуците. А Вини сигурно можеше да пренесе някоя и друга торба.

[1] Денят на майката в САЩ се празнува през втората неделя на май. — Б.пр. ↑

[2] When are you due? и What do you do? звучат подобно на английски. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Въпреки че бе малко хладно за стоене навън, Томи и Франк Синатра седяха на стъпалата, както и двамата обичаха. Синатра бе заел обичайното си място, на третото стъпало от долу нагоре, с вдигната муцуна и бдителни изпъкнали очи, а опашката му щастливо тупаше по циментовия стълб зад него.

До него Томи отпусна глава върху ръцете си и започна да се моли. Беше минало известно време, откакто за последен път се бе молил на Господ или на когото и да било. Когато беше по-млад, вярваше, че може да се моли на починалите си приятели и роднини. Завиждаше на стария си аз, онзи, който си мислеше, че някой го чува. Бе престанал да вярва първо от мързел, после от яд, а сега по-скоро се луташе апатично. Не би се нарекъл атеист — това изискваше повече вяра, отколкото имаше, един вид непоколебима сигурност за неизвестността, която той не смяташе за възможна или осъществима, чудесна или дори желана. Кой можеше да откаже напътстващата ръка, уредбата на света? Названието „наука“ също не му обясняваше всичко. Не беше вярващ и не бе неверник. Не беше нещо и не бе нищо. Беше оцелял.

Дълго време след смъртта на Рони той й се бе молил. Не само през онези безкрайни месеци на купчината, когато беше отчаян и изгубен, но и години след това. Срамуваше се, като се сетеше, но също така се бе молил и на статуята. Тя се бе превърнала в олтар у дома му, докато един ден не се видя, не забеляза отражението си в един прозорец, седнал на един сгъваем стол и разговарящ със статуята, и не се изплаши, че губи разсъдъка си. Тогава я прибра на сигурно място в шкафа за порцелан.

Първоначално беше ужасен от предложението на Джек Плъм да продаде статуята, но след като свикна с идеята, Томи изпита облекчение. Бе прекарал доста безсънни ноци, в които си представяше какво щеше да се случи, ако умреше внезапно — блъснат от кола, починал от сърдечен удар — и дъщерите му намереха статуята в шкафа. В някакъв момент щяха да разберат какво представляваше и

какво бе направил. Да се промени историята за баща им като герой, щеше да е достатъчно лошо, но ако знаеха и че я е откраднал от купчината и я е скрил, това щеше да промени и отношението им към историята на майка им. Той знаеше, божичко, колко добре знаеше, че ако спомените ти за някого не можеха да ти помогнат да преминеш през мъката и да стигнеш до възстановяването, загубата щеше да бъде още по-съсипваща. Сам бе видял как децата му бяха започнали да пишат митологията за Рони часове след смъртта ѝ. Ако узнаеха за статуята, смъртта ѝ щеше да бъде опорочена от действията му, а той не би им причинил още една загуба, свързана с майка им. Не можеше да ги остави с откраднатата статуя, която щеше да се превърне в нещо, което трябваше да крият в килера. По-скоро би я хвърлил в реката.

Знаеше, че ще има усложнения при продажбата. Как да я транспортират, къде да сложат парите, но Джак Плъм го увери, че ще му помогне, както се изрази, във всички детайли. Предлагаше пълна услуга. Само че преди изобщо да са стигнали до подробностите, Джак се бе изпуснал, че купувачът от Лондон е от Саудитска Арабия.

— Арабин? — подскочи удивено Томи и сви юмруци, невярващ на ушите си.

— Лондончанин — отвърна Джак, като прочисти гърлото си. — Не всички от Близкия изток са терористи, за бога. Човекът се занимава с финанси. Много успешен бизнесмен и много успешен колекционер. Високоуважаван.

Томи беше бесен.

— Но парите му са от петрол, нали? И не ми казвай „не“, защото ще излъжеш.

— Нямам представа — сви рамене Джак. — Това е без значение. Когато искаш да продаваш на черния пазар, нямаш право на кредитна проверка или проверка на професионалната заетост на човека. Богат е, иска да купи статуята и е дискретен. Бинго.

Томи почти бе изнесъл Джак през вратата. Дори не му оказва честта да му прочете лекция на тема защо той — някой, загубил съпруга, безброй приятели и колеги пожарникари на Единайсети септември — не можеше да вземе петролни пари от Близкия изток в замяна на артефакт от Кота нула от никого, в никакъв случай, *никога*.

Изпита облекчение от развоя на събитията, защото го извади от депресията му. Трябва да е бил луд да си въобразява, че продаването на

статуята е възможно или етично. Наистина бе мислил онова, което каза на Джак — че не е заради парите. Всичко, което го интересуваше, беше къде ще се озове статуята накрая, защото трябваше да почете паметта на Рони. Но ако бъдеше разкрит — по погрешка или нарочно — щеше да навреди на спомена за нея на децата си. И това бе безкрайният затворен кръг, в който се въртеше от седмици. Прозя се. Не спеше много. Как да закара статуята на безопасно място? Дни наред Джак се обаждаше на всеки час с молба отново да възобновят преговорите, докато Томи накрая не го заплаши, че ще се обади на своите приятели в полицията и ще предаде и двамата им.

— Ще го направя, задник — изръмжа той на Джак. — Не си мисли, че няма.

Поне щеше да има някаква чест в това да е честен.

Синатра вдигна глава и тихо изскимтя.

— Какво казваш, господин Ес? — Той потри главата на кучето с кокалчетата на пръстите си, на мястото, където кожата му беше леко отпусната и козината — мека. Животното запъхтя от удоволствие.

В другия край на улицата Томи видя Стефани, която му махаше. Сигурно искаше да ѝ помогне с торбите. Синатра започна да лае по нещо в противоположната посока.

— Тихо, момче — рече Томи и погледна нататък да види какво дразни кучето. Двойка. Жената беше с патерици и имаше нещо неравно в профила на придружителя ѝ. Вървяха бавно и оглеждаха номерата на къщите. Докато се приближаваха, Томи не можеше да повярва на очите си. Висок, мускулест мъж с една ръка и жена с дълга коса с липсващо стъпало вървяха заедно по улицата. Това бе неговата оживяла статуя. Той се изправи и лаят на Синатра се превърна в заплашително ръмжене. — Шшшт.

Томи вдигна кучето и го гушна под едната си мишница, за да го успокои. Наистина трябваше да поспи. Замига и леко разтърси глава, пак погледна, но зрението му не се бе прояснило. Статуята все още беше там и вървеше към него. Почувства се замаян и погледна към небето. Не знаеше защо, какво очакваше да види там. За момент си помисли, че може да припадне. Това, което се случваше, нямаше как да е истина. Осъзна, че дишането му започва да става плитко и след това усети свиване в гърдите, сякаш някой го стягаше с колан. Кучето

изскочи от ръцете му и хукна надолу по стъпалата, след което се обърна с муцуна към Томи и залая сериозно, изплашено.

„О, моля те — помисли си той, — не сега.“ Не и сърдечният удар, от който се бе опасявал, не и докато статуята още беше в къщата. Томи се хвана с ръка за железния парапет в опит да се задържи на крака. Ако статуята беше в къщата му, как така също ходеше по улицата? Стефани викаше името му от едната страна. От другата се приближаваше оживялата статуя. Пот започна да се стича по гърба му, дланите му бяха лепкави. Синатра лаеше още по-силно. Боже милостиви, той умираше. Получаваше удар или инфаркт, или и двете. Опита се да си поеме дълбоко въздух, но не успя.

— Тихо — каза на Синатра, но не бе сигурен, че излязоха думи. Гърлото му беше сухо и стегнато.

— Извинете. — Сега статуята беше пред него, говореше, напираше да се качи по стъпалата.

Томи искаше да проговори, но устните му не мърдаха. *Те идваха за него*, това си мислеше, макар и да не разбираше какво трябва да означава. *Идваха за него? Кой?*

— Ей. — Мъжът се приближи още и протегна едната си ръка. — Как си, приятел? Не изглеждаш особено добре.

— Какво има, миличък, защо си толкова разстроен? — Томи си помисли, че жената говори на него, но тя бе подпряла патериците си на перилата и се опитваше да успокои Синатра, който лаеше към протегнатата ѝ ръка. Томи се зазяпа в липсващия ѝ крак, след това отново към мъжа с едната ръка. В този момент не можеше да каже дали халюцинира, или умира, но което и да бе от двете, не беше добре. *Рони, помисли си, помогни ми.*

— Обади се на 911 — чу той да казва мъжът. — Имате ли нужда от помощ, господине? Как се казвате? — Гласът на Вини звучеше, сякаш долиташе през дълъг тунел или през телефонна слушалка, изпълнена със смущения. Томи не различаваше думите, но чу мъжът да казва нещо за 9.11. Мамка му. И точно преди да се катурне напред, той ги погледна умоляващо, устата му се бе превърнала в стегната права линия от болка.

— Какво? — попита Матилда, гласът ѝ бе изпълнен с притеснение и страх. — Какво има, папи?

— Прости ми — изрече Томи. След това падна и се приземи точно на мястото на липсващото ѝ стъпало.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Утре беше Денят на майката и Мелъди щеше да се събуди и да прекара последния си ден в обичната си къща. В понеделник сутринта щеше да дойде камионът за пренасянето и хората щяха да натоварят всички кашони, да увият всички мебели с покривала, а те щяха да се качат в колата и да го следват до новия си временен апартамент от другата страна на железопътните линии.

А след това щяха да дойдат булдозерите.

Уолт бе запазил тази част в тайна от нея до последния момент: човекът, купил къщата им, беше строител, който планираше да събори цялата постройка и да построи някакво смайващо ново чудовище. Мелъди се движеше из стаите, изпълнена с ново чувство на тъга; скоро те дори нямаше да съществуват.

Днес чакаха да се появи фирма за спасяване на имущество. Предприемачът не само щеше да унищожи къщата, но първо щеше да я оголи — дървото, корнизите, дъбовите парапети, боровия паркет в дневната, за който тя така усърдно се грижеше — и щеше да продаде всичко това на фирма за спасяване на архитектурни ценности. Уолт се опита да я накара да си тръгне, но тя отказа. Искаше да гледа в очите задника, който демонтираше красотата и я препродаваше на печалба. Тя, Нора и Луиза бяха във всекидневната и опаковаха последните книги, когато звънецът се обади. Щом Уолт отвори вратата, Мелъди си помисли, че ѝ се привижда. Беше Джак.

Първоначалният ѝ порив бе да го заблъска с юмруци. Беше бясна. *Той* ли бе спасителят на имуществото? *Той* ли щеше да изтръгне душата на дома ѝ и да я продаде? На Джак и Уолтър им трябваша няколко минути да я успокоят и да ѝ помогнат да проумее: Джак спасяваше каквото можеше за нея.

— Не разбирам — поклати глава тя.

— Познавам разни хора — обясни Джак, като посочи с жест мъжете зад себе си. — Тези момчета ще вземат това, което искаш, и ще го складират.

— За какво?

— За да го използваш отново, мамо — намеси се Нора. Двете с Луиза седяха очакващо, бяха развълнувани. Знаеха за плана от седмици, докато Джак и Уолт заговорничеха, за да уточнят детайлите. — Ако си построиш собствена къща един ден. Или за да го сложиш в някоя вече построена. Можеш да запазиш най-хубавите неща и да ги използваш отново.

— Да ги запазя къде?

— Имам склад — обади се Джак. — Място за съхранение на вещи. Ако се окаже, че не искаш нещата, винаги можем да ги продадем.

— Направили сте това за мен? — Мелъди беше замаяна и благодарна.

— Можем да запазим само онова, на което наистина държиш — каза Джак. Започна да организира всички. Трябваше да направят списък, да видят какво си заслужаваше да се съхрани. Да изберат най-важните неща.

— Защо вие не започнете от горния етаж? — попита Мелъди. — Аз ще направя малко чай. Чайникът още не е опакован.

Нора и Луиза изтичаха по стълбите с Уолт.

— Ами витражът в коридора? — можеше да чуе тя гласа на Нора. — Мама обича този прозорец.

Джак я последва в кухнята. Огледа се из помещението.

— Не мисля, че тук има много неща, които си струва да се задържат — отбеляза. — Тези шкафчета са от седемдесетте.

— Джак — Мелъди застана до мивката и напълни чайника с вода. — Не знам как да ти благодаря — започна тя. — Това е...

— Това ми е работата. Лесно е. Но плащаме на момчетата на час, така че трябва да действаме бързо.

— Няма да отнеме дълго — отвърна тя. Сложи чайника на печката, включи котлона. — Какво става с Уокър?

Джак сви рамене.

— Нещата се уреждат. Предадох своя дял от Гнездото, а той покри разликата, за да изплатя дълга си. Продаваме къщата. Щедър е. Няма да получи половината, но достатъчно, за да задържа магазина за известно време, докато реша дали да го продавам, или не. Оставя ми апартамента.

— Но какво става помежду ви? Освен деловите отношения.

Джак седна на кухненската маса. Мелъди си помисли, че беше по-слаб от обичайно, но изглеждаше по-добре от последния път, когато го бе видяла.

— Колко голяма беше, когато се омъжи? — попита той.

— Едва на двайсет и две. Още дете.

— Аз бях на двайсет и четири, когато срещнах Уокър. Знаеш ли, че никога не съм живял сам? На четирийсет и четири съм и никога не съм живял сам. Първите няколко седмици, в които Уокър го нямаше, не знаех какво да правя със себе си. Стоях в магазина до късно, вземах си храна за вкъщи и просто гледах телевизия, докато заспя.

Мелъди се огледа около масата. Бе прекарала всяка вечер от последните седмици да разглобява живота им и да го опакова във вестници за пренасянето. Ноктите ѝ бяха нацърбени и черни от мастилото; ръцете и раменете я боляха от местенето на кашони.

— Точно сега това ми звучи донякъде страхотно.

Джак я погледна и кимна.

— Наистина е донякъде страхотно. Това исках да кажа. Уокър ми липсва. Липсва ми ужасно и не знам какво ще се случи. Но за първи път в живота си сега отговарям само пред себе си и ми харесва. Не се гордея с това, което съм в този момент, но се опитвам да го разбера и да му се наслаждавам в някаква степен.

Мелъди се зачуди какво би било да живее сама — да се прибира всяка вечер, да включва осветлението в тъмната къща и да няма никого, който да иска да чуе как е минал денят ѝ, с когото да вечеря и да спори кое предаване да гледат или който да ѝ помогне да разчисти масата. Нямах да каже на Джак колко тъжно ѝ звучи. От горния етаж се чуваше електрически трион.

— Ще ми е мъчно, ако двамата с Уокър не се съберете отново — каза накрая.

— О, сигурен съм, че ще отида да плача във вещата му мечешка прегръдка достатъчно скоро. Но се съмнявам, че той ще ме приеме.

В този момент Уолт и момичетата влязоха в кухнята.

— Вижте! — извика Нора. Държеше парче дърво в ръката си. Мелъди веднага го разпозна. Беше от килера в коридора на горния етаж, където бе записвала височината на момичетата поне веднъж годишно: червено за Нора, синьо за Луиза. — Първо това поисках — допълни тя.

— Така ли? — Мелъди беше доволна, че Нора се е сетила да го вземе, защото винаги Луиза се бе оказвала по-сентименталната от двете. — Каква чудесна идея.

— Започнахме списък — обади се Уолт. — Погледни го и виж дали си съгласна.

Някой над тях чукаше с чук; полилеят в кухнята леко се поклащаше.

Мелъди разгледа списъка. Беше обширен. Не можеше да си представи всички тези неща — подови дъски, прозорци, парпети, корнизите — да стоят в склада на Джак и да събират прах. Къща, но не съвсем; парченца от сграда, които заедно не правеха дом.

— Не искам да задържа нищо — отсече Мелъди.

Стаята утихна.

— Забавно — откликна Уолт и се засмя, а след това спря, защото разбра, че е сериозна.

— Искам това. — Тя посочи към парчето дърво в ръката на Нора, на което бяха отбелязани прекараните тук години и колко бяха пораснали момичетата; беше покрито с отпечатащи от пръсти и посивяло от мръсотия, защото Мелъди никога не бе чистила тази част, изплашена да не изтрие по погрешка внимателно начертаните линии с дати до всяка от тях. — То е единственото нещо, което искам.

Джак наблюдаваше сестра си внимателно.

— Нямам нищо против да държа тези неща на склад за теб — увери я той.

— Знам — отвърна тя. — Да разкараме оттук всичко, което мислиш, че струва пари, и да го продадем.

— Мелъди — каза Уолт разочаровано, — объркан съм.

— Толкова съм ви благодарна, задето сте се сетили да направите това. Моля ви, не мислете, че не е така. Но... нека да ги продадем. Да използваме парите, за да оправим новата си къща.

— Сигурна ли си? — попита съпругът ѝ.

— Напълно. — Тя се обърна към Джак. — Можеш да продадеш всичко това и да изкараш комисиона, нали?

— Ако това искаш, да. — Той беше учуден, но доволен. В действителност нямаше нужното място да задържи всичко, което си мислеше, че сестра му ще иска да запази.

— Вие двете имате ли нещо против? — попита Мелъди дъщерите си. Чувстваше се по-добре, по-разбираща, по-отговорна.

И двете поклатиха глави отрицателно.

— Просто искахме да направим нещо, за да се почувстваш по-добре — каза Луиза. — Искахме да си щастлива.

— Аз вече имам това, което ме прави щастлива — отвърна майка им. Дори не разбираше импулса, който я караше да остави нещата, но реши поне веднъж да не премисля твърде много. Да притежава неща от къщата, не беше същото, като да притежава самата къща. Предвид всичко, което се бе случило през последната година, нищо вече не бе същото и беше време да спре да се държи като удавник за сламка. И така изведнъж тя отново се почувства като Генерала. Можеше да изглежда, че семейството им е в отстъпление, но тя знаеше по-добре. Тя беше Генерала и ако знаеше нещо със сигурност, то бе, че са в настъпление.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

„Това беше най-шантавото нещо.“ Когато Матилда разказваше историята по-късно — а двамата с Вини я разказваха доста в следващите години, историята на „Целувката“ щеше да се превърне в тяхната история и след десетия, стотния, хилядния път щеше отново да бъде разказвана по почти напълно същия начин — винаги започваше с едно и също изречение: „Това беше най-шантавото нещо“. Как бяха отишли в Бруклин ден преди Деня на майката и заради някакви корекции по протезата на Вини той не я носеше, което се случваше рядко. Как Матилда се беше карала с него да не взимат метрото, защото чуканчето на крака ѝ я болеше особено много същия ден; как искаше патериците си и се притесняваше да не закъснеят; как си бяха поръчали такси и понеже нямаше движение, бяха пристигнали ужасно рано. Как се бяха разхождали известно време, наслаждавайки се на подредените улици с тухлени постройки, на нарцисите и теменужките по саксиите на прозорците, броя на семействата по улицата, които бутаха бебешки колички, подтичваха леко зад деца на колела с тренировъчни колелца, хората, които засаждаха малките пространства около дърветата. Как най-накрая бяха решили да отидат до дома на Стефани малко по-рано и да проверят дали не си е вкъщи. Как мъжът на стъпалата се беше изправил и ги бе зяпнал, сякаш виждаше призрак. Как дори с една ръка Вини бе хванал Томи О’Туул, докато припадеше, и как бе попречил да се строполи по лице на паважа и „Само един господ знае! — казваше Матилда на децата си, ококорили широко очи. — Само един господ знае какво можеше да стане, ако си беше ударил главата. Ако татко ви не го бе хванал. Можеше да умре. По-лошо! Можеше да си повреди мозъка и никога да не е същият. Но не! Баща ви се протегна — с една ръка — хвана го около кръста и го положи на земята, сякаш не беше по-тежък от пакет с ориз. Голям мъж!“.

Матилда разказваше как Стефани бе изпуснала торбите с покупките и цветята и се бе затичала по улицата, когато бе видяла Томи да пада; как бе седнала и бе люляла главата му в скута си; как го

бе държала, докато не дойдоха парамедиците и им беше казала, че ще се оправи. Как най-накрая го изправиха на крака и му помогнаха да влезе в дома си и след това бяха разбрали защо Томи беше припаднал; защо това, че бе видял Вини и Матилда на улицата, го бе объркало и замаяло.

„Било е статуя на мама и татко! — Откакто Вини-младши порасна достатъчно, за да разбира историята, винаги прекъсваше разказа с тази реплика: — Била е вашата статуя!“.

„Точно така. — Матилда прокарваше ръка по главата му, през лъскавата му коса, тъмна като нейната, къдрава като на баща му. — Беше известна статуя от Франция. На жената ѝ липсваше крак, а на мъжа — ръка, точно както на майка ви и татко ви. Хвърлих ѝ само един поглед и разбрах.“

Тук, ако Матилда и Вини се намираха в една и съща стая, тя винаги правеше пауза, винаги го поглеждаше, погледът, който му бе хвърлила в онзи ден, изпълнен с благоговение и откровение, поглед, който поправи света му, направи го цял, изпълни го с такова непоносимо желание и надежда, че той винаги пръв извърщаше очи, защото му идваше почти прекалено много, като истинско слънце, което обливаше света му със светлина.

„Видях статуята — казваше Матилда и се усмихваше на момчетата си (първо на Виктор-младши, след това на малкия Фернандо, после на Артуро, кръстен на дядото на Вини) — и разбрах. Онази статуя? Тя беше моят знак.“

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Почти десет месеца след като неочакваната буря мина през Манхатън в късния октомври, унищожил сто осемдесет и пет величествени дървета в Сентръл Парк, както и почти всички есенни листа на петте квартала, включително цветните хризантеми, които опасваха Парк Авеню, и декоративните саксии с къдраво зеле, които обитателите на Бруклин поставяха на предните си стъпала, за да опитат да създадат неуместно впечатление за знатен произход, родилните центрове на Ню Йорк бяха покосени от миниатюрен бебешки бум. Когато пролетта премина в лято, дните станаха по-дълги, влажността пълзеше на север и изток и бавно си проправяше път по брега на Джърси, докато не се установи над града като лепкава, непоискана прегръдка, раждаемостта в града почти се удвои, като принуди доктори, сестри, акушерки и анестезиолози да работят на двойни смени, да отменят почивки и да работят при липса на всякакъв сън.

Започнаха да ги наричат „снежните октомврийски бебета“ — Итъните, Лиъмните, Изабелите и Клоитата, появили се в късния юли вместо царевицата, която не избуя, защото след онази ранна снежна буря остатъкът от зимата беше сух като кост и тази суша бе продължила през пролетта и лятото. Но бебетата дойдоха — косата им, изобилна и мека като царевична свила, телцата им се разгъваха, за да открият малки, ненаситни пръстчета и свити пръсти на краката, които изглеждаха сладки като току-що оголени царевички.

Стефани имаше контракции от седмици, но вече бяха минали пет дни от датата, в която бебето трябваше да се роди. Бе спряла да ходи в офиса, предпочиташе да прекарва по няколко часа в безцелно седене пред компютъра, преди да се отдаде на дълга дрямка. Беше отегчена. Беше готова. Беше повече от готова. На долния етаж Томи блъскаше с чук. Тя още не можеше да повярва на промяната, която бе настъпила в него, след като разкара онзи нелеп артефакт от апартамента си. В деня, в който бе припаднал на стълбите, парамедиците бяха казали, че е добре. Изтощен и обезводнен, но добре. Когато най-накрая го вкараха

вътре и тя видя статуята, едва не припадна и самата тя. Знаеше всичко за кражбите на Кота нула, защото един от клиентите ѝ бе написал цяла книга за усилията по възстановяването на центъра и в момента пишеше за построяването на новата Кула на свободата.

Като оставим логистиката настрана, самото преместване бе абсурдно просто. Стефани помоли стария си приятел Уил за помощ, защото знаеше, че може да му вярва да предпази Томи. Камион под наем, късно оставяне на статуята на едно място за събиране, създадено за всеки, който искаше да дари артефакти от Единайсети септември. Откакто статуята беше върната на законното си място, Томи се бе заел с апартамента си с ново усърдие, като ремонтираше целия етаж съвсем сам. Щеше да стане красиво.

Пет дни закъснение. Стефани беше приключила с дрямката, бе сгънала отново бебешките одеялца в превъзходната нова кошарка в красивата детска стая. Юлската жега беше непоносима и следобедите бяха твърде ужасни, за да прави каквото и да е друго, освен да седи в дневната с климатик, да гледа риалити предавания и да се разхожда бавно из улицата за някой твърде скъп сладолед преди вечеря. Докато стоеше пред стъпалата на една съседска къща и с безразличие преравяше купчина изоставени отвън книги за взимане, тя почувства леко спукване, сякаш тихо и дълбоко в нея се бе пръснал балон. След това издънческата струя между краката ѝ, последвана от дълга, пулсираща болка, по-дълга и по-силна от предварителните контракции, които бе имала досега. Стефани се подпря с една ръка на близката каменна балюстрада и си пое дълбоко въздух. Усети как потта се стича по врата ѝ и между чувствителните ѝ гърди. Затвори очи, слънцето печеше по лицето, рамената и ръцете ѝ, а прасковеният сладолед в другата ѝ ръка капеше по дланта и китката ѝ. Искаше да запомни този момент. Погледна към мокрото петно на паважа и си помисли: „Това е преди“. Ручейчето по вътрешната част на бедрата ѝ, нарастващата болка в кръста ѝ — те я водеха към съвсем различно място, към „след това“. Тя беше готова.

Докато се изправяше, хипнотизирана от околоплодните си води, които се виеха по наклона на тротоара от сини плочки (първият и последният момент, както се оказа по-късно, в който щеше да има лукса да наблюдава процеса с някаква самоувереност), първата контракция я връхлетя и беше толкова продължителна, че ѝ изкара

въздуха, накара я да се превие надве и Стефани бе потресена да чуе собствения си силен стон.

„Добре — каза си тя наум. — Предполагам, че ще бъде напрегнато, мамка му.“

Докато болката се оттегляше и Стефани се опитваше да си поеме въздух и да се придвижи към дома си, последва още една контракция, точно по петите на първата и тази беше — дори не знаеше как е възможно да бе обърнала внимание, но беше сигурна — малко по-силна и продължителна от първата.

Докато ѝ се разминаваше след втората контракция, тя се изправи и зачака. Нищо. Извади телефона от джоба си и включи хронометъра, за да следи интервала между контракциите. Всичко се случваше прекалено бързо. Започна да пристъпва предпазливо и точно когато стигна пред прозорците на всекидневната на Томи, я сполетя третата контракция. Хвана се за парапета от ковано желязо с две ръце и звукът, който излезе от нея, бе толкова див и неконтролируем, че сама се уплаши; чувстваше се така, сякаш я разкъсваха на две.

Томи обичаше да разказва своята част от историята — как я беше чул, преди да я види. „Три деца — клатеше глава той. — Познавам онзи звук. О, майчице, как само познавам онзи звук.“ Той изтича от дома си и успя да завлече Стефани по стълбите и през входната врата (контракции четири и пет). Опита се да я настани на пода (контракция шест).

— Не на килима! — кресна му тя. Томи изтича нагоре по стълбите да донесе чаршафи от гардероба със спалното бельо и одеяло, с което да увие бебето, защото беше ясно, че няма да има достатъчно време да стигнат до болницата. Ножици от банята. Кислородна вода? Защо не. Тръгна към спалнята на Стефани с мисълта, че може да използва няколко възглавници, когато я чу да крещи.

На долния етаж тя се опитваше да контролира дишането си. Мамка му! Защо не бе обърнала повече внимание на дишането? Защо не се беше упражнявала? Не можеше да се справи, не можеше да надвие болката. Седна на пода във всекидневната, извади телефона си и след кратък, но обезпокоителен разговор с доктора си, по време на който бе получила две контракции и той бе казал: „Затварям и пращам линейка“, преди Стефани дори да успее отново да погледне

хронометъра — а тя знаеше, че това е много погрешно, твърде скоро — трябваше да напъва.

— Томи? — изстена тя. Къде беше той? — Трябва да напъвам.

— Не, не, не! — развика се Томи от горния етаж. — Никакво напъване. Абсолютно никакво напъване!

Но да ѝ каже да не напъва, беше, като да ѝ каже да не диша. Тялото ѝ напъваше, тялото ѝ отказваше да не напъва. Стефани се протегна от пода и издърпа едно кашмирено одеяло от облегалката на дивана. Чуваше сирени, но беше твърде рано за нейната линейка и тя знаеше, че не отива никъде. Опита се да си припомни дали бяха учили нещо за момента, в който бебето излезе. Трябваше ли да среже пъпната връв? О, господи! А плацентата? Какво щеше да прави, мамка му! Контракциите бяха постоянни, непрекъснато цунами от напрежение, нямаше почивка, нито един момент, в който да не се чувстваше така, сякаш всеки вътрешен орган се опитваше да излезе от тялото ѝ в един съгласуван устрем. Вдигна полата си за бременни, успя да свали бельото си и да постави кашмиреното одеяло до себе си на пода.

„Само най-доброто за бебето“, помисли тя и се надяваше по-късно да си спомня, че е запазила присъствие на духа дотам, че да си направи малка шега.

Опитваше да се бори с нуждата да напъва, но знаеше, че вече е изгубила. Тялото ѝ правеше това, което трябваше, и беше пределно ясно, че нейната работа е да се предаде. Томи бе слязъл по стълбите и бе струпал купчина неща край главата ѝ, а сега беше в кухнята и си миеше ръцете. Или поне Стефани си мислеше, че го прави. Беше изгубила броя на контракциите. Бе изгубила представа за времето. Помисли си, че може да почувства как нещо се подава, но нямаше как да е истина. Не можеше да бъде. Тя си спомни, че трябва да опитва с кратки издишвания: ха-ха-ха-ха. Нямаше смисъл. Протегна ръка между краката си и я напипа — главата на дъщеря си, хлъзгава, мокра и покрита с коса. Дъщеря ѝ бързаше.

— Томи — викна към кухнята. — Тя идва.

Дъщеря ѝ бе пристигнала.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Имаше три неща, които Пол Ъндъруд усърдно избягваше: плажа, плавателните съдове и така наречената улична храна. Искрено не харесваше плажа, не му допадаха нито пясъкът, нито безпощадното слънце, нито долитащият понякога отвратителен мирис на морски създания, нито ракообразните, вкопчени в плетеница кафяви, неземни водорасли с текстура на гъша кожа. Допускаше някои изключения. В хладен облачен ден, за предпочитане зимен, за предпочитане с бриз откъм сушата, можеше да бъде убеден да повърви по брега на въздух, ако, да речем, му предложеха купа с мидена яхния или кофа с варени миди за компенсация на другия край. Но иначе? Много благодаря, ама не, благодаря. Никога не се научи да плува, а морските плавателни съдове от какъвто и да е вид — от каяци до круизни кораби — го ужасяваха. (Никога не се научи дори да кара кола, така че перспективата за лодка с отказал мотор също го притесняваше.) И цялата идея за уличната храна му се струваше объркваща и гнусна: мазната, съмнително чиста количка, картонените чинии, които не можеха да издържат, докато приключиш с яденето, необходимостта да стоиш прав, докато се храниш, нещо да ти капе по ръцете или по панталона и да се чудиш как да се справиш и с напитката към съдовете за хранене, и със салфетките? Той не одобряваше даже яденето на открито — какъв беше смисълът, когато имаше съвсем чудесно заведение без буболечки и с работещ климатик наблизо? Уличната храна си беше ядена на открито минус малките луксове, като маса и стол. С други думи, минус цивилизацията.

Така че дискомфортът на Пол, докато стоеше върху леко полюляваща се платформа под безпощадното следобедно карибско слънце и чакаше да се качи на ферибот, докато ядеше порция друсано пиле с пържени банани, купена от микробус, който бе в ужасна близост до дизеловите изпарения от приближаващия ферибот, беше огромен. Огромен дискомфорт, примесен с леко гадене.

Утехата му? Беа. Тя седеше на една пейка в другия край на платформата, лицето ѝ бе наклонено към чинията с храна и временно

скрито от сламената шапка с широка периферия, която той ѝ бе купил в момента, в който пристигнаха на терминала за ферибота от летището преди десет дни. Въпреки че пътешествието им не беше успешно по стандартите на Беа (не бе открила Лео), пътуването за Пол бе минало твърде добре. Духът на Беа странно — или може би предвидимо — се бе повдигал с всеки изминал ден. Отчасти това се дължеше на обстановката, на това, че беше извън Ню Йорк, далеч от семейство Плъм. Но също така отчасти и защото тя сякаш постепенно се отказваше от нуждата да открие брат си. Не го бе разбрал от думите ѝ — Беа не би говорила за възможността да не го намерят, но той виждаше как настойчивостта ѝ се разсейва. Челото ѝ се изглаждаше с всеки ден. Раменете ѝ изглеждаха по-малко напрегнати. Беше спряла да си дъвче устната.

Всички други явно бяха убедени, че Беа е тръгнала на глупашка мисия. Е, ако това го правеше съучастник на глупака, така да бъде. Пол веднага бе предложил да я придружи, когато тя му довери колко се притеснява да отиде сама, и то не само заради възможността да прекара малко време с нея, да ѝ предложи подкрепа по време на отчаяната ѝ мисия, но и за да е там да ѝ помогне да се изправи срещу брат си, ако той наистина се появеше. Пол щеше с радост да се изправи срещу Лео.

Наслаждаваше се на някои страни от пътуването им, особено на мъничките долепени, но отделни дървени къщички, които наеха край водата, и двете със зелени керемидени покриви и бугенвиллии с цвят на череша, обвили входните врати. Оценяваше прекрасния изглед с блестящата синя вода, на която можеше да се възхищава от безопасно разстояние от сенчестата си веранда. А и пътуването беше започнало обещаващо. Един служител на летището разпозна Лео на снимка като човека, пристигнал преди няколко седмици с малък чартърен самолет от Маями, който още не си бе тръгнал, поне не по въздух.

Но след този първи обнадеждаващ знак — нищо. Никой не разпознаваше човека на снимката или го разпознаваха, както Пол подозираше, но не признаваха. Докато Беа се отчайваше все повече, той започна да излиза сам през някои следобеди, да търси поотдалечени барове на острова, местата, които не бяха често посещавани от туристи и според Пол не бяха подходящи за Беа. Но и тези усилия също не дадоха резултат. Преди два дни той я убеди да

отидат да вечерят в малка кръчма на острова. Взе ръката ѝ в своята и ѝ предложи да се върнат в Ню Йорк. Дотам стигаше физическото му натрапване. Тя бе заета с мисли за Лео, понякога се обезверяваше, а Пол не искаше да се обърне към него от тъга или отчаяние. Бе чакал толкова дълго, можеше да издържи и докато се върнат у дома. Или да изчака Беа да предприеме първата стъпка. Напоследък бяха станали толкова близки, че не смяташе за лудост да вярва, че тя би могла да подходи към него първа.

А и Беа пишеше почти всеки ден. Траката-трак, траката-трак. Можеше да чуе от верандата си, когато вратата на стаята ѝ беше отворена, как щрака на клавиатурата. Отбягваше темата, когато я питаше за какво пише, но сам виждаше, че е доволна. Налагаше се да е търпелив. Ако Пол Ъндъруд можеше да се определи някак, то беше като изключително търпелив.

И ето че тази сутрин тя развълнувано почука на вратата му преди закуска. Говореше толкова бързо, че той първоначално не я разбираше. Била изпратила петдесет страници от нещо ново на Стефани, обясни му Беа.

— Още Арчи...

— Не, не — отвърна тя и енергично поклати глава. — Без Арчи. Без повече от скапания Арчи. Нещо друго. Още дори не знам какво е точно, но слушай. — Беа зачете имейла на Стефани, изпълнен с хвалби за ръкописа, който завършваше с: „Продължавай. Страхотно е. Мога да го продам“.

И ето че изведнъж Беа беше готова да си иде у дома.

Дадоха малко пари на местен полицаи, като го помолиха „да си държи очите отворени“ за Лео. Опаковаха си багажа и си резервираха самолетни билети. Сега чакаха ферибота да ги отведе до голямото летище на острова. Пол се приближи до Беа, докато тя се изправяше и хвърляше чинията си с посредствена храна в едно кошче за боклук наблизко. Той имаше главоболие.

— Ще отскоча до отсрещната страна на улицата да потърся аспирин — каза ѝ. — Веднага се връщам.

Отиде до малката бензиностанция и съпътстващата я дървена постройка, в която се продаваха машинни части, хранителни стоки и други дреболии. От двете страни на вратите имаше малки щандове с кашони, пълни с манго в различни стадии на зрелост, а над тях летяха

рояци плодови мушици. Пол се запъти да вземе безалкохолното с гуава, което Беа харесваше. От една странична стая се чуваше глъч на оживена компания, мъжки смях. Той надуши трева.

Пол чу Лео, преди да го види, разпозна характерния му лаещ смях. Помисли, че си въобразява разни неща, че след като бяха прекарвали толкова дни в търсене на Лео, си го създава от нищото в последния момент, преди да се качат на ферибота. Но тогава чу смеха отново, от по-близо, и видя мъжа, който се смееше, запътен към задната тоалетна. Пол сви зад една реклама на „Кодак“, която бе на поне двайсет години, в реален размер — две американски деца в тийнейджърска възраст държаха ракети за тенис и се смееха; цветовете бяха избледнели до различни нюанси на синьото поради слънцето, така че моделите изглеждаха призрачно въпреки самодоволно щръкналите си лакти и зъбати усмивки. От мястото си зад рекламата той видя гърба на смеещия се, прецени височината и косата му, както и характерния профил, който принадлежеше, абсолютно и без никакво съмнение, на Лео Плъм.

Бе открил Лео.

По-късно Пол щеше да си казва, че онзи следобед в бакалията се бе поколебал, защото бе стоял твърде дълго на слънце. Или защото друсаното пиле вече бе раздразнило стомаха му с лоши предзнаменования, като се имаше предвид, че скоро щяха да се качат на ферибот, след това на малък самолет до Маями и после на по-голям до Ню Йорк. Или заради шока, чист шок. Изобщо не бе очаквал да открият Лео. Той прибързано плати за безалкохолното и малкото шишенце бебешки аспириин — единственото, с което разполагаха в магазина. Докато прекосяваше улицата обратно, се замисли какво да каже на Беа. На терминала за ферибота намери малко сянка от едната страна на някаква сграда и спря за момент да помисли. Да види Лео отново, накара Пол да осъзнае до каква степен го ненавиждаше. Нейтън му бе разказал за подронващите репутацията му тактики, как бе поставил под въпрос компетентността и ръководните му умения. Той беше бесен, но също така признаваше, че погрешната стъпка на Лео бе разгневил Нейтън дотолкова, че да наклони везните в негова полза. Първата вноска от финансирането на Нейтън вече беше

пристигнала и Пол работеше денонощно, за да му докаже, че е направил правилния избор.

Отдалеч можеше да види Беа, която стоеше там, където я бе оставил. Сламената шапка беше на пейката до нея; слънцето я печеше твърде силно. Носеше старата си жълта рокля, която Пол помнеше от първата снимка на „Скрито-покрито“, снимката, която сам бе избрал за корицата — решение, което накрая някак бе приписано на Лео. Както и тогава, лицето ѝ беше в профил, изражението — ясно, обнадеждено. Той отиде до нея и ѝ подаде питието.

— Хубаво и студено — откликна тя, като хвана бутилката е две ръце и я долепи до бузата си. — Какво? — попита тя, когато видя лицето му. — Какво има?

— Нищо — отвърна Пол, опитвайки се да изчисти каквото и да замъгляваше изражението му. — Просто си мислех, че изглеждаш много щастлива. — Сърцето му препускаше, като знаеше онова, което знаеше, и онова, което искаше да направи е онова, което знаеше.

— Наистина съм щастлива — каза Беа изненадано. Фериботът им беше пристигнал и слизащите пътници се изсипаха на платформата.

— Готова ли си? — Той ѝ предложи ръка и в същия момент направи бързо изчисление: коя беше Беа с Лео и коя би могла да бъде без него? Кой би могъл да бъде той самият без Лео в картинката? Кой биха могли да бъдат заедно? Тя сложи ръка в неговата и се изправи срещу него, а отговорът на въпросите му беше толкова ясен, колкото лекото сияйно изражение на лицето ѝ, което бе — дори предвид палещото слънце, миризмата на улична храна и смрадта на океана наблизко — определено възторжено. Блажено. Вълнуващо и успокояващо.

Когато Беа положи ръката си в тази на Пол, тя почувства неочаквано привличане. Беше хубаво. Той бе толкова търпелив, добър, услужлив, верен и истински. Обичайно бледата му кожа сега имаше почти приятен загар от слънцето въпреки непрестанното му нанасяне на лосион против слънце с фактор над седемдесет. Беа го бе притиснала да носи тениска и наистина, беше в строго военноморско синьо и скрита под леко лятно сако, но въпреки това ѝ изглеждаше някак различен. По-висок. По-уверен. Докато се изправяше, за да го

погледне, тя видя някаква решителност да преминава по лицето му, нещо — беше сигурна — свързано с нея, и това я накара да се почувства спокойна, в безопасност. Пол, осъзна тя, бе почти красив.

Той беше дълбоко разочарован, когато Беа реши да прибере последната история за Арчи в едно чекмедже на бюрото. Завинаги.

— Не е моя — обясни му тя. — Принадлежи на Лео и Матилда и на някого, който още дори не е роден. Това не е историята, която трябва да разкажа. — И въпреки това, знаеше, Пол беше толкова твърдо решен да ѝ помогне да потърсят Лео, че дори няколко пъти бе излизал да го търси сам.

— Харесваше ми това място — призна му сега. — Въпреки всичко.

— На мен също — отвърна той.

Стояха там, нейната ръка в неговата, и двамата изглеждаха малко замаяни, малко нерешителни, леко загорели от слънцето и малко потни, и въпреки че Беа не разбираше силния оптимизъм, който я бе обзел (Надяваше се, че е заради новата ѝ творба, но може би беше просто от люлеенето на платформата? Мъртвото вълнение на водата? Пол?), тя реши да го приеме. Да допусне собственото си щастие.

— Знаеш ли какво друго ми харесва? — продължи Беа и постави ръцете си върху раменете на Пол Ъндъруд.

От обичайното си място по време на обичайната игра на карти в бакалията всеки петък — онова срещу вратата, Лео бе видял Пол в минутата, в която бе прекосил помещението до хладилника с безалкохолните. Беше се преместил в ъгъла на стаята и се бе опитал да остане спокоен, докато се чудеше какво да направи. Момчетата, с които играеше, щяха да го покрият. Нямахше да се наложи да обяснява, просто щеше да им каже, че Ъндъруд е проблем, и щяха да млъкнат на секундата. Той тръгна към тоалетната отзад и заключи вратата след себе си, искаше да помисли за момент къде Пол нямахше да може да го сгащи. Тичането си имаше своите предимства, разбира се, но Лео беше и любопитен, чудеше се кой бе дошъл с него. Беа, това изглеждаше очевидно. Пол и Беа сигурно чакаха ферибота в пет и петнайсет, който винаги закъсняваше с поне петнайсет минути. Зачуди се дали и някой

друг не бе дошъл да го търси. Имаше време да се измъкне до терминала и да види кой друг беше там. Може би Мелъди? Стефани?

Или просто можеше да отиде при Пол и да попита. Като мъж с мъж. Мъж с полумъж. Мъж с Ъндърдог. Все едно. Роднините му можеха да го открият, но не бяха в състояние да го принудят да направи нищо. Той почти бе очаквал този момент. Честно казано, беше изненадан, че отне толкова време. Технически погледнато, трябваше да бъде в Южен Виетнам точно сега, но... бе станал малко ленив.

Лео напръска лицето си със съмнителната вода от мивката с надпис „НЕПИТЕЙНА“ и влезе обратно в магазина. Нямаше и следа от Пол Ъндъруд. Нима не го бе видял? Лео беше сигурен, че го е видял. Пол никога не бе могъл да крие изражението си. Лео реши да разследва.

След като пресече улицата, от едно местенце в малката сграда терминал веднага видя Беа да седи отвън, на кея. Дори в тълпа от американски туристи дрехите ѝ бяха абсурдно цветни. Седеше на една пейка, протегнала крака пред себе си. Златните ѝ сандали улавяха лъчите на слънцето. До нея стоеше висока жена; беше с гръб към Лео, но той би познал тази дълга червена коса навсякъде. Стефани.

Той бързо се придвижи към отворената врата и точно преди да прекрачи прага, червенокосата се обърна към него и Лео спря. Не беше Стефани, изобщо не приличаше нея. Тази жена бе прекалено тежка, а лицето ѝ бе изгоряло от слънцето и издуто, приличаше на прасе. Той почувства прилив на ярост заради тази непозната, която смееше да изглежда в гръб като някого, когото, сега осъзна, бе очаквал да види. Тя не беше дошла.

Когато фериботът спря и пътниците започнаха да слизат, няколко местни тийнейджъри започнаха да свирят на металните си барабани с надеждата да станат първите получатели на доларите на току-що пристигналите туристи. Лео гледаше как Беа се изправи и каза на Пол нещо, което го накара да се усмихне, докато тя лениво отпускате ръце на раменете му. Дори от разстояние Лео можеше да се закълне, че го видя да се изчервява.

— Хайде, Ъндърдог — насърчи го той мислено за своя изненада. — Дръж се като мъж.

Пол плъзна ръка около кръста на Беа и я придърпа по-близо, прокара пръст по линията на челюстта ѝ, след което заслони лицето ѝ с

ръка; точно там, точно в този момент, Лео видя как Беа се предаде. Гледаше как коленете ѝ се подгъват леко и лактите ѝ се свиват, докато се прилепяше към Пол, а след това започнаха да се целуват — сякаш бяха сами, сякаш бяха влюбени от цяла вечност.

След дългата и зашеметяваща целувка (Беа не бе очаквала никога повече да бъде целувана така през целия си живот, не и след смъртта на Тъкър) двамата с Пол поседяха прегърнати и мълчаливи за момент. Всички се качваха на ферибота. Очите ѝ все още бяха затворени и можеше да усети колко точно си пасваха телата им с Пол — как стегнатите ѝ гърди подхождаха на неговия тесен гръден кош, как малкото му коремче допълваше идеално нейния тънък кръст и как брадичката ѝ пасваше точно в извивката на рамото му. Тя се отдръпна назад, искаше да види лицето му, но докато вдигаше поглед, мярна познат профил. Поток от хора временно блокира полезрението ѝ, но след като премина, Беа видя как фигурата върви към нея. Сnižаващото се късно следобедно слънце блесна право в очите ѝ и блясъкът замъгли всичко, включително мъжа, който се превърна почти в сянка. Тя замръзна. Не можеше да бъде.

Когато Лео тръгна към Беа, нямаше план, нямаше идея какво ще каже, просто импулсивно се бе запътил в нейната посока. Когато тя вдигна глава и го забеляза, той спря. Докато се колебаеше, видя как всичко в нея се променя. Сестра му се напрегна. Лицето ѝ потъмня от тревога и объркване. Тя затвори очи и сведе брадичка.

Дишай, каза си Беа наум, *просто дишай*. Остана напълно неподвижна, страхуваше се да помръдне или да погледне нагоре, чакаше да чуе гласа му, който я вика. Страхуваше се да чуе гласа му, който я вика. Пол я прегърна малко по-силно. Миришеше на шампоан, лосион против слънце и леко на пиле. Една чайка наблизко изграчи, прозвуча така, сякаш се смееше. Сирената на ферибота прозвуча три пъти един след друг. Последен шанс да се качат.

— Готова ли си? — попита я Пол. Тя вдигна глава и мигна няколко пъти. Фигурата я нямаше. Погледна отново, заслонила очи. Никой.

Тя си мислеше, че е видяла Лео хиляди пъти по време на това пътуване, милион пъти, всеки ден, понякога всеки час. Струваше ѝ се, че го е видяла да танцува под звуците на една калипсо група в хотела им, че го е съзряла да сервира риба на съседна маса в един ресторант и да си купува манго край пътя. Мислеше, че го е видяла да върви по плажа с джапанки в ръка, на задната седалка на такси, което се провираше през трафика, да играе бiliarд през една отворена врата, на безброй столчета на бара и по безброй облени от слънцето алеи под люлеещите се палми. Но никога не беше той. Никога не беше Лео.

— Готова съм — отвърна Беа, взе си шапката от пейката и метна сламената си чанта на рамо. — Да си вървим вкъщи.

ЕПИЛОГ

Една година по-късно

Денят на първия рожден ден на бебето бе също толкова задушен и отвратителен, колкото и денят на раждането му. Всички казваха това на Стефани, когато пристигаха на празничния обяд. „Помниш ли? Беше ден точно като този!“. Сякаш се бе случило преди десетилетия или векове, а не преди петдесет и две жалки седмици, и сякаш спомените им за метеорологичните условия бяха нещо магическо и невероятно.

— О, спомням си — отвърщаше тя. Как би могла да забрави? Жегата, сладоледът, който се топеше по ръката ѝ, началото на раждането, което бе толкова внезапно и бурно, че си имаше име: „преципитирано раждане“.

Лилян Плъм Палмър, наречена „Лила“ на кратко (първото ѝ име беше сладка тайна за Стефани, само между нея и камината ѝ), бе родена във всекидневната на майка си точно четирийсет и пет минути след като изтекоха водите на Стефани. Тя се бе плъзнала в ръцете на Томи, докато парамедиците звъняха на входната врата.

— Момиче е! Момиче е! — викаше той отново и отново, забравил, че Стефани знаеше, че ще има момиче, но спомнил си за трите пъти, в които докторът му бе съобщил същите радостни новини, докато стискаше ръката на Рони след последния болезнен напън.

А днес Лила ставаше на една година!

Въпреки жегата Стефани подготвяше празненството в двора. Нямаше да е толкова зле. Специално беше помолила всички да не носят подаръци. Лила не бе имала рожден ден досега и нямаше да разбере разликата, а Стефани не искаше повече боклуци из къщата си, но знаеше, че молбата ѝ е безсмислена, и разбира се, докато всички от семейство Плъм пристигаха, повечето не просто носеха подаръци, а бяха отрупани с тях.

Мелъди и Уолт дойдоха първи. Луиза наскоро се бе преместила във втората спалня на Стефани и се подготвяше за предстоящата

учебна година, когато щеше да учи изкуства в „Прат“, само през един квартал. Бе получила щедра стипендия, но не достатъчна, за да покрие квартира и храна. Когато Стефани чу, че обмисля да пътува всеки ден до Бруклин, ѝ предложи свободна стая в замяна на гледане на бебето някоя и друга вечер или уикенд. Живееха заедно едва от седмица, но Стефани беше изненадана от това колко приятна ѝ бе компанията на момичето. И Лила също беше луда по големите си братовчедки. Луиза — и Нора, когато идваше на гости — се отнасяха толкова добре с нея, радваха се да я люлеят напред–назад помежду си, докато вървяха из двора отново и отново, бяха готови да седят и да я забавляват с преправени гласчета или със строене на кули от разноцветни кубчета от пенопласт. Днес Нора бе довела приятелката си Симон и докато Стефани и Мелъди стояха до кухненския прозорец и гледаха момичетата, които си играеха с Лила под новозасадения клен, видяха как Симон се наведе и бързо целуна Нора.

— Няма да лъжа. Малко е странно — призна Мелъди. В гласа ѝ звучеше обич, макар и да бе примесена с лека тъга.

— Харесваш ли я? — попита Стефани.

— Симон? — каза Мелъди. — Така мисля. Емоционална е. Не знам какво ще стане, когато тя отиде да учи в Браун, а Нора се премести в Бъфало. — *Нора все пак щеше да следва в държавен университет.* — Някак се надявам да продължат да поддържат връзка. Симон притиска Нора да учи повече през цялата година, това е и причината да е приета в университетска програма за отличници.

— Любовта може да бъде чудесен мотиватор — отбеляза Стефани.

„Когато не ти разбива сърцето“, искаше да добави Мелъди, но щеше да е жестоко, затова си премълча. А и трябваше да признае, че животът на Стефани след Лео май изобщо не беше съсипан; тя изглеждаше щастлива.

Звънецът иззвъня: Джак, Беа и Пол пристигнаха заедно. Още подаръци и панделки и още подаване от ръце в ръце на Лила, която така настоятелно дърпаше яката на празничната си рокличка, че Стефани ѝ я съблече и скоро бебето щъкаше потно из задния двор с подгизнал памперс и зачервено лице. Очите му искряха, беше превъзбудено, а още дори не му бяха давали захар. Стефани си знаеше, че няма никакъв шанс да подремне по-късно. Е, все едно.

Джак се надяваше да намери някаква сянка отзад. Новото дърво, което Стефани бе засадила, за да замени падналото по време на бурята, беше малко. Той си помисли, че е можела да се охарчи малко повече и да купи някое по-голямо. Придърпа един стол близо до ствола, където бе съвсем леко по-хладно. (Години по-късно, когато дървото щеше да е израснало и оформило идеален навес над задната част от двора, Лила щеше да се омъжи под масивните клони, покрити с оцветени в червено и оранжево листа, в един ослепително красив октомврийски следобед. Тя щеше да помоли Джак да я съпроводи по изпъстрената с листа пътека до годеника ѝ. Джак щеше да е добър с Лила през целия ѝ живот и щеше да се появява винаги когато ѝ трябваше баща. В деня на сватбата ѝ, когато Лила щеше да излезе под ръка с почти седемдесетгодишния Джак, Стефани щеше да види Лео до дъщеря си и за един омаломощаващ миг щеше да бъде смазана от огромността на всичко, което той бе пропуснал.) Сега, седнал под дървото и държащ Лила под око, в случай че се разтича много бързо и падне — все още не беше съвсем стабилна на крачетата си — Джак отново си мечтаеше за Уокър, макар и с повече меланхолия, отколкото с печал тези дни. Уокър бе единственият човек, за когото можеше да се сети и който наистина би очаквал с нетърпение рожден ден на бебе. От стария си приятел Артър бе научил, че бившият му партньор вече живее с друг, и донякъде се зарадва да научи, че в крайна сметка Уокър бе този, който не се справяше със самотата. Джак изпита по-скоро облекчение, отколкото изненада, когато установи, че самият той се справя сравнително добре като необвързан. Щеше да се влюби още много пъти през живота си, но никога повече нямаше да иска друг мъж да споделя дома му.

Беа събираше групата и настояваше Лила да отвори подаръците си. Беше луда по детето, но в действителност искаше партито да приключи, за да може да се върне у дома и да работи. Бе преполовила романа си за една художничка, която бе спряла да рисува, но впоследствие чрез поредица от загуби и любви (както обясни на Стефани) бе открила пътя обратно към себе си и изкуството си. Не беше съвсем автобиографичен, но каквото и да бе освободила Беа, когато бе обърнала обектива от Лео към самата себе си, изглежда, ѝ се отразяваше благотворно. Всеки път, когато Стефани получаваше нови глави, те бяха по-добри от предишните. Беа още не знаеше какъв ще е

краят на книгата, но ако продължеше да работи, щеше да го открие; сигурна беше, че е точно пред нея.

— Винаги съм знаела, че го имаш в себе си — каза ѝ Стефани, развълнувана и облекчена, че не се налага да чете за зле дегизирания Лео; нямаше да може да го направи. След много настояване от страна на Пол Беа най-накрая бе продала апартамента си, бе прибрала парите в банка и се бе преместила да живее с него. Пишеше по цял ден. Бе донесла поне пет подаръка за Лила.

Стефани сложи детето в скута си и го остави да разкъсва парчета опаковъчна хартия на малки късчета, докато Беа се опитваше да го заинтригува със серията подаръци: малка пожарна кола с колела, в която Лила можеше да седи и да се вози по тротоара, отблъсквайки се с пухкавите си крачета, плюшено мече, двойно по-голямо от нея самата, което за кратко я разплака, три рокли „Маримеко“, купени от един изискан бебешки бутик, в които Лила щеше да заприлича на умалено копие на Беа, разноцветна пластмасова грозотия, наречена „Първият смартфон на бебето“ от Мелъди (Стефани щеше да занесе телефона — и повечето от останалите безполезни играчки — в „Добра воля“ идния понеделник), изящна мъничка антична гривна от Джак — розово злато с инкрустирани парчета рубин, рождения камък на Лила.

— Каква изумително красива опасност от задавяне — пошегува се Мелъди, докато Стефани се опитваше да накара Лила да остане мирна достатъчно дълго, че да закопчее гривната около пълничката ѝ китка; никакъв шанс.

След като подаръците бяха отворени, опаковките събрани и обядът бе сервиран, те се събраха около масата в двора и поставиха детето в края на високото му столче. Лила дърпаше лентата на блестящата парти шапка, която Мелъди бе поставила на главата ѝ. Най-накрая успя да свали шапката и да я запрати на земята, крачетата ѝ се люлееха и блъскаха по стъпалата на стола. Започна да се върти, за да я свалят, но когато пред нея поставиха кексче с незапалена свещичка и всички започнаха да пеят: „Честит рожден ден“, тя утихна и се загледа в усмихнатите лица, надвиснали над нея.

Стефани знаеше какво правеха всички, докато дъщеря ѝ им предлагаше един рядък момент на спокойствие, в който да огледат сияйното ѝ лице: търсеха Лео. Беше невъзможно да не го видиш в Лила, в начина, по който светлите ѝ очи се свиваха, когато беше

ядосана, в острата брадичка, която бе същата като неговата, както и широкото чело, изящните изострени вежди и надменните устни, а всичко това се намираще под яркочервени къдрици, точно като на майка ѝ. Лео го нямаше, но всъщност бе тук, пред всички тях. И докато привършваха с фалшивото си пеене и започваха да подвикват, Лила погледна нагоре, срамежливо се усмихна и аплодира себе си.

— Дай целувка, Лила — обади се Луиза, искаше да покаже номера, на който бе научила братовчедка си тази седмица.

Лила поднесе пухкавата си, лепкава длан към устата, след което изпрати въображаема целувка към тълпата; пицеше от удоволствие, докато всички се преструваха, че я улавят, изпрати още една и още една, целувки наляво и надясно, докато внезапно не ѝ дойде в повече! Изтощена, тя потри очи, лицето ѝ се смръщи. След това вдигна и двете си ръце високо.

— Горе — каза тя и загледа отчаяно едно нетърпеливо лице, после друго. — Горе! — Отвори и затвори и двете си юмручета, сякаш грабеше въздуха с шепи. — Горе! — каза тя отново и всички от семейството се втурнаха към нея едновременно, като всеки се надяваше да стигне до нея пръв.

Издание:

Автор: Синтия Д'Апри Суини

Заглавие: Гнездото

Преводач: Вихра Иванова Манова

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателска къща „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 01.06.2017

Отговорен редактор: Ивелина Балтова

Коректор: Стоян Меретев

ISBN: 978-954-26-1686-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9034>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.